

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

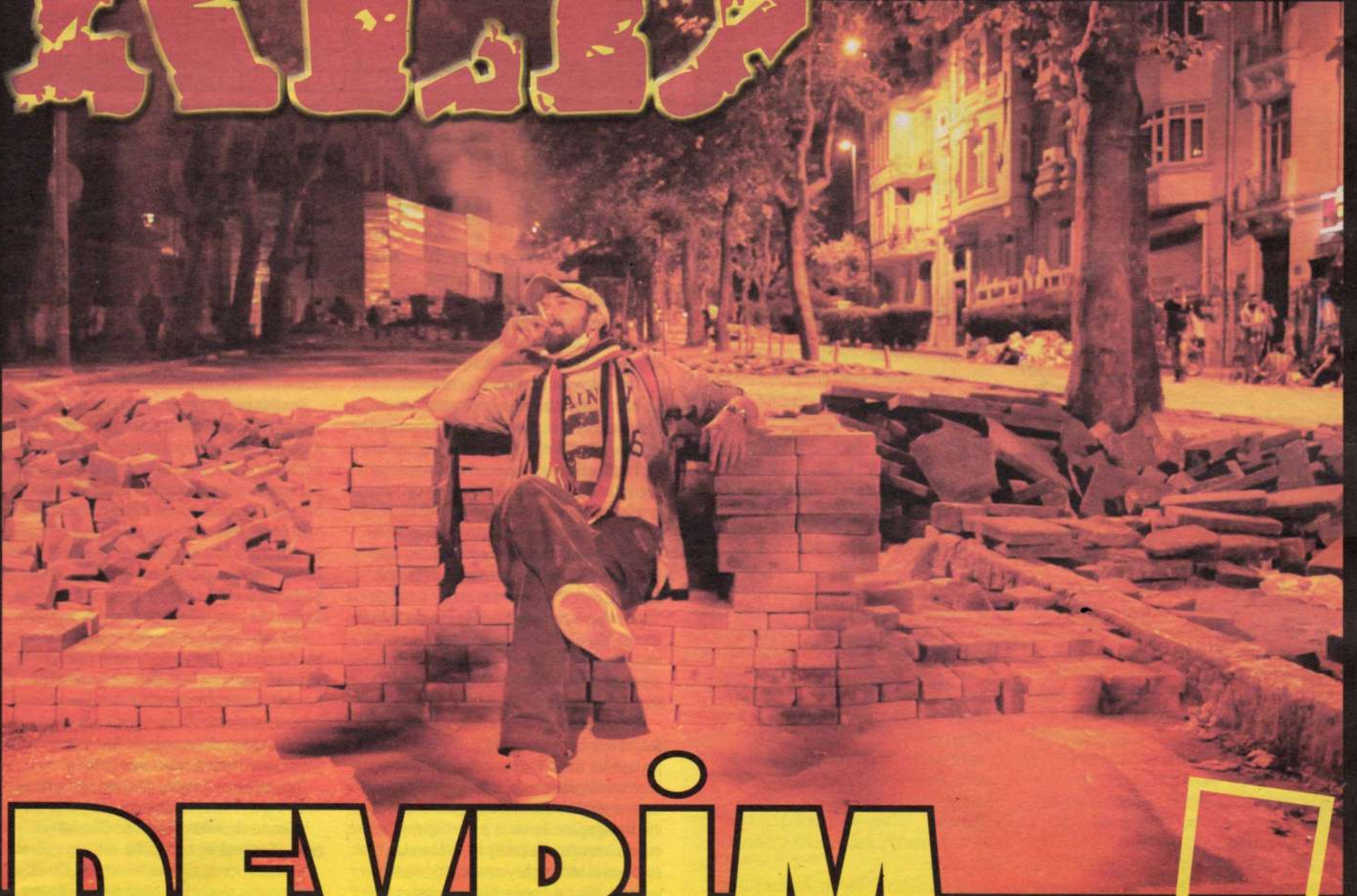
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 81, Temmuz 2013-7,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

ISSN 1307-072X

DEVİRİM. EZİLENLERİN SÖLENİDİR

Devletin Alevisi olmayacağız!

SUZAN YILMAZ OKAR

0 yıl önce... Bütün aile televizyonun başında endişeyle, gözü dönmüş yobazların, çocuklarla, sanatçılarla, aydınlarla dolu otelin önündeki katliam çılgınlıklarını izlemiştik. Çocuk değildik ama çocukça saftık. Devlet engellerdi, göz göre göre onlarca insanın katledilmesine izin vermezdi, şimdi hükümetten bir müdahale gelirdi, asker araya girerdi... Hiçbiri olmadı, 35 canımız birden yanıp tutuşurken, bu ülkeyi yönetenlerden kimsenin kılı kıpırdamamıştı.

Katliama göz yumup suç ortaklığı edenler, örtbas edilmesinde de işbirliği yaptılar. Dönemin Sivas Belediye Başkanı büyük bir pişkinlikle ölenlerin yangından değil, dumandan boğularak hayatlarını kaybettiklerini açıkladı. Elbirliğiyle insanlığı ateşe veren binlerce katilin arasından yüz küsuru yargılandı, bazıları göstermelik cezalar aldı, bazıları beraat etti. Elebaşları ortadan kayboldu. Hem de nasıl kaybolma, dava zaman aşımından düşene kadar birer firarı sanık olarak kimisi evlendi, kimisi ehliyet aldı. Avukatları ise şimdi Meclis'te milletvekili, belediye başkanı...

Bir ayı aşkın süredir devam eden Gezi eylemlerinde patlayan öfkenin bir parçası da bu kapanmamış yaradandır. Sadece Alevilerin değil, bu memlekette başkasının yarasına kanayacak kadar insan kalmış olanların öfkesi.

Üçüncü köprüye Yavuz Sultan Selim adı verilecek olması yaraya tuz basmak içindir. Tayyip Erdoğan'ın "dirayetli olmanın yanında haksızlığa tahammül edemeyen bir insan" dediği, sekiz yıllık saltanatında yaptıklarını yere göğe sığdıramadığı Yavuz'un adı. Saltanatı uğruna babasını, iki kardeşini, beş yeğenini öldüren, Mekke yolunda 40 bin Aleviyi kılıçtan geçiren "dirayetli, haksızlığa tahammülsüz"

Yavuz'un. Yavuz adı Alevilere meydan okumadır, aşağılamadır; "sizin acınız, gördüğünüz zulüm, bizim şanlı tarihimizdir" demektir.

Bardağı taşıran son damlalardan olmuştur. Şimdi öfkeyi hafifletmek, infiali yumuşatmak için Alevilerin ağzına birkaç parmak bal çalıyorlar. Cemaat lideri Gülen, Alevilerle aramızda pek çok köprü var, bir köprüye Yavuz adı vermek için bunları yıkmayalım diyor. Oysa zamanında Dersim Alevileri için, "Ermenilerden, Süryanilerden meydana gelmiş aslen Nusayri olan Tunceli civarındaki Aleviler bu işin arkasında. Bunların dinleri yoktur." diyen de odur.

Hükümetin manevrası ise gülünçtür. Başbakan köprüye vereceği isimden vazgeçemediğini, ama başka tesislere, örneğin Dersim'deki üniversiteye Pir Sultan Abdal, Nevşehir'deki üniversiteye de Hacı Bektaş-ı Veli gibi Alevilerin gönlünü alacak isimler vermeyi değerlendirebileceklerini söyler. Değerlendirin bakalım, otuz beş üniversite açıp otuz beş canımızın adını verseniz, sanki acımız hafifleyecekmiş gibi?

Ve bir de Alevi açılımı. Cemevlerine devlet yardımı, altı ay eğitimden sonra inanç önderi sertifikası almış Alevi dedelerine maaş bağlamalar... Akılları sıra ulufe dağıtıp Alevi dedelerini memur yapacak, kendi Alevilerini yaratacaklar.

Ama unuttukları bir şey var, Aleviler yüzlerce yıldır o kadar acılar yaşadılar, devletin her türlü oyununa o kadar şahit oldular ki, "padişah katlime ferman dilese, yine geçmem ala gözlü Şahımdan" diyen Pir Sultan'ın tutkusu artık özgürlüğe tutku oldu. Bu yüzden, kapılarına yeniden çarpı işaretleri konacak olsa da, katilleri köprülerin, havaalanlarının adında onurlandırılrsa da, belki en büyük bedeli ödemek pahasına, yine sokakta özgürlük arayanların içinde olacaklar.

İnsanlığa karşı işlenen suçların zamanaşımı olmaz!

Sivas katliamı insanlık suçudur, unutulma!

LEMAN SAM

Haziran deprem şiddetiyle geldi. Yıllarca bilgisayar başından kalkmıyorlar, toplu taşıma araçlarında büyüklere yer vermiyorlar, saygısızlar, apolitikler diye haksız yere suçlanan gençler destan yazdı diyecektim ama Başbakan çok haksızlık yaparak bu cümleyi polis için kullandığından, barış devrimi provası yaptılar demeyi yeğliyorum. Gençlerden umudumu asla kesmedim ancak bu denli erken ve uygarcı bir hareket beklemediğimi itiraf etmeliyim.

Her zaman, akrabalarım diyerek sevip saydığım, sarıldığım ağaçları korumak adına, son derece sivil ve barışçı bir eyleme imza attilar ve bazı taş kafalar bir anlam veremediler. Öyle ya, bu ülkede bir kısım güruh hayvanlara 'mal' der, kafası kızdıkça veya rant için orman yakar, kendinden başka her şey maldır onlar için.

Y kuşağı da denen bu çocukların ekolojiye, doğaya ve barışa olan saygı ve bağlılıklarına, katıldığım birçok HES eyleminde bizzat şahit oldum. En güzel örneklerden biri de, Köyceğiz Yuvarlakçay eylemiydi. Köylü ve gençler öylesine kenetlendi ki, HES'çi firma arkasına bakmadan kaçtı. Genç kızlar şalvar rap videosu yaptılar; aynen gezi eylemlerinde olduğu gibi şarkılar söylendi, meraklısı YouTube'dan bulup izleyebilir.

Bu konuda sosyal medyanın rolü yadsınamaz, iletişim öyle bir noktaya geldi ki, köy kent demeden, paylaşılacak istenen bilgi anında herkese ulaşır, insanların örgütlenmesini sağladığı için gerekliliği tartışılmaz. Gezi Parkı'ndaki o güzelim çınar ve ıhlamur ağaçlarını korumak adına başlayıp, birikmiş onlarca sıkıntının dile geldiği bu sivil hareket, itiraf etmeliyim ki beni çok heyecanlandırdı. Biber gazı yememe, itilip kakılmama, hatta polislerden küfür yememe rağmen, bir şekilde bu harekete dahil olduğum için gururluyum.

Ancak bu mutluluk, üçü eylemci diğeri genç bir polisin hayatını kaybetmesi yüzünden yarım kaldı. Sırtı sıvazlanan güvenlik kuvvetlerinin, adeta karşıda düşman varmışçasına saldırmaları sonucu üzücü kayıplar meydana geldi, şimdi de gözaltılar başladı, yani henüz olay soğumadı. Ölümle dışında 91 kafa travması, 10 küsur kişinin gözünü kaybetmesi ve bildiğim kadarıyla bir kişinin dalağının alınması, hazin bir bilançodur.

Ethem Sarısluk, dengesiz, hain ya da korkak

bir polisin kurşunuyla yaralandı ve ancak 14 gün direndikten sonra hayata veda etti. Tüm ülke Ethem'in vurulma anını, polisin elinde tabancayla kaçışını izledi. Bir hükümet yetkilisi, polisin eline 37 taş geldiğini açıkladı. Nasıl saydın sen bu taşları?! Utanmasalar, tabancayı diğer eylemcilerin polisin elinden alarak, sırf provokasyon yapmak adına Ethem'i vurduklarını söyleyeceklerdi!..

Gerçi Başbakan, polisin destan yazdığını söyleyip, üstelik para ödülü de vererek, her yaştan ve silahsız insana yapılanları onayladığını gösterdi. Ethem Sarısluk'un hayatını kaybetmesi sonrası, cenazesi bile huzur içinde kaldırılmadı, acılı annesinin acısı katlandı.

Kırsalda çekilmiş bir fotoğrafını buldular, yasadışı bir örgüte mensup olduğunu iddia ettiler. Ancak fotoğrafın büyüğü bulundu, bir karakol inşaatında çekildiği anlaşıldı... Nasıl bir vicdandır ki, kendisini savunma şansı olmayan bir ölüyü bile, yalan yanlış tertiplerle suçlayıp, öldürülmesini haklı göstermeye çalışırlar?.. Suçlu dahi olsa, yargılanmak evet ama böylesine katledilmesi, her insanın vicdanını yaralayacak bir sondur. Henüz Başbakan'ın veya o cehaletten birilerinin ağzından üzgün olduklarını belirten bir açıklama duymadık.

Abdullah Cömert, 22 yaşında Antakya'lı bir genç, başına nasıl bir hınca vurulduysa, bu darbeler sonucu hayatını kaybetti. Mehmet Ayvalıtaz ise İstanbul'da, gösteri sırasında, kalabalığın içine dalan bir otomobilin altında kalarak hayatını kaybetti, sadece 20 yaşındaydı. Ben onların yaşamasını dilerdim, onlar tarihe geçtiler.

Ölen polis de arkasında gözü yaşlı genç bir eş ve bir bebek bıraktı, hepsine çok yazık.

Ve en son Lice'den Medeni'nin ölüm haberi geldi... Gencecik bir kayıp daha...

Yaralıların içinde ağır olanlar var, hayatlarını kaybetmemiş olsalar bile, bedenlerinde nasıl bir kalıcı hasarla yaşayacakları belli değil. Onlardan biri, benim de çok iyi tanıdığım Lobna Al Lami, bir gece sabaha kadar felsefe üzerine yaptığımız sohbetin tadı hâlâ aklımda. Felsefe okumuş, kültürlü, sanat aşığı, zeki bir genç kadın. Biz olağan hayatımıza geri döndük, o hâlâ hastanede, komada... Ne kötü bir yazgı...

Umarım hepsi bir an önce sağlıklarına kavuşur. Aramızdan ayrılanların, kör kalanların, yaralananların, ölen hayvancıkların, kuşların, zarar gören ve sökülen ağaçların laneti bilin bakalım kimlerin üzerine olacak?!

○ Sayı 81, Temmuz 2013, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven ○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Suzan Yılmaz Okar ○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Leman Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

MERKEZ İRTİBAT BÜROSU: Koca Ağa Sokak, No: 9/A İstiklal Caddesi, Beyoğlu, İSTANBUL

Demokrasi sokakta kuruluyor...

HAKAN GÜLSEVEN

Tayyip Erdoğan ve hempalarının plağı takıldı. "Sandık, milli irade, demokrasi..." deyip duruyorlar. Ne demokrasisi?! Halk anayasal hakkı olan toplanma ve kendini ifade etme özgürlüğünü kullanamıyor. Zehirli gazlarla yaşamaya alıştık. Evrim geçirdik. Artık hepimizde baret, yüzücü gözlüğü ve gaz maskeleri var. İçimizden bir sürü kimyager çıktı. Anneler evde torunları için anti-gaz solüsyonlar hazırlamaya başladı. Tüm bir halk ilkyardım uzmanı oldu. Gelmesi kaçınılmaz İstanbul depremine polis zoruyla hazırlanıyoruz.

Tayyip Erdoğan ise hâlâ 'sandık' diyor... Hukuk falan tanımayan, dört kardeşimizi öldüren, hemen hepimizi yaralayan polisler; onların gölgesine saklanıp çivili sopalarla dolanan 'kıç kılları'; vizyonu kadın tekmelemekle sınırlı 'Pala Remziler' mahkemelerden serbest bırakılacak ama yüzlerce kardeşimiz sırf anayasal hakkını kullanmak istediği için zindana tıklacak ve biz hukukun üstünlüğüne inanacağız! Öyle mi?!

Şu karşımızda duranlara bakın hele! Melih Gökçek, Yiğit Bulut, Kütahyalı Rasim, Egemen Bağış, Hocalardan Adnan, Tayyarlardan Şamil, Mehmet Metiner, 'Cemaat' gülleri, komple V-Akit gazetesi... Bu kadroyu al, dünyanın herhangi bir yerine tayin et, nereye giderlerse otomatikman isyan çıkar zaten. Halkı bunlarla muhatap eden bir düzenin meşruiyetinden söz edilebilir mi?

Adam hâlâ 'demokrasi' diyor!

Eskisi zaten pespayeydi, şimdi tamamına el koydular, millet televizyon açamaz oldu. Bin bir türlü hokkabaz ekranlardan üzerimize kusuyor. Maazallah ters bir laf eden oldu muydu, haydi kapının önüne! Gazetelerde her gün cami, her gün alkol, her gün grup seks yalanı yazıyor... Milleti yalan müptelası yapmaya ant içmişler. Ve iktidar, bütün medya yalan üretirken, halkı sandığa götürüp oy kullandırmayı 'irade' diye yutturmaya kalkıyor.

Evet, hâlâ 'milli irade' diyorlar!

12 Eylül artığı anayasalarında yazanları, kendi döküntü kanunlarını tanımayan, açıktan bir diktatörlüğe dönüşmüş olan bu rejim gayri meşrudur. İktidarı protesto eden halka sonsuz vahşet, Mısır konsolosluğu önüne gidip elin ihvancı katillerine selam çakan kapı kulları için sonsuz imkanlar... Sadece bu ikiye bölünmüş bile iktidarın iskarta belgesidir.

Evet, askeriyeye polislerle Lice'den İstanbul'a kadar öldürdükleri gençlerimiz yetmedi, bir de Mısır'a çekik kuvvet ve 'toma' yollayacaklar bıraksanız. Yine 'demokrasi', yine 'sandık' adına...

Kendisinden başkasına yaşam hakkı tanımayan bir düzen kurmak için yola çıkmış diktatörlük heveslilerinin 'demokratik hak'ını savunmak ancak ahmakların işi olabilir. Halkın anayasal haklarını yok sayan iktidarlara yıkmak meşrudur. Mısır'da da böyle olmuştur ve kahraman Mısır halkı büyük bir zafer kazanmıştır. Ordunun devreye girmiş olması

kimseyi yanıltmasın; ordu halkı korumak ve bağımsız, demokratik, laik bir Mısır yaratmak için değil, sokağa dökülen yoksulları zapt etmek, emperyalizmin bölgesel planları dışına çıkmasını önlemek için müdahale etmiştir...

Tayyip Erdoğan'ın sonu da İhvancı ahabası Mursi gibi olacak. Erdoğan ve partisi, halk hareketi tarafından devrilecek.

Türkiye'de daha yaşanabilir bir ülke yaratma imkanımız doğdu. Artık sokaklarda çok daha fazla insan mücadele veriyor, farklı kesimler birbirini anlamak için çaba gösteriyor. Bu durumda hepimize büyük sorumluluk düşüyor.

Hareketi bir arada tutmalı, bölünmesine izin vermemeliyiz. Milliyetçi ve dışlayıcı tutumlar hareketi böler. Bu tutumları engellemeliyiz. Kendini 'ulusalcı' olarak tanımlayan kimi kesimler Kürtleri hareketin dışına itmeye çalışırken, özellikle Kürt zenginlerinin temsilcileri AKP ile yapılan anlaşmalardan medet umuyor. Kimse unutmamasın, Lice'de de, Ankara'da da tetiği aynı eller çekiyor. Türkler ve Kürtler bu cinnet ve cinayet ortamından ancak sokakları özgürleştirerek ve yeni, demokratik bir cumhuriyete doğru el ele yürüyerek kurtulabilir.

Hareketi örgütlemeli, kararlar almalıyız.

Bugün parklarda düzenlenen forumlarda eksik olan yan, sonuç getirecek tartışmalar ve alınması zorunlu olan kararlardır. Forumlar 'halk meclisleri'ne dönüşmeli, meclislerde alınan kararlar merkezileştirilmelidir.

İşçi sınıfı örgütlerini harekete katmalıyız.

Bugün AKP'niq dümen suyundan ayrılmayan Türk-İş yönetimi başta olmak üzere ipi iktidara bağlı sendika bürokratları halka ihanet içindedir. Tıpkı iktidar gibi bu yönetimleri de devirmeyi, sendikaları demokratikleştirmeyi hedeflemeliyiz. Hareketimizin emekçiler ve yoksullar için gerçek bir alternatif yaratabilmesi, işçi sınıfının şalteri indirmesine bağlıdır. Aksi takdirde, Mısır'daki gibi emperyalizmin farklı uşakları iktidara gelecek ve direnişimizin tüm kazanımları berhava olacaktır.

Enternasyonalleşmeliyiz. Gençliğimizin, halkımızın kahramanca direnişi pek çok ülkeye ilham kaynağı oldu. Hareket bölgeye ve dünyaya yayıldı. Artık diğer ülkelerle daha fazla bağ kurmalı ve dayanışmayı güçlendirmeliyiz. Böylelikle iktidarlara halklara öyle kolay saldıramayacak, dünyanın her yanına dağılmış şirketler, bankalar ayağını denk alacaktır.

Önümüz hâlâ yaz, güzel günler göreceğiz...

HEPSİNİ BİZ YAPTIK!

İLKER ARSLAN

*** Camide içki içtiller...** İtiraf ediyorum, içtik. Sırt çantasına; gaz maskesini, bandanayı ve röni adlı sıvı mide ilacını koyarken memleketten gelen boğma rakıyı fark ettim. Alkolik de olduğum için hemen attım çantaya. Eylem sırasında yolumuz Dolmabahçe Cami'nin önüne düştü, birden aklıma çantadaki rakı geldi, şursuz bi insan evladı olduğum için yanımdaki arkadaşlara "Şurda birer duble patlatalım mı, ne güzel gider!" dedim. Bir kişi de mi itiraz etmez arkadaş, hepsi böyle bir şey dememi bekliyormuş; şarkılarla, türkülerle ve ayakakbılarla daldık camiye. Daha birinci kadehleri tüketmeden müezzin geldi. En az bizim kadar şursuzdu, "Afiyet olsun gençler!" dedi, bi koşu gidip evden beyaz peynir ve kavun getirdi. Benim boğma rakıyı camide bi güzel boğduk, üzerine birayla cila çektik, çiçek gibi çıktık camiden ve yeniden yakıp yıkmaya devam ettik...

*** Bu işin arkasında faiz lobisi var...** Ne yalan söyleyeyim var. Eylemlerden beş altı gün önce telefonuma Rahmi Koç'dan şöyle bir mesaj geldi: "Panpa müsaitsen Şapka Ertekin'in mekanda buluşalım." İletmedim. Şapka Ertekin, Rahmi, Cem Boyner bi de ben oturduk, Sarıgül de vardı ama Rahmi onu bi koşu soda almaya gönderdiği için asıl muhabbeti kaçırdı. Bi ara Hincal

geldi, konuyu duyunca, "Abi ben Sabah'ta çalışıyorum, sakata gelmeyeyim," deyip uzadı. Rahmi olayı anlattı, "Bu kadar istikrar yeter, faizden para kaldıramıyoruz, ayrıca Tayyip Erdoğan önderliğinde dünya liderliğine oynuyoruz, Amerika rahatsız," dedi. "Ramo! -ben Rahmi'ye dost meclisinde böyle seslenirim- Gezi Parkı için eylem yapacağız istersen orada zorla kendimizi polise dövdürelim, kafayı gözü yarıtıralım, hatta abartalım kendimizi öldürtelim, sonra da eylem üzerine eylem koyalım," dedim. Cem ve Ramo beni anımdan öptüler. Ramo, "Panpa bu işin oluru nedir?" diye sordu. "Ağaların eli tutulmaz!" dedim. Cem lafa girdi, "Halledin, sizi paraya ve kariya boğarız!" dedi. Orada helalleşip ayrıldık ve ben Taksim Dayanışma'yı kurdum, eylemlere başladık.

*** Parkta grup seks yaptılar...** Şimdi... Ateşle barut yan yana durmuyor, yaptık bir şeyler tabii. Hatta hükümet yetkililerinin de defalarca belirttikleri gibi biz sapık insanlarız, bizde ateşle ateş, barutla barut bile rahat durmuyor. Her an her ortamda sevişebiliyoruz. Hatta cenaze evinde bile, bi beş dakika gözden kaybolur sevişir geliriz. Gezi Parkı'nda da böyle bir sistem oturtuk. Şimdi sen çadıra geliyorsun çadırın önünde bir şapka varsa, "Vay bi arkadaş benim manıyla, rahatsız etmeyeyim" deyip uzuyorsun. Ya da çadıra geliyorsun bir şapka bir şal asılıysa bu sefer arkadaş,

hem yengeyi, hem baldızı götürüyor, sen yine rahatsız etmek için uzuyorsun.

Finalde yine sen, yine çadır: Bu sefer çift şapka, çift şal var artık sende uzamıyorsun, işin bi ucundan da sen tutuyorsun. Artık o kıç içi kadar çadırda, al takke ver külah sevişiyorsunuz. Tabii bunca seksin olduğu ortamda yer gök prezervatifi oluyor. Çevreci duyarlılığına sahip olduğumuz için bunları atmamalı dedik, topladık. Hayırlı bir işe yarasın bari diyerek de hoyrat kullanılmamış, patlamamış olanları bu ülkeye ikinci bir ikiz faciası yaşatmamaları için Rasim Ozan'a yolladık. O da zaten bunları titerda yayınladı. Yani sizin anlayacağınız o gaz bombalarının yarattığı romantik atmosfer altında yoğun seviştik, tomalar altında da gusül abdestimizi aldık. Allah emniyetimize zeval vermesin.

*** Afedersiniz büyük tuvaletlerini parka yapmışlar...** Ben başbakanımız kadar kibar olamayacağım. Evet, parka sıçtık... Bizzat ben yaptım ve beni gören on binler bu asil davete iştirak ettiler. Taksim'de umumi tuvalet olmasına ve çevredeki otellerin tuvaletlerini açmalarına rağmen bana rahat battı, ayrıca açık havada daha iyi olur diye düşündüm, bir de daha önce yaptıklarımızdan da anlayacağınız üzere manyağın kralıyız lan biz. Dua edin donlara doldurup, günlerce öyle gezmedik. Milyonlarca boklu Taksim Meydanı'na toplanmış, asıl o zaman yaman kokardı o park.

*** Türk bayrağını yaktılar...** Eylemler yükünü almış, devrime doğru seğirtmiş, giderken Türk ve Kürt kardeşliği yeniden yeşermişken, birden aklıma Türk bayrağı yakmak geldi. Yemediğim tek nane buydu. Hemen fırladım, bi bayrak buldum ve meydana yaktım. Taksim Meydanı'ndaki Atatürk heykelinin gözlerini oymaya falan da çalıştım ama iyi malzemeden yapmışlar başarılı olamadım, bundan sonraki eylemlere kaynak makinesiyle gelip inşallah hedefime ulaşacağım.

*** Bu işi başlatan sosyalistler Bodrum'da teknelerinde viskilerini içerek seyrediyorlar...** Eylem

uzun olunca haliyle bünye kaldıramadı. Zaten milyonları sokağa dökmüştük, beynini yıkadığımız kitleler akin akin meydanlara iniyordu. Bize yakışan artık ipek robdöşambırlarımızı giyip, arkamıza yaslanıp, viskimizi yudumlayarak Nuri Alço duyarlılığıyla eylemleri izlemektir. Hakan Gülseven'in Ayvalık'ta demirli dev yatıyla Bodrum'a doğru yola çıktık. Bodrum ve civarı sosyalistlerin yatlarından geçilmiyordu. Grup Yorumcular Haklıyızkazanacağız isimli dev gulet tarzı tekneleriyle gelmiş, viskiyle duş alıyorlardı. Sırrı Süreyya jet-skiyle ortalığı birbirine katıyordu. Osman Akinhay Mesele isimli yeni yelkenlisiyle sosyalistlere adeta nazire yapıyordu...

Bir Ankara polisiyesi!

BÜLENT BEKTAŞ

Yaz sıcaklığında bekleyiş onlarca insan; huşu içinde, kadim inançlardan günümüze ulaşan kutsal bir ritüeli gerçekleştirir gibi. Ankara'nın tam ortası burası; acının, direnmenin, bilenmenin tam ortası... Yani Ethem kardeşimizin vurulup düştüğü yer... Saniyeler, dakikaları; dakikalar, saatleri kovalıyor ve biz ritüelimize ara verip yürümeye başlıyoruz. 15 dakika sonra Çaldıran Parkı'nda olmamız gerek çünkü. İstanbul'da başlayan, sonra yurdun birçok yerine yayılan forumlardan biri de birazdan orada gerçekleştirilecek. Hepimiz çok heyecanlıyız.

Akşam rüzgarı mı getirdi bizi, yoksa kendimiz mi geldik, çok bilemedim. Ama on dakika yürümekle vardık Çaldıran Parkı'na. (Öyle acele ettik ki, duvarlara yazılmış isyan yazılarını, kırılıp dökülmüş billboardları, parçalanmış kaldırım taşlarını bir kez daha gördüm desem yalan olur.) Çoğunu gençlerin oluşturduğu insanlar çimenlere oturmuş, forumun başlamasını bekliyorlar. Biz de onların arasında karıştık.

Ne cilalı bir kürsü, ne ceylan derisi koltuklar, bir mikrofon, bir hoparlör ve biz katılımcılar varız sadece. "Demek söz sahibi olabilmek için fazlasına gerek yokmuş" diyorum içimden. Genç, kirli sakallı moderatör mikrofonu eline aldı ve forumu bir yoklamayla başlattı. İsyanda yitirdiğimiz Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert ve Mehmet Ayvalıtaş'ın adlarını birer birer söylerken, biz hep bir ağızdan "Burada!" dedik. Moderatör buyurgan olmayan bir tonda konuşuyordu. Sosyalist bir arkadaşı, belli ki kendi dilini isyanın diline göre ayarlamıştı. Öyle ya, ateşini ülkenin tüm renklerinin tutuşturduğu bu isyanın alevleri çok renkliydi ve sol sekte anlaşıyor, kişisel ya da grupsal bencilliklerin, başkalarına tepeden bakan tavırların orada yeri olmamalıydı. Yoklamanın ardından oybirliğiyle parkın adını 'Ethem Sarısülük Parkı' olarak değiştirdik.

Kamusal alanda belki de ilk kez söz sahibi olmanın erincini yaşıyordu herkes. Tabii bunları söze dökmek pek kolay olmuyor. Bu yüzden direnişe dair fikir ve öneri sunmak için başta kimse el kaldırmıyor. Ancak cesaretini toplayıp mikrofonu eline alan birkaç kişinin ardından eller bir türlü inmiyor. Meğer ne çok diyeceği varmış insanların. Burada ve Güvenpark'ta katıldığım forumlarda sosyal, kültürel, ekonomik, siyasi, psikolojik vd. birçok fikir ve öneri ortaya konuldu. Hatta bazı öneriler uygulamaya geçti.

Her fırsatta farklı düşünce, inanç ve cinsel yönelimdeki bireylerin bir araya geldiğine vurgu yapılarak çok renkliliğe övgüler düzülür. Evet, konuşmak için söz alanların da belirttiği gibi, insanları marjinal, çapulcu, terörist diye ayıran, iktidarın ta kendisiydi. Birleşmek hem insani, hem de elzemdi. Yıllar yılı kimi farklı siyasi gruplar aynı eylemde bulunmamıştı, neredeyse aynı sokaktan bile geçmeyecek durumdaydılar. Kürtler ırkçı söylem ve tavırlar altında ezilmiş, kadınlar erkek egemen baskıyı her daim

omuzlarında hissetmiş, eşcinseller ve trans bireyler kendilerini hor görülmeden asla ifade edememişti. Şimdiyse ırkçı, cinsiyetçi, militarist tutum ve tavırlar lanetleniyordu.

Toplumsal çalkantıların, çatışmaların yoğun olduğu dönemlerde yeni sanat, edebiyat veya siyasi akımlar da geliyor tabii. Eski eylem tarzlarına yenilerinin eklendiği (işgal, duran insan, sessiz yürüyüş, çılgılık, volta atma vd eylemler) bu günlerde farklı eylem tarzlarının neler olabileceği tartışıldı. Oluşturulan resim, müzik, tiyatro, fotoğraf, şiir ve diğer atölyelerde bireysel ve kolektif yaratıcılık değerlendirilmeye başladı. Bir kütüphane kurma fikri herkesçe onaylandı.

Kapitalizmle bağları en aza indirmek adına bankalardaki tüm paraları çekmek, AVM'lerden alışveriş yapmamak ve iktidara yakın sermayeyi boykot etmek, kabul gören diğer öneriler arasındaydı. Ayrıca bu doğrultuda takas pazarları kurularak, ihtiyaç duyulan herhangi bir şeyin (giyecek, kitap, aksesuar vd) bu pazardan alınması suretiyle tarihin en eski ekonomi sistemi canlandırıldı. Takas pazarları, paranın ve sömürünün olmadığı bir alışveriş biçimini göstermesi açısından önemli. Kanımca üretim ve tüketim çılgınlığının yaşam alanlarımızı yok edecek safhaya ulaştığı kapitalist sisteme vurulacak en büyük darbe, mikro düzeyde de olsa alternatif ekonomik sistemleri uygulamaya geçirmek. Çıkarışız ilişkiler yaşamak ve ileride kurulacak sömürsüz düzenin ekonomik temellerini atmak açısından bu deneyimler çok şey kazandıracak.

Kukladan insana...

Haziran isyanının en büyük nedenlerinden biri hiç kuşkusuz bireylerin, başkalarının aldığı kararlara uyan ve adına yurttaş denilen kuklalara dönüştürülmesiydi. Artık insanlar yönetime söz geçirmek, hatta yönetimde pay sahibi olmak istiyordu. Dolayısıyla forumlar bu konuya da eğildi. Sol partileri birleştirmeye çağırarak, seçim barajlarının düşürülmesini sağlamak, hükümeti Gezi Parkı direnişçilerinin taleplerine boyun eğdirmeye çalışmak şeklinde dışa vuran bu yönetsel istek, giderek hükümeti istifaya zorlamaya, en sonu da halk meclisleri kurmaya yöneldi. Forumlarda Meclis'teki siyasi partilere güvenip onlardan medet umanlar bulunsa da, gerçek demokrasinin ancak doğrudan demokrasiyle mümkün olacağına dair düşünce her gün biraz daha fazla dillendirildi. Bu görüşler çerçevesinde komiteler kurularak forumun hazırlanması, yürütülmesi ve alınacak kararların uygulanmasında herkesin söz sahibi olması sağlandı.

İsyanın birleştirici ögesi olan 'dayanışma' adına da çok söz söylendi. Öldürülen, yaralanan ve tutuklanan direnişçilerle dayanışma kararı alınarak Ethem Sarısülük'ün ailesine baş sağlığına gidildi. Mahkemeye çıkan direnişçileri yalnız bırakmamak için forumdan adliyeye yürünüp sabah saatlerine kadar orada beklendi. Tabii ki gündemle ilgili pek çok konu gibi Sivas katliamı ve Lice'de karakol inşaatını protesto

31 Mayıs gecesinden itibaren Ankara'da da diğer şehirlerde olduğu gibi Gezi direnişine destek eylemleri başladı. Şehrin pek çok bölgesinde devam eden eylemler, ilk iki-üç hafta geniş katılımla devam etti, ancak ilerleyen süreçte katılımcıların sayısı her yerde olduğu gibi Ankara'da da azalmaya başladı. Özellikle de Taksim ve Gezi Parkı'nın polis saldırısı ile boşaltılmasından sonra İstanbullu direnişçilerin mücadelelerini Park Forumları'na taşımaları Ankara'da benzer bir sürecin yaşanmasına neden oldu. Mücadelenin başından itibaren Kuşlu Park'ta devam eden direniş, katılımcıların sayısının azalmış olmasına rağmen, oradaki duruşunu ilk günlerdeki çizgisinde sürdürdü ve burada da Direniş Forumları düzenlenmeye başladı. Elbette Ankara'daki forumlar sadece burası ile sınırlı kalmadı, Batıkent, Tuzluca, ara sıra Seymenler Parkı ve Güven Park'ta forumlar düzenlenmeye devam edildi. Tüm bunların dışında Dikmen'de forum düzenlenmesi söz konusu olamadı. Bunun öncelikli nedeni Dikmen'de foruma katılacak halkı alacak büyüklükte bir parkın olmaması olarak değerlendirilebilir de bana göre gerçek neden; Dikmen halkının mücadeleye daha farklı bakıyor olmasıydı. Dikmen'de gözlemlenebilecek olan; halkın, direnişin daha militan, sokak eylemlerine dayanan ve barikatların arkasında sürdürülecek bir direniş olması durumunda anlamlı olduğuna inanmasıydı.

Aslında Dikmen ayrı tutularak Ankara'da devam eden forumlar değerlendirildiğinde konuşulanların genel olarak aynı çerçevede şekillendiğini söylemek mümkün. Bunlar kaba başlıklar altında toparlanacak olursak; direnişin öğrettikleri, bundan sonra ne yapılacağı, yaklaşan seçimlere karşı nasıl bir tutum alınacağı, AKP diktatörlüğünden ve Tayyip Erdoğan'dan kurtulmak için neler yapılması gerektiği, polis şiddetinin belgelenmesinin-teşhir edilmesinin önemi, muhalif siyasi partilerin AKP'ye karşı kuralları belirlenmiş geçici bir seçim ortaklığı kurmaya davet edilmesi, artık direnişe desteğe

gelmeyen milletvekillerinin desteğe gelmelerinin sağlanması ve benzeri şekilde özetlenebilir. Elbette Ankara'daki forumlarda da düşük yoğunluklu olarak Kürt hareketi ile başlamış olan barış sürecine yönelik eleştiriler, tuhaf bir milliyetçilik çerçevesinde ifade edilir durumda. Barış sürecine karşı itiraz geliştirmiş olan bireylerin genel olarak ortaklaştığı-savundukları görüş vatanın bölüneceği ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin aslında dış kaynaklı, terörist bir hareket olduğu yönünde. Gerçekten de bu görüşü savunanlar AKP karşıtlığında samimi olmalarına rağmen barış süreci ile AKP'nin vatana ihanet ettiğine inanarak bunu işlemeye ve bu sayede AKP'ye karşı milliyetçi tutum sergileyenlerin desteğini sağlamaya çalışıyor. Ancak kritik olan bu görüşü savunan kişilerin sağa savrulmaları ve AKP karşıtı politikalar geliştirmeye çabalarırken milliyetçilik batağına saplanıp kalmalarıdır.

Dikmen ise forumlar yapılamadığından ve şu an için hemen her gün polis saldırısının yaşandığı, Ankara'nın militan yönünü temsil eden bir bölge olarak ayrı bir yere sahip. Gerçi forumlar yapılamadığından sözü de yanlış anlaşılabilir, esas olarak barikatların arkasındaki Dikmenliler Ankara'daki en güzel forumları polis saldırdığı ana kadar sokaklarda yapıyor. Elbette kısa sürelerle yapılabilen ve çok sayıdaki katılımcının arasında, yoğun protesto sesleri nedeniyle daha çok üç beş kişilik küçük gruplar arasında gerçekleştirilen bu forumlar daha gerçekçi istekleri ifade ettikleri için daha önemli. Buradaki durumu özetlemek gerekirse, konuşulanlar genel olarak polisin artık hiçbir yere saldırmadığı ancak inatla Dikmen'e saldırmaya devam ettiği, AKP faşizminin polis eliyle mahallelerine, evlerinin önüne kadar taşındığı, nasıl direnmeye devam edileceği ve direnişin devam etmesinin neden önemli olduğu şeklinde özetlenebilir.

Özette Ankara'da Dikmen barikatların arkasında, diğer bölgeler ise direnişin ilk başladığı günlere göre katılımcıların sayısı azalmakla birlikte forumlar düzenleyerek direnişe devam ediyor. (MURAT KARATAĞ)

ederken öldürülen Medeni Yıldırım da bu forumlarda unutulmadı.

Sonuç olarak Gezi Parkı'nda başlayıp ülkenin dört bir yanını sallayan bu isyan, eşit, adil ve özgür bir dünyanın tohumlarını etrafa saçtı. Tartışmalar insan merkezli seyretilip diğer

canlı türlerini içine alan gerçek bir olgunluğa henüz erişemese de, alınan kararların uygulanmasında eksiklikler görülse de ve zaman zaman gerginlikler yaşansa da, isyanın tohumları parklardaki bu forumlarda yeşermeye başlamıştır.

Sorun diktatörlük!

HAKAN TOPALOĞLU

Tüm faşizmlerde bir ahlak ve estetik bulunur, ama bu ahlak ve estetik fetihçidir ve bu yüzden her faşizm bir dindir.

Maurice Bardèche

31 Mayıs'ı yaşadığımızda, belleğim eskilere, Ekim 2011'de Balıkesir'de yaşadıklarım gitti. Dönemin valisi, valilik bahçesindeki 80 yıllık ağaçları kesip Ankara'dan gelecek protokol araçlarına otopark yapma icraatına girişmişken, sadece ben ve bir meslektaşım ağaçların kesilmesine müdahale etmiş, ağaçlara kendimizi bağlamış, direnmiş ve hafta sonu yapılan kesimi kısmen de olsa önleyip hafta başında yürütmenin durdurulması kararı alabilmiştik. Kararı veren mahkeme ise zaten kesilen ağaçlara bakıyordu. Sonrasını boş verelim; eylem anımızda (duyup gelen 20-30 kişi dışında) neredeyse yalnızdık, meslek örgütümüz Balıkesir Barosu bile iki avukata sahip çıkmamış, bizi orada yalnız bırakmıştı. O gün bugün ben ve meslektaşım; kendini ağaçlara bağlayıp Balıkesir'in ağaçlarını kurtarmaya çalışanlar olarak anılıyor.

Taksim Gezi Parkı eylemcilerinin yalnız bırakılacağı kaygısını taşıırken; Taksim'den esen direniş rüzgarı Balıkesir'e sert ve hızlı ulaştı. İllerindeki ağaçları yalnız bırakan Balıkesir'iler, 1 Haziran sabah 06:00'da ilk gözaltılarla sonuçlanan eylemler ve yürüyüşlerle iktidara, başbakana ve diktatörlüğe tepkilerini bu ilden belki de beklenmeyecek bir direnişle sergiledi. İlk geceki eylem, Balıkesir çarşıda başlayıp ana caddeleri ve mahalleleri de kapsayan uzun bir yürüyüşe dönüştü. Polisin sadece takip ettiği yürüyüş başladığı yere, çarşıya ulaştığında ilk günün bilançosu 30'a yakın gözaltıydı. Bu kez mesleğim gereği gözaltına alınan gençlerin ifadelerinde diğer meslektaşlarımla birlikte bulundum. İfadeleri alınan çoğu genç, hatta bir kısmı 'yasa gereği' çocuk (18 yaşından küçük) eylemciler, emniyet ifadelerinin ardından serbest bırakıldılar.

Balıkesir, 1 Haziran sabahına geceki gözaltı haberleri ile başladı ve Taksim'den ülkeye yayılan direniş rüzgarının verdiği özgüven ile hangi saatte nerede eylem yapılacağı sorulmaya başlandı. Cumartesi günü yine çarşı merkezden yürüyüşe başlayan bizler, kentin ana caddeleri olan Milli

Kuvvetler ve Anafartalar caddelerini sayısı binleri aşan eylemcilerle birlikte geçtikten sonra Kızılay Caddesi'nde barikatlarla karşılaştık. Bu caddenin solunda AKP il binası, sonunda ise valilik binası var. Eylemcilere Kızılay Caddesi girişinde konulan barikat kaldırılıp caddenin ortasında yeniden barikat kuruldu. Sloganlarla bekleyen eylemciler, caddeyi geçip Atatürk Anıtı'na devam etmek istediler. Protestolar "TAYYIP İSTİFA, HÜKÜMET İSTİFA, HER YER TAKSİM HER YER DİRENİŞ" sloganlarında ses buldu; yükselen pankart ve dövizlerde ise dikkatimi çeken ve gerçeği anlatan şu cümle vardı: ASIL SORUN DİKTATÖRLÜK.

Sis bombası, biber gazı ve cop ile burada tanışma ve kaynaşma olanağı bulduk! Kızılay Caddesi'nde ilerlemeye izin vermeyen polisin müdahalesi sert oldu. Eylemin ikinci gününün gözaltı sayısı 70 kişiydi ve ben meslektaşlarımla yine emniyettedim.

2 Haziran Pazar akşamı ve 3 Haziran Pazartesi akşamı eylemin adresi, Atatürk Parkı ve Atatürk Anıtı oldu. Oturma eylemi, şarkılar, sloganlar ve türkülerle geçti. Valilik ve çarşıya eylemin yürüyüş olarak devamı için yapılan çabalar ve girişimler, polisin sert müdahalesi ile son buldu. Buna karşın, Atatürk Anıtı, öğrencilerin liderlik yapıp organize ettiği ve hiçbir partinin slogan ve bayrağına izin vermediği eylemlerin adeta buluşma yeri oldu. 100'ü aşan gözaltılar, emniyette alınan ifadelerle son buldu. Balıkesir Barosu avukatları, eylem günlerinde elimizden geleni yapıp eylemcilerin yanında olmaya çalıştık.

Başbakan Erdoğan'ın Toki açılışında "Askerlik yan gelip yatma yeri değildir" dediği, yerel seçimlerde sol seçmenin AKP'ye karşı birlik olup MHP adayına oy verip seçilmesini sağladığı ve emekli kenti kimliğini taşıyan Balıkesir, diktatörlüğe karşı eylemli ve etkin bir duruş sergiledi. Birbirine "çapulcu" diyen eylemciler, gece yarılarını sloganlarla geçirip sabah emniyette "buluşmayı" göze aldılar. Gün

yorgun bitirip sabaha uyanan Balıkesir'iler, sosyal paylaşım sitelerinde eylem saati takip etmeye başladılar. Biz avukatlar artık "Bu gece emniyete kimler gidecek" diye görev sırası belirliyoruz. Kimse, Balıkesir'deki eylemlerin sadece gençlerin eylemleri olduğunu söyleyemez; gençler, buradaki eylemlerin liderliğini yaptı yapıyor; Balıkesir'iler ise her yaştan ve her görüşten insanı ile eylemlere desteğini esirgemiyor. 3 Haziran'daki eylem sırasında kiminin AKP'li, kiminin ülkücü dediği 20 kişilik bir grup "Polisimize devletimize laf söyletmeyiz ulan" şeklinde bir girizgah yapmaya çalıştıysa da; her türlü provokasyona hazırlıklı eylemcilerin dik duruşu ve polisin "araya girmesi" ile bu grup "uzaklaştırıldı".

Her yeri Taksim kılan Balıkesir direnişçileri, takip eden günlerde katılım sayısının değil tepkinin önem kazandığı ve ağırlıkla Balıkesir Atatürk Anıtı'nda gerçekleşen eylemlerle sesini duymayı sürdürdü. Duran adamın duruşuna ses veren Balıkesir, anıt önünde birkaç insanla başlayıp akşam saatlerinde giderek artan duran insanları ile diktatörlüğe tepkisini gösterdi. Bu süreçte faşizmi kelime olarak dahi kullanmayan ana muhalefet partisinin Balıkesir eylemlerine katılımı ve "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını dile getirmesi dikkatlerden kaçmadı. CHP, Taksim direnişi ile faşizmi hatırladı. Nit önündeki duran adamlar durmaya ve sesini duymaya devam ediyor hala. İlimizde ordu mensuplarının ve ordunun kurumlarında çalışan sivil memur ve işçilerin, Balıkesir eylemlerine katılımı "yasaklandığını", asker sivil işçi, çalışan personelin sosyal paylaşım sayfalarının takip edildiğini ve hatta bazı çalışanların savunmalarının bile alındığını belirtmeliyim. Bu yasakların ve savunma almaya dek varan baskının nedenini ise, eylemlerin haklılığında aramak gerek. Balıkesir'de ve ilçelerinde, süren eylemlerde örgütlü ve bilinçli insanlar var. Balıkesir'de diktatörlüğün destekçileri yok...

FORUMLARDAN

Abbasağa Park Meclisi

Polis tankların yanında kıtalarla miğferlerini parıldatıp kauçuklarını şakırdatarak Taksim'e girdi, gördüğü her canlının kafasına bomba ve plastik mermi yağdırdı, istiklal'i de bir güzel sulayıp barikatları iş makinalarıyla anca kaldırdıktan sonra AKM'den Atatürk'ün 12 Eylül sonrasında okullara asılan resmini salındırdı. Sonrasını da biliyoruz, Gezi Parkı dağıtıldı. İşte tam bu umutsuzluk anında, Bülent Arınç'ın çarşının çekildiğine dair yalan beyanatları da almış başını giderken, Abbasağa'dan forum çağrısı geldi. Gittiğimizde sinema gösterimi, konser için kullanılan amfi tiyatro mantığındaki merdivenleri dolduruyorduk. Az sonra da Maşuklar'dan Çarşı geldi, o gün yapılan gözaltılarla ilgili bilgi verdi ve forum başladı.

Öncelikle forum işaretleri (alkışlama yerine el sallama, karşı çıkılan konuşmalarda kolları çapraz yapma) ve konuşma süreleri ve söylem niteliğinin ana hatları belirlendi (şu ana dek de ihlal edilmedi). Kitle Taksim Komünü'nden gelenler yanında Abbasağa sakinlerinden de oluşmaktaydı.

Forumdaki ilk konuşmalardan nerelere yol alınacağı yaklaşık olarak belli oldu. Enerji düşünülenden de fazla ve halk kitlelerine on yıllardır takılmaya çalışılan korku aksamı Taksim'in alınmasında ve takip eden devletin, paranın, piyasanın olmadığı haftalarda atılmış. İkinci komünün Abbasağa'ya kurulması için gerekenlerle başlayan konuşmalar, ikinci günden itibaren neoliberalizme eleştirilerle devam etti.

Abbasağa'ya katılım katlanarak arttı; üçüncü günde dört bin kişiyi bulmuştu. Buna rağmen, konuşmalarda ilk günden belirlenen niteliklerin dışına çıkılmaması, getirilen önerilerin zaman geçirmeden değerlendirilmesini ve alınan kararlarda hemen uygulamaya geçilmesini sağladı. Bu da Abbasağa'ya haklı olarak gitgide "Halk Meclisi" niteliği kazandırdı. Öncelikle çalışma masalarının kurulması ve işlerin organizasyonu çok çabuk şekilde gerçekleştirildi. Ve bu masalar ilerlemeye etkin şekilde katılıyorlar. Koordinasyonun sağlanmasında sosyal medyanın ve park meclisi alanının birbirini eksiklik bırakmayacak şekilde tamamlaması da, diğer park forumlarıyla ortak eylemliliklerin akıcı şekilde gerçekleştirilmesine olanak tanıyor.

Hayatı, iktisadın neoliberal saldırıdan parça parça çıkarılarak alanlar yaratılmasında ve bu alanların varlığıyla insanların mevcut ekonomi-politik sistem dışında fikir geliştirme yetilerinin artması adına da en somut adım takas pazarları önerisi oldu. İlk yapılan pazar forma-tişört değişirme yeri görünümü arz etse de, zamanla yoksul mahallelerle koordinasyonla, lokomotif niteliği daha fazla duruma geçecektir. "

Akgenco" sürüsü tehdidi ise olmadığı gibi, saldırının yapıldığı yakın mahal Yeniköy'e de ertesi gün toplu destek katılımı yapıldı. Abbasağa ilk ve sağlam duruyor. Şu anda dinamom. Dinamo Abbasağa. (HAKAN BİLGEHAN)

MERTER - SAMİ MENTEŞ PARKI

Parka hoperkör ve bir kürsü konuldu ve etkinlik başlamadan evvel gezi parkı sürecinde yapılan şarkı ve türküler çalındı. Forumda açılış konuşmasını yapan ve etkinliği başlatan genç bir arkadaşımız, Lice'de meydana gelen ve bir kişinin ölümüyle sonuçlanan olaylarla ilgili Lice halkının yanında olduğumuzu belirtti. Çoğunluğu ulusalcı olan ve CHP seçmen kitlesinin yoğunlukta bulunduğu Merter'deki katılımcılar da sessiz alkış ile bu çağrıya destek verdi. Lice'de protestoculara sıkılan kurşun ile Ankara'da Ethem Sarısülük'e sıkılan kurşunun aynı merkezden yönetilen zihniyetle sıkıldığının ve hedefinin halk olduğunun altı çizildi. Yine açılış konuşmasında, parktaki forum sona erdiğinde eylemlerde gözünden yaralanan bir eylemcinin evine geçmiş olsun ziyaretinde bulunulacağı bildirildi. Daha sonra kürsiye katılımcılar gelerek konuşmalar yaptı. Katılımcıların konuşmalarında verilen mesajlardan bazıları şöyle:

* Lice'de 1 kişi öldü 5 kişi yaralı ama halen yandaş medya ve sosyal medyada bir kısım oradaki eylemi karalamaya çalışıyor. Biz burada hiçbir siyasi parti olmadan direniyoruz. Bu direniş bize daha önce hiç bilmediğimiz hatta uzak durduğumuz insanlarla bir araya gelme ve dayanışma şansı verdi. LGBT üyeleri insanlarla veya Kürt olduğu için uzak durduğumuz insanlarla bir araya geldik. Siz de önyargılı olduğunuz insanlarla konuşun onları tanımaya çalışın. - Tayyip Erdoğan Lice'deki olaylar için özür dilemeye davet edildi.

* 68 kuşağından olduğunu söyleyen bir devrimci abimiz, 80 öncesi sol hareketin 40 ayrı fraksiyona ayrıldığını, o dönem devrim için halk desteğinin de çok olduğunu ancak solun birbirine düştüğünü, bu nedenle devrimci hareketin ve ülkenin çok zarar gördüğünü vurguladı. Bugün geline nokta herkesin mutlaka örgütünün olması gerektiğini, örgütlü bir toplum olmamızın çok önemli olduğunu ancak şu an var olan halk hareketinde hep birlikte hareket etmek

gerektiğinin vurgusunu yaptı. * Bir arkadaşımız, park meclisleri ve yaklaşık 20 çalışma grubu oluşturulacağını ve bu grupların diğer gezi parkı grupları ile iletişime geçeceği bilgisini verdi. * Bir başka katılımcı, komşu mahalle olan Tozkoparan'da kentsel dönüşüm ile insanların evlerinin ellerinden alındığını ve oradaki mücadeleye destek verilmesi gerektiğini söyledi. * Bir yaşlı teyze, otobüslerde bize yer vermemek için uyuklama numarası yapan kişiler aslında uyumuyorlarmış ve bu durumdan çok mutlu olduk. Onlardan hiç umudum yoktu ama bizi yanılttılar dedi. * Ateist olduğunu söyleyen bir katılımcı bu gezi parkı sürecinde antikapitalist Müslümanlarla tanıştığını ve onlara saygı duymaya başladığını. Bir önyargısını kırdığını anlattı. * 29 Ekim Parkı'nın adını, suçsuz yere hapisanede tutulan Yurt gazetesi muhabiri Sami Menteş'in adıyla anma ve her hafta Pazartesi, Çarşamba ve Cuma akşamları saat 21'de etkinlik yapma kararları alındı. (ÖZLEM SELVİ)

ÜSKÜDAR-DOĞANCILAR

İstanbul'un çeşitli ilçelerinde ve semtlerinde devam etmekte olan forumlardan biri de Üsküdar'da gerçekleştirilen Doğancılar Parkı Forumu. Forumların ilk başlatıldığı andan itibaren devam eden Doğancılar Parkı Forumu aynı zamanda Üsküdar Dayanışması adı altında da ilçede çeşitli sorunlar için mücadele vermenin yollarını arıyor. Düzenli olarak 50'ye yakın kişinin katıldığı foruma her geçen gün yeni yüzler gelmeye devam ediyor. Ancak şu bir gerçek ki, Üsküdar Dayanışması ve Forum daha yolun çok başında. Elbette Üsküdar gibi muhafazakar olarak bilinen bir bölgede düzenli olarak anlamlı sayıda insanın katılımıyla forum gerçekleştirmek çok önemli olsa da hâlâ Üsküdar'ın birçok bölgesine ulaşılabilmiş değil. Güzel ve önemli olan ise foruma katılanların bunun farkında olması. O yüzden forumda söz alan insanlar Üsküdar'ın çeşitli yerlerinde yaşayan insanlara da ulaşmanın yollarını arıyor ve bu konuda nasıl bir yol izleneceği konusunda da diğer bileşenleriyle tartışma yürütüyor.

(Gündem maddeleri çok belirgin olmamakla birlikte genel olarak konuşulanlar, sürecin genel durumu, yerel sorunlar, mücadelenin ortaklaşa yürütülmesi çerçevesinde şekillendi.

Komiteleşme, tahayyül ettiğimiz gibi olmasa da doğallığında gelişen bir işbölümü; sosyal medya masası, organizasyon ekibi, yaratıcı eylem masası gibi oluşumları ortaya çıkardı.

Yaratıcı eylem masası her hafta düzenli olarak bildiri basılıp parka gelmeyen insanlara da ulaşılmasını amaçlıyor. Forumların, Pazartesi, Salı, Perşembe ve Cuma yapılması, Çarşamba günü serbest kürsü oluşturulması, Cumartesi Taksim Dayanışması'nın Taksim'deki eylemlerine katılım, Pazar günü de takas pazarı ve tanışma etkinliği olması kararlaştırıldı.)

Forumda kimi zamanlar tansiyonun yükseldiği de olmuyor değil. Özellikle ulusalcı, Kemalist eğilimlerden gelen forum bileşenlerinin forumu bölebilecek çıkışlarını yine ulusalcı refleksiye sahip insanların engellemesi ve birlikte mücadele verme konusunda herkesi duyarlılığa çağırması forumun başka bir olumlu yanı. Özellikle yine ulusalcıların 'Atatürk hassasiyeti' üzerinden başlatıldığı tartışmaya Kemalist olduğunu söyleyen bir genç tarafından, "Sayın Abdullah Öcalan diyenin de Mustafa Kemal Atatürk'ün askerleriyiz diyenlerin de hassasiyetlerini anlamalısınız.

İki tarafın da şehitleri var!" demesi önemliydi. Hele bunu Üsküdar'da bir gençten duyabilmek insana daha da umut veriyor.

Üsküdarlılar 'muhafazakar' veya 'gerici' diye adlandırılan Üsküdar'da her şeye rağmen birlikte mücadelenin yollarını arıyor ve bunu geliştirmeye çalışıyor. Bundan sonrası açık: Tüm Üsküdarlıları bu foruma katıp, Üsküdar da tabandan yükselen bir siyaset ve mücadele zeminini yaratmak. Üsküdar Doğancılar Parkı bu noktada umut veriyor.

KOCAMUSTAFAPAŞA

Kocamustafapaşa Dayanışması ismi ile çalışmalarını devam ettiren forum Kocamustafapaşa ve çevresinin yıllardır süregelen apolitik durumu göze alındığında kısa sürede boyunu aşan işler yaptı. Ortalama 100 kişi ile yapılan toplantılar sonucunda yararlı adımlar atılabildi. Ethem Sarısülük'ün katillerinin bulunması için Paşa Meydan'dan başlayan ve Samatya, Fındıkzade sokaklarının geçildiği kitlesel bir yürüyüş yapıldı. Yerelin sorunlarına da kafa yoran forum katılımcıları AKP'nin Yenikapı'da denizi doldurarak yapacağı miting alanına, mahalle ve çevre halkının nefes alma alanı olan Samatya sahiline sahip çıkmak için fikirler üretiyor ve buna karşı yapacaklarını bir an önce hayata geçirmek istiyor.

Ermenisinden, Kürdüne, solcusundan, Kemalistine birbirine tahammül göstererek forumu ayakta tutan Kocamustafapaşa halkının dayanışması ilerisi için oldukça umut veriyor.

FATİH SARAÇHANE

AKP'nin, gericiliği ve tarikatların kalesi olarak bilinen Fatih'te bu forumun yapılması her şeye rağmen umut vericidir. Antikapitalist Müslümanların buradaki hakkını da teslim etmek gerekir. Forum diğer yerlerden pek farklı bir niteliğe sahip olmamakla beraber, zaman geçtikçe Fatihlilerin foruma olan ilgisi azaldı.

Seküler duyarlılıkları olan kitleleri darbeci olmakla suçlayan ve AKP iktidarının demokrasi getireceğine inanan 'sol' liberaller ve DSİP'iler Haziran Ayaklanması ile tabiri caizse kabak gibi ortada kaldıkları için kendilerine Fatih forumundan başka pek barınacak yer bulamıyorlar. Bütün buna rağmen forumlarda ulusalcıların üzerinden oynayarak harekete zarar veren bu yapılar her ortamda bizzat foruma katılan örgütsüz insanların tepkileri ile karşılaşıyor ve bizzat bunlar tarafından hareketi bizzatları gerekçesiyle teşhir ediliyorlar.

Böyle olur başbakanın tatili!

BURAK SÖNMEZER

Bakın arkadaşlar, tatilde kalacak yer problemi son derece kritiktir. Şahsen ben sadece uyumak ve günde bir kere duş almak için eşek yüküyle para vermek taraftan bir kimse değilim. O yüzden de;

1. Her yıl en ucuz tam pansiyonları tercih ederim,
2. Yeni tanıdığım arkadaşlarımın kullanmadıkları yazlıkları olup olmadığını araştırırım.

Davul dengi dengine prensibi gereği bugüne kadar 2. şıkta bir başarı sağlamış değilim; onu da belirtmiş olayım.

Görülüyor ki başbakanımız da sözünü ettiğim kritik problematik konusunda benimle aynı hatta yer almaktadır. Gelgelelim boşuna başbakan olunmuyor. Kendisi yukarıda ortaya koyduğu 2. Madde konusunda gayet başarılıdır. Zira geçtiğimiz günlerde Urla'da bir tanıdıklarının villasına yerleşiverdi. Malum, akil insanlarla yapılan toplantının ardından Erdoğan ailesi sessiz ve gizlice ortadan kayboldu. Anlaşılan tatil planı önceden yapılmış, yer belirlenmiş, Eminanım da bavulları birkaç gün öncesinden hazırlamıştı. Ortada "Emine hadi Urla'ya gidiyoruz toparlan" gibisinden bir sürpriz yoktu.

İşin aslı sonradan ortaya çıktı: İzmirli tanınmış işadamı Hamdi Boyacı Beyefendi'nin Urla'da boş duran bir yazlığı varmış. Zamanında bir heves yaptırmışlar, sonradan da pek gidip geldikleri yokmuş. Ne zaman olmuşa olmuş bilmiyorum, Başbakan'la bir sohbetle tatil mevzubahis olduğunda herhalde, "Tayyip bey, ne otelle rezervasyonla uğraşsın; bizim cennet gibi yerde bir villa var, git istediğin kadar kal, bizim gidip geldiğimiz yok" gibisinden bir lakırdı etmiş olmalı. Tabii tatilcinin arayıp da bulamadığı fırsat. 5-6 yıldızlı insan gibi bir otelde 1 haftalık tatilin ücreti belli... Halbuki Urla'da tanıdıkların villasında en az yarı yarıya tasarruf yaparsın, bir de yediğini içtiğini bilirsin.

Tabii bir başbakan işin doğası gereği, her hıyarım var diyene elinde tuzluk koşturmaz. Kimbilir kaç kişi kendisine otellerini, villalarını, yatlarını açıyordur da o Hamdi Beyin Urla'daki villasını tercih etmiştir... Gerçekten de mesela Hamdi Bey'in Nakşibendi bir kimse olduğu söylenir. O bakımdan Tayyip Bey'e paralel fikirlerin sahibidir. Sonra öyle 3-5 yılın işadamı değildir. Dile kolay Turgut Özal'la iş ortaklığı yapmış, İzmir'in en önemli işadamlarından biridir. Çıkarlarının nerede olduğunu bilebilecek kadar rasyonel, sağda solda "Bizim evde kim kaliyo biliyo musunuz?" diye reklam yapmayacak kadar alçakgönüllü ve güvenilir bir kimsedir.

Gerçekten de Tayyip Bey'den günlerce kimse haber alamamıştır. Ne gittiği yer, ne yaptığı iş, hiçbirini belli değildir. Şimdi kimilerini görüyorum, "Vay efendim başbakan gizli gizli tatil mi yaparmış?.." Bu konuşmalar anormaldir. Hatırlatma yapmam gerekirse; AB müktesebatı gereği tatildeki bir çalışan, tatil esnasında, işyerinden öyle zırt-ırt rahatsız edilemez. Ötesinde, düşünsenize Recep Bey tatile çıkacak, telefonu da açık olacak... Sadece Egemen Bağış Beyefendi, Başbakan yoldayken, 30 kere açar telefonu, "Daha gelmedik mi?" diye sorardı. Davutoğlu'nun "Suriyeye ne zaman gircez?" telefonlarını saymıyorum bile... Zaten adamın kafası kazan, bir de bunlarla uğraşamaz tabii.

Sakin kafayla düşündüğümüzde başbakanların, devlet başkanlarının hatta padişahların bile insan olduğunu farkına varmamak mümkün değildir. Dolayısıyla bunlar da yoğun iş tempoları arasında bir hafta on gün tatil yapma hakkına sahiptir. Yanlış dediğim gibi bu, gibi mühim insanlar tatillerini

bedavaya getirebilecek yetneğe de haizdir. Burada Recep Tayyip bir istisna değildir. Üstelik bu insanların her tatili ardından memleketin büyük değişimler geçirmesi, tatilde serilip yatmadıklarının bir göstergesidir.

Misal 1924'te hilafetin kaldırılması Mustafa Kemal'in İzmir'de Uşaklızadelerin konağında yaptığı tatilin ardından gerçekleşmiştir. Mustafa Kemal, tatil kisvesi altında, konakta seri olarak gazetecilerle, üniversite mensuplarıyla ve ordu komutanlarıyla uzun toplantılar yaparak onları ikna etmiş, tatilini bitirip Ankara'ya döndüğünde de hilafeti kaldırırvermiştir. Kuşkusuz konak sahipleri de son derece güvenilir bir ailedir. Tesadüfe bakın ki Uşaklızade Muammer Bey de İzmir'in tanınmış ailelerinden birinin reisidir. Tanınmış dediysen, kendisi o dönem New York borsasında iş tutan sayılı zenginlerin başında gelmektedir. Kızını da Mustafa Kemal'e vererek bir bakıma sınıf çıkarlarıyla aile çıkarlarını bir araya getirmeyi başarmıştır.

Kuşkusuz tatil boyunca Muammer Bey'le Mustafa Kemal arasında da muhabbet almış yürümüştür. Muhtemelen Muammer bey "Eeee damat n'oldu bizim banka işi?" diye sormuş olmalı ki, burjuva sınıfının ihtiyaç duyduğu ve uzun süredir istediği merkezi bir ticaret bankası niteliğinde olan İş Bankası'nın kuruluşu tatilden kısa süre sonra gerçekleşmiştir. Mustafa Kemal kendi elleriyle 1925'te bankayı kurduğunda, Kemalist rejimi soysuzlaştırdığı söylenen 'aferizm' adındaki üçkağıtçılık dalgasının başlamasına da vesile olmuştur. Ankara'da bankanın çevresinden ayrılmayan aferistleri gördükçe "Bütün zahmeti biz çektik, Cumhuriyetin parasını bunlara yediyoruz" mealinde söylenerek sinirlenip kıpkırmızı kesilen Mustafa

Kemal'in aklına "Tatili de bedavaya getirdiği" hiç gelmemiştir.

Efenim tatillerinde pek muhterem Demirel'in altı kebab üstü Şişhane pozlarını bir tarafa bırakırsak, başbakanımız ve cumhurbaşkanımız Özal'ın tatilleri de kayda değerdir. Renkli kişiliği dolayısıyla Tayyip Bey'in tersine tatile gittiğini dünya aleme duyuran ve garip sortlar ve gömleklerle

ortalıkta dolanan Özal'ın en çok teveccüh gösterdiği tatil mekanı Nurettin Koçak Beyefendi'nin meşhur Nirvana adlı yatı olmuştur. Öyle ki, misal Ceylanlara ait Simena gibi, zamanın gözde tatil köylerinde gününü gün ederken bile Nirvana'dan ayrılmaz, keyfi geldiğinde "Semra Hanım biraz neşemizi bulalım" diyerek atlayıp dolaşmak isterdi. Nurettin Beyefendi'ye gelince kendisi esasen bir müteahhiti. Yurt içinde-dişinde inşaatlar yapar, bol bol kredi kullanırdı. Tabii ben bu kredilerin geri ödenip ödenmediği konusunda hiç bir fikre sahip değilim ama Nurettin Beyefendi'yle kimi başka müteahhitlerin "Turizmin nasıl geliştirileceği, İstanbul'un gökdelen yoksunluğu" gibi bir takım hayatı inşaat meselelerini Nirvana'da Özal'ın önüne koyduğu kesindir. E tabii müteahhitin yatında tekstil sektörünün sorunları konuşulacak değildir. Side konuşulacaktır, sahillerin parsellenmesi konuşulacaktır vs... Özal dönemi turizm olmasa da müteahhitlik sektörünün çağ atladığı bir dönem olmuştur.

Şimdi tabii birinin yatına katına gidip onunla iki laf etmeye kalktığınızda gündemi de onun belirlemesine katlanmak zorundasınız. Konuştuğu mevzulara kafa sallayıp, espirilere, iyi kötü demeden, tebessüm etmek, yeri geldiğinde kakahayı basmak nezaket gereğidir. Elbette bu nezaket, "diklenmeyi değil dik durmayı" tercih eden bir kimseyi ne kadar bozar ben bilemem. Yanlış aksi davranışın, yemeğini yediğin tabağa büyük abdestini yapmaya benzediğini de bilirim.

Gençliğin işi artık devrimciliktir!

Benim de içinde bulunduğum ve 'milenyum gençleri' olarak tanımlanan kuşak, denildiği gibi hakikaten kendini ifade etmekte zorlanan bir kuşaktı -bunun sebepleri ve sonuçları ayrı bir yazının konusu olmakla birlikte burada en az suçlu yine ülke gençliğidir bana kalırsa. Ve kendini dışa haykırmak için farklı ifade tarzları geliştirmişti. Hatta kendini dışa vuramadıkça başka alanlara yatay geçiş yapmıştı. Tribünlerde oluşan sol taraftarlık geleneği bu açıdan sosyolojik bir incelemeyi gerektirir. Örnekleri çoğaltabiliriz. Etrafını politikleştiremediği ya da politik ortamların griliğinden sıkıldığı için -yeni süreçte uzunca tartışacağımız bir mesele- farklı alanlarda politikleşmeye çalışan, dünyanın bir şekilde değişmesi gerektiğine inanan ama kendinde ve çevresinde bu gücü bulamayan bir sürü samimi genç insan...

Tabii devrimci faaliyetin bir ucundan tutmaya çalışan gençler olarak biz de genel tablonun bir köşesindeydik sadece. Yazının girişince anlatmaya çalıştığım insanlar bizim en yakın dostlarımızdı. Açıkçası biz de onlara göre olmayacak duaya amin diyen, değmeyecek uyuşuk ve sünepe bir halk için hayatını berbat eden ve hatta kimilerine göre kendini sadece modası geçmiş muhabbetlerin yapıldığı, sigara dumanına boğulmuş parti ve dergi bürolarında ifade edebilen, ucuz kahramanlık peşinde koşan deliler, yüz yıl geride kalmış Rus nihilistleriydik. Başta dediğim gibi, biz de aslında genel tablonun sadece bir köşesindeydik, biz de bize bunları söyleyen arkadaşlarımızdan çok farklı değildik ve bir parçamız hep oradaydı.

Bundan birkaç ay önce bütün bunları düşünürken, yakın arkadaşlarımla şunu konuşuyordum: Acaba bizim devrimci gençlik kuşağını anlatan bir film çekilse, nasıl bir film olurdu? İnanın masada oturan herkes aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. Yenilgiyi içten içe kabullenmiş, yaptığı şeye çoğu zaman kendi bile inanmayan, hatta yer yer yozlaşmış, akıp giden hayatın içinde ne yapacağını bilmeden öylece yaşayan, etrafında olup biten her şeye duyarsızlaşmış diğer arkadaşlarına içten içe gıcık kapan, bütün bunların yüzünden her şeyi bırakıp gitmek isteyen, aslında o gıcık kaplığı gençler gibi olmak isteyen bir gençlik figürü ve mat tonlar ile umutsuzluğun hakim olduğu bir film. Ama son yaşadığımız malum Gezi olayları ile filmin senaryosu baştan sona değişti. Eski film artık sadece yeni filmin kısa bir girişi olabilir.

Şimdi bize deli diyenler o arkadaşlar var ya; hepsi delinin önde gidene oldular, zırdeliler! Sokaklarda döküldüler, barikatları kurdular, sabahlara kadar

Türkiye devrimci hareketinin eleştirecek bir çok yanı vardır elbet ama en önemlisi, yüzümüzü karartmayacak bir direniş geleneğimiz de vardır. Kaybetmeyi göze almadan, kazanılmaz! Bizler, devrimci gençler, hep en iyilerimizi verdik toprağa... Deniz'den, Mahir'den, İbo'dan öğrendik biz direnmeyi! Haziran Ayaklanması ile birlikte bu mirasa sahip çıktığımızı gösterdik, bayrağımızı daha yukarılara çıkardık.

Artık gençliğin hiç bir kesimi Haziran Ayaklanması ile başlayan bu yeni sürecin dışında kalamaz. Bize, kendi geleceğimizi garanti altına almayı öğütleyen annelerimiz bile sokaklara dökülmüş, hatta ellerine sapan almışlarsa, ok yaydan çıkmış demektir. Evde oturmak artık lükstür. Ve zaman lükse en az ihtiyacımız olan saati gösteriyor.

Türkiye halkı korku duvarını aştı ey muktedirler! Gazla, tomayla değil, topla-tüfikle gelseniz fayda etmez artık. Kardeşlerimizi bu uğurda toprağa verdik. Bundan sonra onlar için de savaşaçağız. Ya hepimizi öldüreceksiniz, ya da önümüzde diz çökeceksiniz!

EMRAH ERDOĞAN

barikatları savundular hem de polis insanların kafasını gaz kapsülleri ile parçalarken... Tam da bize dedikleri gibi bunu bir delilik hali harmanlayarak yaptılar. İktidara ve onun polisine hem karşı durdular, hem de duvar yazıları ile onlarla dalga geçtiler. Hani o çok güldüğümüz duvar yazısı var ya: 'Siz GTA'da polis döven nesle sataştınız!' Bu lafın tercümesi de mahalle dilinde şudur: "Siz bizi iyice boncuk sandınız anlaşılan, biz buradayız!" En çok da yazının başında bahsettiğim o sol taraftar gruplarına mensup gençlerin pratikleri vardı bu duruma dair.

Hepsini barikatlarda gördüm, onlar da bizi... Önce afacan ve utangaç bir gülümseme ile birbirimize bakıyoruz, sonra yıllardır birbirini görmemiş dostlar gibi birbirimize sınıksız sarılıyoruz. Bir arkadaşımı barikata taş taşıırken gördüm, "N'apsak abi başka?" dedi sırtarak. "Siz çok yaptınız, iyi bilirsiniz," demek istiyordu. "Devrim yapalım artık, bir tek o kaldı kardeşim," dedim. Hepsini

inanın birer kahraman. Tomanın önünde durmak, polisin insanların kafasına nişan alarak gaz kapsülü fırlattığı bir durumda sokağa çıkmak yürek ister. O yüzden artık sizi bizi kalmadı. Aramıza hoş geldiniz. Gezi olayları ile birlikte çok uzun sürecek bir politik süreç başladı, ve hep birlikte başladığımız işi bitirmekle mükellefiz.

Peki nasıl yapacağız?

Belki de uzun seneler sürecek olan yeni bir süreç başladı. Harekete katılan gençlerin bir çoğu örgütsüz olmakla beraber, 20 metrelik insan zinciri ile barikata taş taşımak bir sokak örgütlenmesidir mesela. Her hareket kendi doğal örgütlülüğünü yaratır, yaratmak zorundadır. Mahalle forumları bunun başlangıç halidir. Mahalle forumlarında yavaş yavaş çalışma grupları, komisyonlar -adına ne dersiniz deyin- yani örgütlenme birimleri oluşmaya başlamıştır. Örgütlenmek bir tercih değil bir zaruret, özgürlük için mücadele eden bir hareketin olmazsa olmazı. Örgütlü olmak;

bürokratikleşmek ya da durağanlaşmak değil; hareketi bir yukarı sıçratmak için gerekli araçları hep birlikte yaratmaktır.

Yeni başlayan süreç uzun bir süreç olacağı için, doğası gereği inişleri ve çıkışları da olacaktır. Fidel Castro'nun bir lafı var, "Devrimcilik, aslında devrimci olmayan durumlarda yapılır," diyor. Hareketin enerjisinin azaldığı zamanlarda insanların hafızasını tazeleyecek, kitleleri yeniden sokağa çıkarmaya yönelik faaliyeti örecektir, fedakar, tecrübeli ve profesyonel kadrolara ihtiyaç var. Ayrıca geçmiş deneyimlerin tecrübeleri, kolektif bir akıl ile süzgeçten geçirildiği takdirde yeni mücadelelerin bir adım önde başlamasını sağlayacaktır. Bunu direniş sırasında bir gün içinde arka arkaya yaşanan sokak çatışmalarında bile gördük. Bu hafıza örgütlenerek sağlanabilir.

İktidar hareketi üzerinde baskılarını toplu tutuklama dalgaları ve fişlemeler ile çok daha artırabilir. İktidar bu şekilde hareketi bastırmak istemekle birlikte özellikle örgütlü yapılara saldırmakla kitleyi madden ve psikolojik olarak bölmeyi ve insanların örgütlenmeyi bir suç olarak algılamasını hedefliyor. Bu kadar uzun bir süreç örgütlü olmadan zaferle sonuçlandırılmaz. İktidarın baskılarını başka türlü karşı durulamaz. Tayyip Erdoğan'ın her konuşmasında 'örgütlenmeyi' bir suç gibi göstermesi ve korkusu bundandır.

Gençlik devrimciliği özgürlük arayışını, işçi sınıfının hak talebi ile birleştirmeden zafere ulaşamaz. Ülkemizdeki ve dünyadaki bütün tecrübeler bunu doğruluyor. Gezi direnişi sırasında bile amacına ulaşmayan süreli genel grevler de bunu gösterdi. Biz gençler; geleceğin işçileri ve işsizleri, beyaz yakalı köleleri ve aslında geleceksizleriyiz. Bunun farkında olan gençliğin enerjisi, işçi sınıfının üretimden gelen gücü ile birleşirse karşımızda hiç kimse duramaz.

RED-Gençlik olarak bütün sorumluluklarımızın farkındayız. Artık mücadelemiz iki kat fedakarlık yapmayı gerektiriyor. Arkamızda büyük bir devrimci gençlik geleneği ve onların tecrübesi, önümüzde ise büyük fırsatlar durmaktadır. Memleket gençliği olarak hep beraber, barikat başlarında savaşıyoruz; kredi borçlarının içinde, tarikatların, gericiğin, sömürünün olduğu bir geleceği seçmekten, hep beraber yeni gelecek kurmakta ne kadar istekli olduğumuzu gösterdik. O yeni dünya barikat başlarında savaşanların gözlerinde görülebilir. Ölenler onun için öldüler. Barikatlarımızda yaşayacaklar. Yolumuz açık olsun! Hepimize kolay gelsin!

ONUR DALAR

Evet, hepimiz ajanız!

CAN GÜROLA

Ayaklanma patladığından beri karşı tarafın direnişçileri ajanlıkla suçlaması olağanlaştı. Velakin Melih Gökçek'in yalvaran üslupla hempalarına "Dediklerimi yayın!" diyerek gösterdiği kanıtlar çok ucuz birer kopyadan ibaret. Aynı şekilde mesela *Takvim* gazetesi dış mihrak haberi olarak 'name dropping' adını verdiğimiz ve gazetecilik etiğini boşvermiş sermaye medyasının kullandığı bir şeyi uyguladı: "CIA vaktinde Orta Asya'da şöyle bir şey yaptı, *Otpor* şöyle eylem yöntemleri kullanıyor, bakın Türkiye'ye ne kadar benziyor!"

Yani bir sürü kötü imgeyi ve eylemlerinin benzerliğini gösterip ama Türkiye'de herhangi bir elle tutulur kanıt sunamayıp kötüleme amacıyla kara propaganda yapılıyor. Kara propaganda bilginin geldiği kaynağın, bilgede yer alan suçlamanın tam da kendisi olmasıdır. Yani bir şaşırtma operasyonudur. Bu şaşırtmayı yapmaya çalışanların, aslında kendilerinin nasıl ajan ve işbirlikçi olduğunu anlatmamız gerekiyor.

Twitter'da yayılan adıyla *CIA'nın Şiddetsiz Devrim El Kitabı* yani Gene Sharp'a ait olan *From Dictatorship To Democracy* isimli kitapta anlatılan yöntemleri uyguladığımızı söylüyor. Kitabın bir kolaaj çalışması olduğu çok belli, çünkü içinde işçi sınıfının tarihsel grev silahı ve devrimler tarihinde uygulanan her türlü barışçıl ve şiddet içermeyen yöntemi içeriyor. Kitabın yazarı da eylem biçimlerini tarihten gözlemleyerek oluşturduğunu ve sentezlediğini ifade ediyor. Yani **Melih Gökçek gibi düşünürseniz, Lenin baştan beri CIA'ye çalışan biriydi!**

Peki ellerinde şu güne kadar hangi kanıt var? Yok! Ama biz kimin gerçekten ajan olduğuna dair kanıtlarımızı sunalım hadi!

Bizi İsrail ajanlığıyla suçlamışlardı. Oysa doğrudan Başbakan'a bağlı olan **MİT Müsteşarı Hakan Fidan** (hani soruşturmadan kurtarmak için adına özel yasa çıkarılacak kadar Tayyip'in kara kutusu olan şahıs) **Mossad başkanıyla görüştü** ayaklanma sırasında! Davos küremesinin ne kadar kolpa olduğunu, Anadolu'da İsrail'i korumak için füze kalkanı kurdurulduğunda göstermiştik. Utanmadılar, İsrail'in olası NATO üyeliği için onay verdiler. Yani artık **Türkiye resmen İsrail için savaşabilir**. Bu yazıyı okumakta olan ve askere gidecek birisi bir gün kendisini Filistinli çocukların karşısında, onlara namlu doğrultmak zorunda bırakılmış halde bulabilir. İsrail ajanlığını bu topraklarda kimin yaptığını görmek için bu yeterli. Sonrasında bir **faiz lobisi geyiği** başladı.

Faiz lobisi diye bir tanımın olmadığını, gerçekte karşılığı olmadığını başta Korkut Boratav olmak üzere herkes kanıtladı. Faiz lobisinden kasıtlarının George Soros olduğunu söylemeye başladılar, başta Melih Gökçek olmak üzere. Ve yalan gene kendi elleriyle yaptıkları rezaletlerle patladı. **AKP'nin ayaklanma sırasında Meclis'e getirdiği tasarıya göre fon yönetim şirketleri (yani piyasada faizden ve dolaylı yatırımlardan para kazananlar) Türkiye'de doğrudan ofis açabilecek, yüzde 30'lara varan vergi indirimine sahip olabilecek.** Yani

tam George Soros'un istediği şeyi vermeye çalışıyordu AKP'liler ayaklanma sırasında. Faiz lobisinin ajanlığını kimin yaptığını da böylece görmüş olduk. Zaten 'açık toplumcu' Can Paker'i Akil Adam yapan, tüm AB ve ABD eksenindeki aydınları bu ekibe serpiştiren AKP değil miydi?

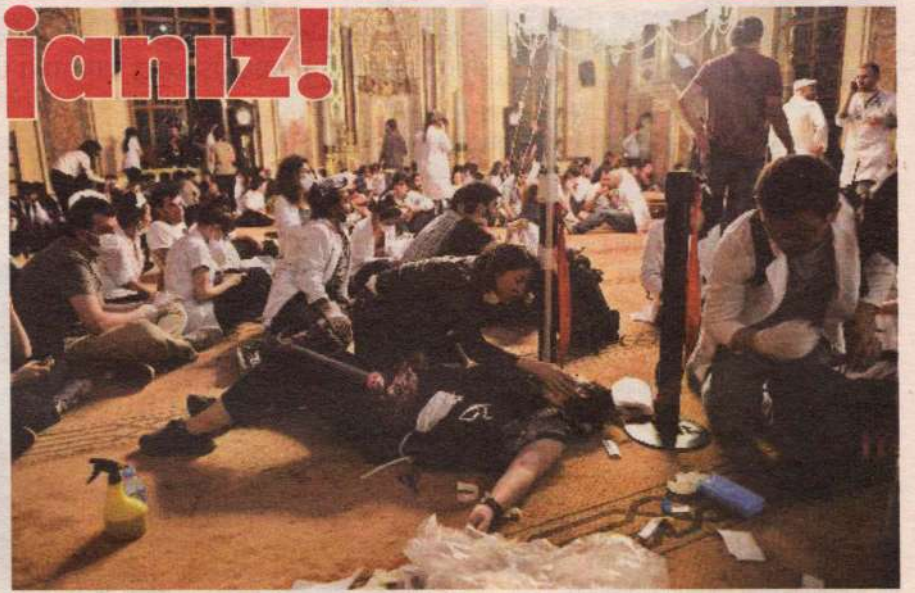
Peki *Otpor*'un Türkiye kolları? AKP'liler onların kim olduğunu iyi bilir! *Genç Siviller*'in, *Otpor*'un katılımcısı olduğu ABD Dışişleri'ne bağlı *Project Democracy*'ye nasıl katıldığını görmüştük 2008'de. *Otpor* aynı kanaldan para alarak faaliyetlerini yürüttü ve hâlâ yürütüyor! *Project Democracy* ABD'nin istemediği diktatörlüklerin devrilmesi yolunda ülkelerden toplanmış gençlerin ve onların oluşturduğu STK'ların ajanlaştırılıp sahaya sürülmesini amaçlayan paravan bir kampanya. Genç Siviller aynı zamanda *Na'ha Network* adı verilen ve ABD'nin *Genişletilmiş Ortadoğu Projesi* doğrultusunda hareket eden bir yapı kurdular. Arap baharında ABD'nin çıkarları doğrultusunda konuşan ve eylem yapan bir başka yapıydı bu! Peki Genç Siviller ne yaptı ayaklanma sırasında? Başbakan'a yalvaran bir mektup yazdı! İçlerinde yer alan Ceren Kenar, Yıldırım Oğur gibileri zaten ABD isteği doğrultusunda başka sulara yelken açıp kariyerlerini kurtarmışken, geride kalan bir avuç Genç Sivil hükümete ancak yalvarabili!

Sıra geldi *BBC* ve *CNN*'e. AKP'liler, karşılarında asgari bile olsa gazetecilik yapan kişiler görünce kimyası bozulan tipler oldular! İlk bombayı *Reuters*'in Türkiye muhabiri patlattı. "Türkiye'de medya niye isyanı göstermedi?" diye sorulduğunda akıl tutulması yaşıyor AKP'liler. Zaten sorunun tersine çevrilmesi bile ne kadar aymaz olduklarını gösteriyor. Yani doğrudan kendilerine bağlayamadıkları sermayenin medyası azıcık ucundan gerçekleri gösterse şaşırp kalıyorlar. Sorulan soru şu oldu hep: "Niye ABD *CNN*'i saatlerce Türkiye'den canlı yayın yaptı?" Bu kadar ucuz bir soru olabilir mi? ABD'nin ve emperyalizmin doğrudan ortağı olan Türkiye'de ortalık yıkılıyor, halk devrime yürüyor; ABD medyası elbette bunu gösterecek.

Gaz nereden gaz?

ABD'nin Ortadoğu'da bir dediğini iki etmeyen AKP değil de biz mi olacağız ajan? ABD'nin Türkiye hakkındaki açıklamalarını buna kanıt olarak gösteriyor, gülüyoruz açıkçası. Biz bu oyunu iyi biliyoruz. ABD Ortadoğu'daki müttefikleri olan Bahreyn, Ürdün ve Suudi Arabistan'da ayaklanma çıktığı zaman da aynı 'insan hakları' ve 'toplumsal barış' hassasiyetini açıklamalarıyla göstermedi mi? Sonra o ABD Ürdün ordusuna ayaklanma bastırma eğitimi verdi. O ABD Suudi Arabistan ordusunun Bahreyn'de ayaklanan halka karşı katliam yapmasına ses çıkarmadı. Bunların hepsi iki sene içinde oldu! Bize sıkılan gaz bombalarının ABD ve müttefiklerinden ithal edildiğini söylemeye bile gerek yok!

AKP'liler soruyor: "Alman Başkonsolosluğu niye kapılarını açtı eylemcilere?" İran'da 'bast' (Farsça: sığınma) diye bir şey vardır, Yiğit Bulut bilmez cehaletinden ötürü. Eylemciler devletten kaçmak için devletin girmesinin yasak olduğu camilere ya da diplomatik dokunulmazlığa sahip elçiliklerin 'bahçelerine' sığınır. Alman Elçiliği

İran'dan alışık olduğu 'bast'ı uyguladı Taksim'de, çünkü kendi vatandaşları tehlikeydi o sırada. Mesela Claudia Roth bunlardan biriydi.

Şimdi yeni yeni bir kavram revaçta olmaya başladı; *TİMBİ eylemleri* diyorlar, gülüyoruz. Bu teoriye göre emperyalizm gelişmekte olan ve kendi gücünü tehdit etmeye başlayan Türkiye, Hindistan, Meksika, Brezilya ve Endonezya'yı çöktürmek istiyor. Peki emperyalizmin, yani küresel sermayenin çıkarları burada bulunan hükümetlerle aynı değil mi zaten? Bu ülkelerin burjuvazileri ve küresel sermaye bu ülkelerin ucuz işgücünü ve hammadde olanaklarını kullanarak ucuza üretim yapıp kâr rekorları kırmıyor mu? Bu ülkelerin hükümetleri emperyalizmle ortak olup buna önyak olmuyor mu zaten? O G-20 toplantıları bu ülkelerin emperyalizmin ekonomi-politik görüşlerine ayak uydurmaları doğrultusunda kararlar almıyor mu? Emperyalizmin son istediği şey bu ayaklanmaların patlamasıdır. Zaten bu ülkelerin hükümetleri uyguladıkları neoliberal politikalarla karşı isyanı engellemek için ya sadaka sistemini ya da sendikal hakları ve örgütlenme ihtiyacını budayan bir polis devletini devreye sokuyorlar. Zaten ayaklanmaların niteliği neoliberalizme karşı olduğunu göstermiyor mu? Brezilya'da Türkiye'ye benzer zamların yapılmasına karşı isyan eden bir dinamik yok mu? Türkiye'de giderek yok olmakta olan ve proleterleşen bir küçük burjuvazi hem özgürlük için hem de maddi manevi geleceksizlikten bıkarak isyan etmedi mi? Tüm isyan aslında kapitalizme ve küresel sermayenin yağmasına, onların emrindeki devletlerin nispi demokrasiyi bile yok etmesine karşı değil mi dolaylı olarak?

Hele "Brezilya'da niye patladı?" türünden sorular yok mu, işte o soru ancak devrimler tarihini bilmeyenlerin sorabileceği sorudur. 1848'de ve 1918'de Avrupa'da patlayan devrim dalgası buna yanıt olabilir. Halklar birbirlerinden öğrenirler, birbirlerinin taleplerini ve nasıl isyan ettiklerini görürler, harekete geçerler. "Aşk bitti, burası artık Türkiye!" demelerinin sebebi aynı küresel sermaye ve emrindeki devletin saldırısına karşı birleşmek istemeleridir. Çünkü enternasyonalizm insanın varoluşuna içkindir, tüm insanlık haksızlığa karşı tek vücuttur. Emekçilere karşı küresel çapta örgütlenen sermayenin saldırısına emekçiler doğrudan bir kavrayışla proletarya enternasyonalizmini kullanarak cevap verir.

Evet Başbakan haklıdır, Brezilya'da ve Türkiye'de aynı eller düğmeye bastı. O eller emekçilere aittir ve kaderleri ortakır. Enternasyonal devrimci mücadele ile diktatörleri ve sermayenin yıkımını durduracaklardır.

1908 Devrimi'ni bile çarpılarak kullandılar isyanı karalamak için. 1908 Devrimi'nde tıpkı bugün olduğu gibi tüm etnik, dini meseleler rafa kaldırılmış, halk tekvücut olup zorba Abdülhamit'e dersini vermişti. AKP'liler ise ırkçılıklarını saklayamadılar. **Rum, Ermeni ve Yahudilerin isyanda yer almasını göstererek, bugün isyan edenlerin torunudur dediler. "Affedersiniz Rum" diyen, kürsüden Alevis olmayı yuhalatan Başbakan'ın izinden gittiler!**

Halkın isyanı Osmanlı'dan beri dış güçlerin oyunu olarak açıklanır Türk tarih yazımında. Oysa bu bakış açısı şunu açıklayamaz; kimse plastik mermilerin ve başa isabet eden biber gazlarının önüne dikilmez, kaç para verilirse verilsin.

Ortada başka bir sorun olduğunu itiraf edemeyecek kadar kibirli ve şerefsiz bir tarih yazdırılır bizim ülkemizde yani. Aynı şekilde devrim yapmak isteyen ve ajanların, emperyalizmin etkisini kırmak isteyen devrimciler de ancak örgütlenerek ve ortak bir cephe kurup liderliği ele alarak bunu engelleyebilir. Bir anda patlayan, kendiliğinden büyüyen bir ayaklanmanın önderliğini ele alabilmek ancak kitlelerin içinde onları anlayarak ve onlarla beraber hareket ederek olabilir. Çünkü emperyalizmin yönlendirmesi olsa bile isyan eden kitlelerin cesareti ve dinamizmi oldukça safır, temizdir, bu doğru amaçlara yönlendirilebilir. Baştan bir ayaklanmayı emperyalizmin işine geliyor diye etiketleyip Banu Avar gibi lafazanlık yapmak devrimci ve antiemperyalist olmak değildir.

Nihayetinde biz ajanız elbet. Çok tehlikeli dış bağlantılarımız var. 'Dış mihrak'lardan, Uluslararası İşçi Birliği-Dördüncü Enternasyonal'den Portekiz ve Brezilyalı emekçi yoldaşlar buradaydı. Bize silah ya da para vermeye gelmediler, buraya gelmelerini sağlayan şey onların ülkelerindeki emekçilerin ödediği aidatları zira. AKP'nin ABD ve İsrail desteğiyle katil Selefilere her şeyi verip, veremediği tek şeyi bize verdiler ama; zulme direnenlerin hepsi aynı ruhu taşır ve aslında aynı dili konuşur: O dil emekçilerin dilidir, parayla satın alınamaz...

Kim bunlar?!

HAKAN TABAKAN

Su güzelim günlere dair yüzlerce analiz yapıldı ki hepsi de birbirinden

çarpıcı, hakiki, nesnel... Buraya bir yenisini ekleyebilirim. Ama farklı şeyler söyleyeceğimi sanmıyorum. Bir dönem tüm unsurlarıyla deşifre edilmiştir; bu, tek başına paha biçilemez bir zaferdir derim özetle. Ama bu yazıda başka bir şey yapacağım.

Herkes görmüştür fotoğrafı, en marjinal direnişçiler dendi, *Maskeli Beşler* dendi, ne güzel şeyler dendi. Hayatımda gördüğüm en güzel fotoğraf diyorum. Canlarım benim.

Direnışı, alışlageldiği gibi kökü dışarıda göstermeye çalışanlar bu fotoğrafa beş dakika baksınlar, bırakın duruma vakıf olmayı, inanın kişisel gelişimlerini bile tamamlarlar, öyle üfürükten kitaplar okumaya da gerek kalmaz.

Halkın hangi noktaya geldiğini şu sanat eseri fotoğrafa birazcık bakıp analiz edemiyorlarsa da onlar için yapacak bir şeyimiz yok. Bir dakika saygı duruşu...

Bu karenin, geriye dönüşle, bir sinema filmi bile olur hem de nefis bir dönem filmi olur bu. Anları önemsemeli dostlar. Hadi hamasi bir laf edeyim; o anların, kâğıtlarda mühürlenmiş zamanların arkasında destanlar yatar.

Bana göre, bu fotoğrafın asıl gücü içinde doğal olarak barındırdığı mizahi derinlikten geliyor; en sıradan insanların içinde yatan kaplandan geliyor, en samimi memleket sevgisinden geliyor; ihalelerden, medya, inşaat vs patronluğundan değil.

Ama komplotcular, lobiciler, kökü dışardacılar, marjinalciler için bir küçük bir analiz yapayım izninizle, mutlu olsun fukaralar. Açıkliyorum, iyi okuna:

Duvarın dibinde gördüğünüz kişi en marjinal terör örgütlerinin soğuk savaş dönemi liderlerinden biridir.

Yıllardır sinsice pusuda yatmış ve böyle bir fırsatı kollamıştır. Zaman ve zemin müsait olunca da yeraltından çıkıp o hain planlarını uygulamaya geçirmiştir. 'Hem anarşist ama hem de komünist bir sosyalist'in önde gidenidir ki zaten en önde duruyor. En çok ondan korkulmalı. Beyaz adam bilir, Kızılderili reis bertaraf edilirse kabile direncini kaybeder. İşte o bir elinde su şişesi, diğer elinde tanımlanamayan bir cisim (atom bombası olabilir) ve başlatacağı nükleer saldırıdan tabii ki korunmak için gaz maskeli olan adam var ya... Dostlar, şu satırları yazarken tüylerim diken diken oldu. Düşüğüm dehşetten ürperdim bre! Evet, önce onun direnci kırılmalı,

çünkü mendebur örgütçülüğüyle bir imparatorluğu sona erdirebilir.

Hemen arkasındaki kapüşonlu sakallı ise bildiğiniz bir bölücüdür. Sürece zarar vermemek için tekilden ve tebdili kıyafet gelmiş. İşler kızışınca üstündeki hırka örgüt bayrağına dönüşecek ve memleket elden gidecek.

Faizin lobi halî!

Ortakdağı o eli bayraklı yok mu o eli bayraklı! Siz onu Türk bayrağı zannediyorsunuz ama değil. Faiz Lobisi'nin bayrağı o. Adamın kendisi de en ileri müreffeh demokrasileri yıkıp kendi düzenlerini kurmaya çalışan Faiz Lobisi'nin bir numaralı ajanı. Bakmayın yaşlı ve ürkek görüldüğüne, bunlar fena kılık değiştiren. Zannediyorsunuz ki o bayrağı olası bir TOMA tazyiki veya gaz saldırısı korkusuyla siper ediyor. Nişan alıyor bre! Oradan tek hamleyle (Bahsedilen fosforlu kedigözlerin kendisi olabilir, o ne bakış öyle?) yükselen ekonomiyi yerle bir edecek. (Bu arada hep iyi giden, yükselen, önü açılan, saçılan ekonomiden bahsediliyor ya, rica ediyorum, tanıdıklarımın bir kişi şu dönemde işleri iyi giden ve makul hayatlardan süren bir ahababım falan bana bir ses versin ki bir umutla göneneyim. Söz, borç filan istemeyeceğim.) Evet, ifşa ediyorum, Faiz Lobisi'nin adamı o zattır. Elindeki de bayrak değil bir hokus pokus ile dönüştürüp manipüle edeceği hisse senetleridir. Elinde bayrakla kimseleri kandıramaz.

Tam arkasındaki gözlüklü ve maskeli şahıs ise on yıllardır muhterem sağcı edebiyatın ifşa

etmeye çalıştığı ama bir türlü bulamadığı dış mihrakın ta kendisidir. Bakınsanıza hem garip bir gözlüğe bürünmüş hem da güya gaz maskesi takmış. Yemezler! Hem siyaset stratejisi analizi itibarıyla durduğu yere bakar mısınız? Evet evet! İpleri elinde olan kuklacı dış mihrak işte o! En marjinal sol örgütleri en önde gördüğünüz liderleriyle yöneten o; bölücü hareketleri nifaklara sevk eden o; Faiz Lobisi zaten kankasıdır ki ikiletmez lafını.

En arkadaki, 'amca görünümlü tehlike'yi henüz araştırıyorum; CHP'nin haklı galeyana getirmek için alana sürdüğü adamı olabilir (yahu, CHP'nin böyle bir çapı olsaydı ülkeyi zaten onlar yönetirdi şimdiki mukteditre benzer bir şekilde). Durun be, durun; yılların teröristlik tecrübesi ile her bir çapulculuğu planlayıp uygulamaya sokan bir gizemli teorisyen olabilir. En fenası, polisi tahrik edip bu manada su sıktırmaya, gaz fırlattırmaya çalışan bir tahrikçi de olabilir. Direnişin kasası olabilir. Hımm, elindeki de pekala bir deste paranın ta kendisi olabilir, hem o gözlüğe bakar mısınız, kendini gizlemeye çalışan ve yükselen itibarımıza yalan haberleriyle zarar vermeye çalışan yabancı basın temsilcisi olabilir. Düşündüm de seçim barajını düşürüp, hatta kaldırıp, böylece keyfi yerinde iktidarın tekerine çomak sokmaya çalışan bir bedbaht olabilir. Karamba karambita! Bizim Çiko'nun halk içindeki tecessümü olabilir de olabilir yahu! Ona da dikkat etmeli.

Hatta ona en çok dikkat etmeli. Zira halkın "Yeter ulan!" diyen sesinin en baba halî de olabilir. İşte bu son ihtimal, yeni bir devrin fotoğrafını da veriyor olabilir.

FORUMLARDAN

LEVENT

Yoldaş, beni anlayacağını umarak sana bazı kişisel sıkıntılarımdan bahsetmek istiyorum; ben bu zengin milletinden çok sıkıldım, onları allah yarattı demeden dövmek istiyorum. Sopa bulma hususunda yarımcı olabilir misin? Sanırsın ki, bey çocuğu, paşa çocuğu hepsi! Türkiye'de de acayip bir kast sistemi var ve sınıflar arasında aşılabilir duvarlar örülmüş. Hayır bakmadım sanma, elbet baktım ama bir barones, bir düğ, ne bileyim bir marki, olmadı vikont göremedim. Olsa olsa halktan bayağı mı bayağı bir şekilde kopuk hezeyanlı insanlar gördüm.

Tamam okumuş çocuklar doğru da, okumak cehaleti alıyordu benim bildiğim, sonra yine hayatımıza eşek olarak devam ediyorduk. Sürekli bir nedamet getirme halindeler; "Evet hata yaptık, yanımızda çalışan işçilerle, çaycılarla, temizliğe gelen 'kadin'la, kapıcımızla, hademeyle, bakkalla, çakkalla, ofis boyyla, eve pizza getiren çocukla konuşmadık. Onlarla sohbet etmeliyiz. Onlara ulaşmalıyız v.s." Kaç gündür nedamet getiriyorlar ya, ben de, "Biz ne biçim insanız, ulan biz de insan mıyız?" demeye çalışıyorlar diye düşündüğümünden hislenerek onları dinliyordum. Fakat bugün konuşurken durmadan kulakları uzayan bir kadın 'dağdaki çoban' ile kendisi arasındaki eşitlik meselesini anıncı, dayanamadım ve, "Ulan paşa paşa evimde uzanmak varken niye bu uzun kulaklıyı dinliyorum ki?!" deyip huzurlu yuvama döndüm. Kızıma durumu anlattım, ama hırsımı alamadım. Bu sınıfsal mevzular zaman zaman benim sinirimi zıplattır. Düşündüm, düşündüm bu konuda, kafası şişirilirse beni gene de sevecek bi seni buldum. Seni şahsi dertlerimle yoruyorum ama olsun bi gün de ben seni dinlerim ödeşiriz.

Senin sosyalist olman iyi bir şey, gönlümüzde irtifa kazanıyorsun. İşçi sınıfını yok sayamazsın ya da onların devrimdeki rolünü yadsıyamazsın bu keçi sakallı yuvarlak gözlüklü bed talihli, matematik dahisi abimizle. Biliyorsun matematiğe özel bir yeteneği vardı Troçki'nin, hatta onun politik mevzularla heba olduğunu düşünen hayli matematikçi vardır...

Neyse ben şahsi meselemden bahsediyordum. Ben bu zengin millette çok gıcığım, hayır zaman zaman fakirlere de gıcığım. İnsan ayırmam ben. Hatta çoğu kez insanları olduğu gibi reddetmenin en doğru tavır olduğuna kanıyım. Ama dediğim gibi bu zengin taifesi kadar budala, salak, aptal, mankafa gibi nitelemeleri hak eden başka da insan grubu yok. Bundan sonra ne yaparım bilmem. Park iyiydi aslında, püfür püfür esiyordu, gitmesi de kolay.

Oradan dönerken Armutlu'ya gittim, biraz kendime geleyim de bu direniş ruhumu kaybetmeyeyim diye. Sonra bir bakkala girdim ve adamla konuşmaya başladım. Ona "Sanatçılar Parkı'nda böyle böyle toplantılar yapıyor, Armutlu halkı olarak oraya katılsanız," falan dedim. Adam, "Bak sen, biz Abbasağa'ya gidiyorduk, hatta benim hanım da şimdi orada, her gün gidiyor, kendine bi sürü çocuk bulmuş, ona anne anne diyorlarmış, çok seviyor oradakileri," demez mi? Ama dedim, "Size sanatçılar daha yakın." Düşündü, "Doğru ya..." dedi, "Arkadaşlara falan söyleyeyim ben bir."

İşte böyle yoldaş, nereden nereye... Belki bu Armutlu işi olur ha, ne dersin?

Bütün bunlara bu kadar kızmış olmamın sebebi uykusuzluk mu diye de düşünmüyör değilim. Bakalım yarın da hâlâ uzun kulaklı kadına kızıyor olacak mıyım? Son günlerde de üzerime öylesine güzel bir hümanizm sinmişti ki... Hay allah! Uyuyp uyanayım bakalım dünya bana nasıl görünecek? Bu arada forumda sanırım meleklerin cinsiyeti kısmına geçtiler. Yakınma notları gelmeye başladı.

Neyse çok latfa yalan çok malda haram var derler. Ben kaçayım. Sana en hakiki selamlarımı bahusush yoldaşça selamlarımı sunarım... **(TÜRKAN DEMİR)**

Haziran Ayaklanması ya da 'Kiraz Zamanı' dersleri...

YAVUZ ALOĞAN

Öncelikle şunu belirteyim: bu bir 'orta sınıf ayaklanması' değildir. Bazılarının dediği gibi, Venezuela'da Hugo Chavez'e başkaldıranlar gibi tuzu kuru kitlelerin hareketi değildir; 'seçkinler'in iktidarı devralma girişimi hiç değildir. Gece vakti Kadıköy'den kalkıp Boğaz Köprüsü'nü geçen insanlar mesela, 'seçkin' miydiler; hangi sınıfa mensuplardı?

Hareket, Cumhuriyet döneminin bütün entelektüel ve kültürel birikiminin, her türlü sosyal hak ve özgür yaşama bilincinin, sosyalistlerin on yıllardır verdikleri mücadelenin bir sonucudur. Hayatında ilk kez sokakta devletin şiddetiyle karşılaşan gençlerin, 90 doğumluların ya da ileride deneceği gibi '13 Gençliği'nin isyanıdır. Ayaklananlar arasında, elinde bayrak "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" diye slogan atan 60-70 yaşında emekli öğretmen de vardı, "Faşizme karşı omuz omuza," diyen 19 yaşında sosyalist de... Kartal'dan yürüyen, Dikmen'de çatışan çok sayıda işçi vardı. Bu arada Ethem kardeşimizin işçi olduğunu da unutmayalım. Kapitalist Cem Boyner'in bile "Ben de çapulcuym" pankartı açtığı bir ayaklanma bu. Bu arada, her şeye karşı olan Çarşı grubundan arkadaşların olay anında toplu davranma, hızlı inisiyatif gösterme ve müthiş slogan atma kabiliyetlerini hayranlık ve saygıyla selamlıyorum. Çarşı, devrimci bir güçtür. Futbol taraftarı muhteşemdi. İzmir'in kanlı bıçaklı Göztepe ve Karşıyaka takımları, Gündoğdu meydanında Tayyip'e karşı birleşerek, barıştılar. Büyük olaydır!

Tanıdığım 20-30 yaş grubundan insanlarda gözlemlediğim değişim, aynı yaş grubunun 1969-1970 yıllarında geçirdiği hızlı ve büyük değişime denk düşmektedir. O zaman da her şey Kanlı Pazar'dan sonra değişmiş ve 15-16 Haziran'la bir üst evreye ulaşmış, 68 kuşağı hızla siyasallaşmış ve zamanın gençlik kültürü muazzam bir değişim geçirmişti.

Hükümet ne yapacak?

Hükümet uluslararası desteğini kaybetmiştir. Tayyip çok kısa süre içinde, belki bu yazı RED'de yayımlanmaya kadar görevinden alınabilir. Onun yerine Gül-Arınç-Fethullah 'troyka'sını geçirme planlarının ise tutmadığı görülüyor. Bu 'troyka'nın uzun zamandır, özellikle aptal Amerikalılar tarafından iktidara doğru itildiği fark ediliyor. Tayyip, zincirleme mitinglerle böyle bir iktidar değişikliği imkânını ortadan kaldırdı - bu mitingleri aslında kendi partisine karşı yaptı.

AKP'nin hegemonyası kesinlikle kırılmış, parti içinde yer alan gerici fraksiyonların oluşturduğu blok çatlamıştır. Hızla oy ve taraftar kaybetmektedir. Yaptığı gülünç

mitingler bunu açıkça ortaya koymuştur. Müteedeyin orta sınıf halk, taşra esnafı, çıkarlarıyla AKP'ye bağlı olmayan herkes "Adam memleketi ne hale getirdi!" demektedir. AKP'nin sokağa süreceği militan kadrosu da yok. Elinde satır, sallama, sopa, polislin peşinden koşup ara sokakta adam yaralayan tosuncukları biz döveriz. Çaresiz Tayyip, bunu bildiği için üç hilalli bayrağa ilanı aşk etmeye başladı. MHP'liler bu basit ve ilkel numarayı yemediklerini hemen ortaya koydular...

Fakat gene de belli olmaz; AKP'nin içindeki yönetici kadro, çevresindeki bütün gerici kesimleri ve çıkar gruplarını tehdit ederek bir tahkimat oluşturup sonuna kadar iktidar burçlarında direnebilir. Ancak bunun için öncelikle ve derhal bir polis darbesi yapması gerekir. MİT yasasını hızla Meclis'ten geçirebilirler; polis teşkilatı için tank, havan topu, savaş helikopteri, ağır makineli tüfek gibi silahlar ithal edebilirler. Zaten Tayyip "Polis rejimin teminatıdır," demişti. (İleri görüşlü adam!... Kendi teminatını kaç ay öncesinden görmüş!...) Çok yaygın tutuklama yaparak halkı yıldırmaya çalışabilirler. (Bu yüzden, kent meydanlarında tutuklu kardeşlerimiz serbest kalıncaya kadar onların resimlerini taşıyarak oturma eylemi yapmak, duruşma günleri adliye binalarının önüne yığılmak, iktidarın ileride daha yaygın kullanacağı önemli bir silahı onun elinden alacaktır.) Polis rejimi kurmak için AKP'nin zamana ihtiyacı var. Bu yüzden kitle hareketliliğinin sürekliliği şu aşamada belirleyici olabilir.

Her ne olursa olsun, halka karşı kurulacak hiçbir tahkimatın zerre kadar şansı yoktur. Hep söylüyoruz, baskı aygıtı olarak ellerinde polisten başka güç yok. Ne sıkıyönetim ilan

edebilirler ne de olağanüstü hal... Bu arada sokaktaki polisi AKP'nin parti milisi ya da 1970'lerin MHP yanlısı Pol-Bir'i gibi görmek çok yanlış olur. AKP korku içinde polise sarılmış durumda. Tayyip'in polise düzdüğü övgüler, Ethem kardeşimizin katili olan polislin serbest bırakılması, hep bu korkunun dışavurumlarıdır. Her karşılaşmada polise hitap etmeye, onunla bir şekilde iletişim kurmaya, bu arada ortak mizahi noktalarda buluşmaya çalışmak; düşmanlığı artırmamak, hatta tekil örneklerde ihtiyatlı bir dostluk kurmak şarttır. Bu konuda çok yaratıcı, mizahi örnekler gördük. Polis dediğiniz, geçim sıkıntısı içinde yorgun, muhtemelen amirinden 'gıcık kapan', endoktrinasyondan geçmemiş, kafası karışık genç bir insan. AKP sokaktaki insanı polis nezdinde 'şeytanlaştırmak' ve polisi militanlaştırmak için elinden geleni kısa süre içinde ve her türlü yöntemi (ihraç, tayin, baskı, para, terfi, ajitasyon) kullanarak yapacaktır. Aman dikkat!

ABD ne yapacak?

Emperyalist güçlerin Tayyip'i çizmiş olmalarının 'demokrasi/insan hakları' ya da 'aşırı polis şiddeti' vb. ile zerre kadar ilgisi yoktur. Düveli Muazzama, Tayyip'in Ortadoğu çapında şiddet yanlısı Sünni grupları beslediğini, Kuzey Irak petrolü ve Suriye konusunda çizilen sınırları aştığını gördü; mevcut hükümetin Ortadoğu'da çok önemli bir NATO kuvveti olan TSK'ya komuta edemediğini saptadı; 'Kürt açılımı'nı beceremeyeceğini fark etti; iktidarda kalıcı olduğunu, 2023'ten bahsettiğini, kliental sistemi (çıkarcı sağlayarak oy satın alma) güçlendirerek diktatörlüğe gittiğini anladı ve

ipini çekti. Birleşmiş Milletler ve NATO'nun 'orantısız güç' uyarılarının, İtalya'da kırmızı giyen parlamenterlerin yaptıkları gösterinin, Almanya'nın sert tavrının, Der Spiegel'in kapak dahil on sayfa Türkçe çıkmasının ve daha göreceğimiz pek çok şeyin ardında yatan taktik düşüncenin mantığı budur. Kimse bu konuda kendini aldatmasın.

Tayyip'i istemiyorlar; AKP'nin içinden daha sadık bir iktidar çıkar mı diye bakıyorlar. Çıkıyorsa, başka şey yapacaklar.

Aptal Amerikalı, tıpkı 1980'deki gibi paniğe kapılarak bir askeri darbe tezgâhlatabilir. 1980 darbesi, esasında, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a inmesi ve İran devrimi karşısında Reagan'ın paniğe kapılan dış siyaset danışmanlarının Türkiye'yi derhal tahkim etme taktiklerinin sonucuydu. Bugün de benzer bir durum var. Askerler, Amerikalının işaretiyle elbette darbe yapabilirler; Portekiz'deki 'Karanfil Devrimi' (1974) gibi bir şey tezgâhlatabilir. Bunun altyapısı, iletişim ve teşkilat kanalları NATO irtibatlarıyla muhtemelen mevcuttur. Ama sonra ne olur? Fuhuştur, casusluktur, balyozdur, ergenekondur diye aşağılanan askeriyenin, 1960'daki gibi NATO'ya sadakat göstermesinin güvencesi ve mantığı var mı bugünün dünyasında? Yok! Ayrıca, Türkiye'de darbeci kadrolar her zaman birbirini tasfiye etmeye hazır fraksiyonlara bölünmüşlerdir. Amerikancı bir darbe olsa bile, askerler hızla yeni arayışlara girecekler ve mecburen sokaktaki halktan kopmamaya çalışacaklardır. Unutmayalım ki TSK, İspanyol İç Savaşı'nın Kral'a sadakatle, Tanrı'ya kılıç hakkıyla bağlı ordusu değildir. Recep Tayyip'e ve Şeriat'a sadakatle hizmet edecek halleri yok herhalde. 1980'den bu yana çok şey öğrendik; dünya değişti. Askerlerin hiçbir şey öğrenmemiş olarak işkenne aletleri, cezaevleri ve sıkıyönetimleriyle zuhur edip, kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünmek gerçekçi değildir.

Bu arada Riccardione'nin (ABD Büyükelçisi, malûm) Diyarbakır'da dolaşırken verdiği mesaj şudur: memlekette her ne olursa olsun, 'barış süreci'ni destekliyoruz. Şu anda ABD'nin Türkiye'de desteklediği tek olay 'barış süreci'dir. Kuzey Irak'ta petrol şirketleriyle birlikte elde ettikleri, askeri terimle söylersek 'köprü başı'nı kuzeye doğru genişletmek istiyorlar. Hükümet mesajı hemen aldı ve kitle hareketi devam ederken, 'barış süreci' konusunda güvence verdi. Fakat 'akiller' toplantısından sonra hükümetin anadilde eğitimi kabul edemediği, seçim barajını düşüremeyeceği, anayasada Kürtlerin istedikleri değişiklikleri de yapamayacağı anlaşıldı. Tayyip'in bunları neden yapamayacağını anlayamayan Amerikalı, hükümetin ipini muhtemelen biraz daha çekti. Bu arada, Haziran Ayaklanması'na DTP'li iki milletvekilinin çabasına rağmen

katılmayan Kürt hareketi ‘barış süreci’nin iflasiyla birlikte yeniden hareketlendi. Kadıköy halkı Lice’yle dayanışma yürüyüşü yaptı. Önümüzdeki günlerde Diyarbakır da Taksim’le dayanışma yürüyüşü yaparsa, durdurulması imkânsız bir devrimci süreç, gerçek bir ‘barış süreci’ başlayabilir. Hükümetin şu anda bütün dikkatini birlik ve eşzamanlı bir hareketin önlenmesi üzerinde yoğunlaştırdığı kesindir.

Aptal Amerikalı, Türkiye’de ‘kontrollü kaos’ uygulamaya da çalışabilir. Petrolün çıktığı yerlerde bunu yaptılar; geçiş yolları üzerindeki bir ülkede çok daha rahat yaparlar. Parçalanmış, birkaç özerk bölgeye ayrılmış, artık ulus-devlet olmayan, birbirine düşman etnik ve mezhebi gruplara bölünmüş, dünya emperyalist-kapitalist sistemine ekonomisi ve yerel yönetimleriyle tam bağımlı federatif bir ülke: Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin istediği budur. Ancak şu son ayaklanmayla Türkiye; Irak, hatta Suriye gibi bir ülke olmadığını, demokratik devrimci ruhun halk kitleleri arasında canlı olduğunu kanıtladı. Aptal Amerikalının en çok buna şaşırdığı kesindir.

Bayrak ve M. Kemal sorunu

Bütün dünya Türkiye’nin entelektüel birikimini, özgürlük bilincini gördü. Halk ilk kez kendi gücünün farkına vardı. İlk kez kitlesel olarak sokağa çıkıp bir şeyleri değiştirebileceğini anladı. Bu farkına varma hali, başlı başına bir devrimdir.

Beni yeterince komünist bulmayan enternasyonalist arkadaşlarımı kızdırma pahasına şunu da söyleyeyim: Bütün dünya, Türkiye’deki dinciler ve liberaller, ‘Kemalizm’ denilen şeyin buradaki halkın bilincine ve kültürel yapısına, Irak ve Suriye’deki ‘Baasçılık’a kıyasla çok daha köklü ve derin biçimde nüfuz etmiş olduğunu gördüler. Komik şeyler de oldu. Hükümet ‘Bayrak Kanunu’nu bahane ederek, bayraklardaki Mustafa Kemal resimlerinin kanunsuz olduğunu söyleyecek kadar çaresiz duruma düştü. Şöyle diyor Tayyip: “Üzerinde herhangi bir sembol olmayan Türk bayrağı asın. Üç hilalli Osmanlı bayrağı da asabilirsiniz.” Emrin olur!... Üç hilalliyi de sen resmini koyarız!..

Bu konuda çok rahat olalım. İsterseniz bayraktaki Kemal resminin yanına bir Lenin, bir Bakunin, hatta bir Troçki resmi ilâştirebilirsiniz. Korkmayın, bir şey olmaz... Latin Amerika’daki kızıl kardeşlerimizin Simon Bolivar’ın resmiyle bir sorunları yok mesela; Havana’da Jose Marti’nin büstü ile Mustafa Kemal’in büstü yan yana duruyor... Birine çiçek koyan, ötekine de koyuyor.

Münferit ve taktik düzeyde kışkırtmalardan ayrı olarak, halk hareketi içinde provokatör aramak (ve bulmak) ihanettir. 1905 Devrimi sırasında Lenin, provokatör olduğundan o sırada sadece şüphelenilen Georgiy Apollonoviç Gapon’la, yoldaşlarının tepkisine rağmen Cenevre’de bir café’de görüştü. O sırada Papaz Gapon halk kitlelerine önderlik ediyordu. Lenin, 8 Şubat tarihli Viperyod’da (sayı 7) şunları

yazmıştır: “Siyasal bilinçten yoksun halkın görüşlerini devrimci görüşlere dönüştüren G. Gapon’un, siyasi bir lider için çok önemli olan berrak bir devrimci bakış açısına sahip olmayı başaracağını umut edelim.” Başında Papaz Gapon bile olsa, ölümü göze alarak sokağa çıkan halkın mücadelesi devrimci bir meşruiyet taşır. Devrimci tutum, hareketin olumlu yanlarını vurgulamak ve ilerletmeye çalışmaktır.

Sonuç olarak...

Haziran Ayaklanması sendikaların, başta KESK olmak üzere siyaseten aciz olduğunu; kendilerinden başka kimseyi temsil etmeyen, içine kapanmış, koltuk paylaşımından ve ekiplenerek itişmekten başka bir şeye kafası basmayan hayalet örgütler olduğunu gayet net biçimde göstermiştir. Bunlar bürokrat bile değil; hükümetin emrinde ya da ona boyun eğmiş ve çıkarları burjuvazinin çıkarlarıyla özdeş olan kadrolar. İşçiler sokakta, sendikalar nerede?! Şimdi hissedilmiyor ama, Haziran Ayaklanması’nın işbirlikçi ya da pasif sendika bürokrasilerine ne kadar ağır bir darbe indirdiğini önümüzdeki aylarda göreceğiz.

“Sosyalist sol gafil avlanmış, olayın çapını öngörememiştir,” deniyor. Sosyalistleri gafil avlamamış bu çapta bir tane kitle hareketi yoktur tarihte. Sosyalist solun bütün bileşenleri, tıpkı Tekel Direnişi’nde olduğu gibi ellerinden geleni yapmışlar, sloganlarıyla, bayraklarıyla kitlenin içinde, en önünde yer almışlardır. Bu süreçte sosyalist partiler elbette üye kaydedecek, taraftar toplayacaktır. Ancak kitleyi kendi içlerine almaya çalışmaktansa, kitlenin içine girerek memlekette olanları anlatmaya; sloganlarıyla, siyasetleriyle kitle hareketini içinden yönlendirmeye, örgütlemeye çalışmaları gerekir.

İnsanlar sonsuza kadar direnemezler. Devrimci dalga çekildiği yerlerde örgütlü topluluklar bırakmalıdır. Sonraki devrimci dalga bu örgütsel dayanaklara basarak daha da yükselir. Hiçbir örgütsel yapı kalmazsa, ikinci bir dalga birinci dalganın bıraktığı yerden ilerleme imkânını kaybeder. Bu nedenle parklardaki forumların, semt, mahalle ve işyeri örgütlenmelerinin önemi büyüktür. Farklı görüşleri ortak hedeflerde yoğunlaştırmak ve adım adım ilerlemek gerekir. Sosyalist soldaki partilerin ve grupların birbirinden ayrı olmalarının sebebi tarihsel/geleneksel köklerdir, yorum farklarıdır; siyasi program ve taleplerde nasıl bir ayrılmanın ya da birleşmenin olacağını ayaklanma sırasında ve sonrasında göreceğiz.

1871 Paris Komünü ‘Kiraz Zamanı’ diye anılmıştır. Bu Haziran Ayaklanması da bizim için unutulmaz bir Kiraz Zamanı olmuştur; görüntüleriyle, şarkılarıyla, sloganlarıyla, kavgada vurulup düşenlerin isimleriyle sonsuza dek yaşayacaktır. Ayaklar baş olmuş, başlar düşüşe geçmiştir. Her şey değişmiş ve muazzam bir bilinç sıçraması yaşanmıştır.

DENİZLERE ÇIKAN TÜM SOKAKLARA

İLKER KILIÇ

Baştan söylemekte fayda var; bu yazı bir ‘bu çocuklar güzellemesi’ değildir. Yer yer öyle gelse de, bana göre gayet itici olan ‘bu çocuklar’ lafından ziyade, bir ‘direniş güzellemesi’ denebilir illa bir şey denecekse.

Bir ‘baştan söyleyeyim’ notu da kimi ifadelerle ilgili. ‘Benim kuşağım’ dediğim yerlerde bambaşka şeyler yaşamış olan kuşakdaşlarım itiraz edecekler tabii kimi şeylere. Ama benim ‘biz’ dediğim yerler/durumlar ben ve benim gibi olanlar için geçerlidir. Bambaşka şeyler yaşamış kuşakdaşlarım da olduğunu biliyorum. Onlar da anlattılar, anlatıyorlar, anlatacaklar yaşadıklarını...

Açık konuşacağım; ben oğlumun şimdi olduğu yaşta, bizler tavuklar gibi eşelenip debeleniyorduk. Onlarsa şimdi kartal gibi göklerde süzülüyorlar. Neyse ki biz de gökyüzünden dünyaya selam çakma mutluluğuna eriştik Mayıs-Haziran 2013’te.

Bundan 25 sene önce ben de 18 yaşındaydım. 12 Eylül faşizminin bütün karanlığını yaşamış, sindirilmiş, korkutulmuş, tavuk kümesine kapatılmış bir toplumun tüm izlerini taşıyor, seslerini, pis kokularını içimize çekiyorduk. Ben ve benim gibi -esasinda sayisi hiç de çok olmayan- 18 yaşlardakiler birbirimizi arıyorduk umarsızca; abilerimiz, ablalarımız, babalarımız, annelerimiz yenilmiş, direnenler ya öldürülmüş ya da ölmekten beter edilmiş, durumu kabullenenler yaşayan birer ölü olmuştuk.

1986-87 yılları, 12 Eylül sonrası öğrenci hareketlerinin yeniden görünür olmaya başladığı yıllardı. Öğrenci dernekleri kuruluyor, kapıyor, basılıyor, eylemler organize edilmeye çalışılıyordu. Bir yol arıyorduk, üniversite kantinlerinde, kahvelerde, kafelerde, parklarda. Azdık ama. Gerçekten azdık ve dünya üzerinde ne kadar çok sivil polis vardı.

Çok değil, daha birkaç yıl öncesinde, oturduğumuz mahalleler birden bire askeri cemsellerle dolar, sokaklar iki taraftan komandolarla kapatılırdı. Ana-babalarımız evlerdeki kitapları büyük çuvalara doldurup, gecenin bir yarısı sahilten denize atardı. Can Baba’nın şiiri benim hayatımda bire bir gerçektir:

“Belki de baskın korkusuyla vefasız, akıntıya atılan

Kitaplar var ya, onlardan

Öğrenmiş Marx’ı gümüş balıkları

Ve belki de onun için o kadar,

O kadar aydınlık ortalık...”

Rahmetli babam, evdeki birçok kitabın arasında yer alan, özenle ciltlenmiş 5 ciltlik *Sosyalist Kültür Ansiklopedisi*’ni atmaya kıyamamıştı. Ama bir yandan da ansiklopedinin adı yüzünden eve gelip gidenlerden rahatsız oluyor ya da rahatsızlık verdiğini düşünüyordu. Kence bir çözüm buldu; kitaplıkta dikine duran ciltlerin sırtında altın yaldızla yazan *Sosyalist Kültür Ansiklopedisi* yazısından

‘Sosyalist’ kelimesini asetonla sildi. 5 cildin de sırtında belli belirsiz bir ‘Sosyalist’ ve altın varakla yazılı ‘Kültür Ansiklopedisi’ kaldı. O ansiklopedi hâlâ evde, raftaki yerini koruyor...

Biz en çok korkuyu öğrenmiştik. O kadar çok işkence hikâyesi, o kadar çok kayıp, o kadar çok ölüm ve zulüm vardı ki etrafta. Ama her şeye rağmen üstüne gitmesini de bildik o korkunun. Kimi zaman gizli gizli, el yordamıyla, binbir güvenlik önemiyle aradık da aradık işiği. Ve aradık bir zaman sonra. Bir yandan gündelik hayatlarımızı sürdürebilmenin kaygısı, öbür yandan, ‘onurlu yaşama’ inadı ile yıllarca direndik...

Çok uzun zamandır 18 yaşımı düşünmemiştim. Şimdi Gezi Direnişi ile sık sık aklıma geliyor, 25 yıl öncesi ile bugünü karşılaştırırken buluyorum kendimi.

Şimdi, benim oğlum 18 yaşında. Benim 25 yıl önceki korkularımdan eser yok onda. Bakışları daha bir delici, daha bir umutlu, sesi sokaklarda ses buluyor, gürleşiyor, yankılanıyor. Sokaktaki bütün kızlar, oğlanlar, inatla haykırıyor: “Özgür-lük!” Birbirlerini arıyorlar, buluyorlar, güle oynaya ‘gaz kapsülüne vole atıyorlar’.

Kimileri de dile getirdi, onlar bizim gibi, ‘ne istediklerini bilmiyorlar’ belki, ama ‘ne istemediklerini’ çok iyi biliyorlar. İstededikleri her şey tepelerine bindiği için bu belayı el ele verip defetmeye çalışıyorlar. Bu yolda Ethem, Abdullah, Mehmet aralarından alındı. Onları hiç unutmuyorlar, unutmayacaklar da.

Vazgeçecekleri yok, yenilecekleri de yok. Dostlarımla, oğlumla, onun dostlarıyla omuz omuza barikatlara doğru yürürken ben belki 43 yıldır ‘en çok yaşadığımı’ hissediyorum.

Aklıma geliyor bazen, ben 18 yaşındayken de babamla omuz omuza barikata yürüyebilsem ne harika olurdu. Ama o zamanlarda babalarımız ‘yorgun demokrat’, abilerimiz, ablalarımız ‘bezgin’di. Şimdi hep beraber yepyeni bir hayata yürüyoruz. Yine kırılacağız belki, yine yenileceğiz, ya da yenildiğimizi düşünecek kimileri. Ama biz biliyoruz, “yepyeni bir hayat gelir/bizde ve her yerde...”

25 yıl önce de okurdum Murathan Mungan’ı -o zaman daha gençti o da- şimdi de okuyorum. Aldığım tat hiç eksilmedi. Bu dönemin ruhuna en uygun şiirdir, 12 Eylül sonrası yazdığı ‘Fırtına’:

“Bak işte yaklaşıyor fırtına

Bak yine yükseliyor dalgalar

Yollardan sonra

Yıllardan sonra

Şarkılar söylüyor çocuklar

Yollardan sonra

Yıllardan sonra

Yeniden yan yana onlar

Ne geçmiş tükendi

Ne yarınlar

Hayat yeniler bizleri

Geçse de yolumuz bozrulardan

Denizlere çıkar sokaklar”

Denizlere çıkan bütün sokaklara selam olsun...

İSYAN SINIFSA LDIR,

ŞÖHRET BALTAŞ

Eylemin içinden konuşmak güzel. Karanfiliden ele vermek ve nasıl çoğaldığını

görmek, rüya gibi, büyü gibi bir şey. Hele 12 Eylül'ün yarattığı faşizmin mağduru ve tam otuz üç yıldır türlü çeşit kılıklarda nasıl sürdürüldüğünün tanığı olan kuşaklar için son otuz üç gün, ödenen tüm ağır bedellerin kuş gibi hafifleyip uçtuğu olağanüstü bir dönem.

Evet, "çok alametler belirdi": Yönetenlerin yönetemediği ve yönetilenlerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediği tarihsel bir süreçten geçiyoruz. Ama bu süreci anlamamız, konuşmamız, anlamlandırmamız ve ileriye taşımamız gerekiyor. Her yönüyle, her anıyla, tüm bileşenleri ve özgün karakteristiği ile neyin içinden geçmekte olduğumuz konuşuluyor, çok da konuşulacak. Bu yazı da, sürecin sınıfsal dinamikleri üzerine bir tartışma açmak ve henüz çok yeni, daha çok konuşulması gereken fikirleri 'yüksek sesle düşünme' eleştirisiyle karşılaşma pahasına gündeme getirme amacı taşıyor.

Soyutlama somuttan çıkar, ilke gerçeklikten... Soyutlama, insanın bilme sürecinin ve dolayısıyla bütün bilimlerin zorunlu yöntemidir. Tek tek parçaların, somut ve nesnel olguların incelenmesi, deneyimlenmesiyle varılan sonucun genel bir soyutlama halinde kullanılması, bilimin ilerlemesinin en temel adımıdır. Somuttan soyuta, parçadan bütüne, nesnel gerçeklikten ilkeye varmayı sağlayan soyutlama yöntemi olmaksızın bilimin bir adım bile atması olanaklı değildir.

Ancak soyutlama yöntemi, kimin kullandığına bağlı olarak gerçekliği anlamamıza yardımcı olan bilimsel bir kimlik kazanır. İdealizmin soyutlama anlayışında, varılan sonuç ve ilkelerin mutlaklaştırılması, dogma haline getirilmesi ve sonuçta ilkenin nesnel gerçekliğin yerini alması vardır. Oysa diyalektik soyutlama, nesnel gerçeklikten yola çıkarak varılan ilke ve kavramların, kesintisiz olarak gerçeklikle sınanmasına ve doğrulanmasına dayanır. Yani diyalektik yönetime göre soyutlama, somut ve nesnel gerçeklik tarafından doğrulanmıyorsa, geçerli değildir. Bu anlamda diyalektik; soyutlama, ilke ve kavramların tarihin her aşamasında gerçekliğin mihenk taşına vurularak sınanması, geliştirilmesi ve zenginleştirilmesinin yöntemidir.

Marx, "Eğer öz ve görünüm aynı olsaydı tüm bilim gereksiz bir şey olurdu" der. Dolayısıyla toplumbilim açısından dikkate değer bir analiz yapılacaksa, görünenin ardında yatan gerçeklikle uğraşmak, tesadüf gibi görünenin ardında yatan zorunlu akışı ortaya çıkarmak mecburiyeti vardır. Bu yüzden görünenlere bakanlar ortada üç-beş ağaç, kentli okur-yazar gençler ve tesadüfi olarak patlayan bir isyan görürken; görünenin ardında yatan gerçekle

uğraşanlar bu hareketin ardında yatan sınıfsal dinamikleri ve 'tesadüf'ün ardındaki zorunlu akışı ortaya koymaya çalışırlar.

Devrim beğendiremediklerimiz

Gezi Parkı'ndan çıkarak ülkenin tümüne yayılan isyana yönelik saptamalardan bir bölümü tam da görünenlerle uğraşıyordu. İçinde samimi bir analiz niyeti taşıyanlar olduğu gibi, sınıfı lافını telaffuz etmekten dehşetli bir dikkatle uzak duran liberaller, olayı neredeyse psikolojinin konusu haline getirip 'ebeveynine isyan eden genç' düzeyine indirgemeye çalışanlar ve isyan kendi boyunu aştığı için "Benim olmayan ciğer mundardır" diye burun kıvrırlar da vardı. Ve koro hep birden konuşmaya başladı: Bu bir orta sınıf hareketi, "Türkiye'nin 68'i" sayılacak bir gençlik isyanı, 90'larda doğup büyüyen Y kuşağının özgürlük talebi, hareketin ekonomik talepleri yok, yaşam tarzı ile alakalı, işçi sınıfı yok, sendikalar yok, ulusalcılar çok, Türk bayrağı daha da çok, sadece Tayyip'in diktasına karşı, çok kendiliğinden...

Bu devrim beğendiremediklerimiz, devrimlerin pişmiş armudun önümüze tabakta geleceği 'pürü pak' süreçler olacağını nereden çıkarmışlardı bilinmez ama bence yerçekimine kızan papazlar kadar ya da "Çok çalışmıştık ama soru bildiğimiz yerden gelmedi" diyen ezberciler kadar komiktiler. Kuşkusuz, hareketin kendiliğinden karakterine övgü yapmak niyetinde değilim; sadece şunu hatırlatmak isterim: 'Sovyet' denilen halk meclisleri, 1917 Ekim'inden önceki altı ay içerisinde patlak veren üç büyük kendiliğinden ayaklanmanın sonunda ortaya çıkmıştı ve sosyalistler süreç boyunca hep oradaydılar. Çünkü görünenle değil, görünenin ardında yatanla uğraşıyor ve diyalektik soyutlamanın kılavuzluğunda hareket ediyorlardı.

Gençler Mars'tan mı geldi?

İsyanın bileşenlerine yönetsiz bakanlar, orada gençleri, bayraklı Türkleri, Kürtleri, Müslümanları, laikleri, taraftar formalarını; yani kimlikleri görür; sınıfsal aidiyeti ise görünür bir forma değildir, ancak derinlemesine bakılarak çözülebilir.

Hareketin ateşleyicisi olan gençlerden yola çıkarak, "Bu bir gençlik hareketi," diyenlere, hatta 'çiçek çocuk' benzetmesi yapacak kadar ileri gidenlere toplumbilimin kategorilerini hatırlatmak lazım. Gençler, demografik açıdan bir kategoridir, ancak onları ekonomik, sosyal, kültürel özelliklerinden soyutlayarak hiçbir sosyal, tarihsel olayı açıklayamazsınız. Bu tanım, toplumu üretimde kapladığı yere, ait olduğu sınıfa göre değil, gelir durumuna, tüketimde oynadığı role göre değerlendiren, yani insanı bir 'tüketici' olarak ele alan liberal ekonomi kuramlarının ortaya attığı bir palavradır. Hangi genç? Gezi Parkı'nda bir araya gelen gençlerle, onların sadece yaşını esas alarak, isyanın hangi profilini ortaya çıkarabilirsiniz? Elinizde

mutlaka başka verileriniz olması gerekir; ana babasının mesleğinden toplumsal üretimin hangi kesiminde yer aldığına, işçi ya da işsiz olmasından geleceğinden duyduğu kaygının maddi temellerine kadar yığınla faktörü bir araya getirmeksizin, yani görünenin ardındaki gerçeğe bakmaksızın hiçbir sosyal analizde bir adım dahi atmak mümkün değildir.

Gezi Parkı'nda bir araya gelen gençler; paralı eğitimin mağduru olan öğrencilerdir, işsiz ve iş bulma ümidi olmayanlardır, iş yasalarının güvencesiz çalışmaya mahkûm ettiği çırak-işçilerdir, köyünden zorunlu göçle gelip kayıt dışı işlerle yaşamak zorunda kalanlardır, küçük yaştan beri yarış atı gibi sınavlarda koşturulanlardır ve hepsi de genç olmanın dışında, bu topluma var olduğu sınıftan katılan toplumsal bireylerdir.

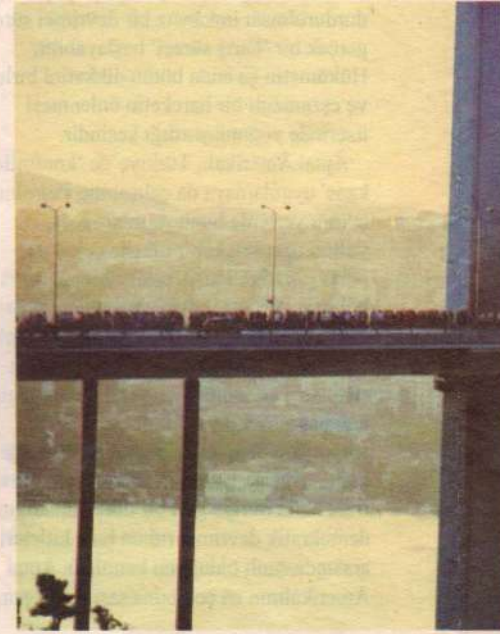
AKP ile geçen yıllara baktığımızda görüyoruz ki, eğitimden sağlığa, sosyal güvenliğe iş yasalarına tüm politikalar gençleri gelecek umudundan yoksun bırakıyor. İlköğretimden üniversiteye kadar bütün okullar, ticari işletmeler haline geldi ve özel okulda okuyamayan tüm çocuklar, daha baştan bu at yarışındaki yenilgiyi kabullenmeye mecbur bırakıldılar. ÖSYM ve LYS sınavlarındaki sahtekârlıklar ayyuka çıktığı halde devlet gençlerden özür dileyip ciddi bir düzenleme yapmayı gündemine almadı bile. Okullarda giderek faşizan bir tona bürünen zorunlu din dersleri, Alevi ya da farklı inançtan tüm çocukları sindirmeyi hedefliyor. 4+4+4 eğitim sistemi, çocukların küçük yaşta çalışma hayatına veya 'koca evine' gönderilmesinden başka bir anlam taşımıyor. Meslek liselerinden 'staj' kisvesi altında bedava işgücü olarak üretime yollanan öğrencilerin sayısındaki kısıtlama kaldırılarak, eğitimle sermaye arasında doğrudan bir kölelik zinciri kuruluyor. 5510 sayılı SSGSS yasası ile 18 yaşını geçen gençlerin sağlık hakkı kısıtlanıyor, paralı hale getiriliyor. Bir genç, ancak prim öderse sağlık hizmetinden faydalanabiliyor.

İktidarın gençlere bakış açısının şundan ibaret olduğu her geçen gün daha net biçimde ortaya çıkıyor: Büyüklerine ve iktidara itaat et, sistemi sorgulama, içki içme, sınırlarını (maddi-manevi) benim koyduğum alanda yaşa, bu ülkenin dinamik (ve ucuz!) işgücü olduğunı unutma, geleceği değil ahireti düşün ve onun için çalış!

Haklar alanından tamamen dışlanan ama 'görevler' alanını itirazsız yüklenmesi beklenen gençler Mars'tan inerek değil, bu ülkenin çamurlu sokaklarından geçerek geldiler Taksim'e.

'Orta sınıf' masalı

Gezi direnişinin ilk günlerinden itibaren egemen olan diğer bir yaygın tespit de, hareketin orta sınıfa dayandığı idi. Bu tespiti yapanlar 'kanıtlarını', üretime dayanan Marksist sınıf kategorilerinden değil, bireyi tüketici olarak ele alan Weberci liberal sosyolojiden alıyordu. Kapitalizmin serbest

piyasacı dönemini tarif eden neo-liberalizm, 1980'lerde 'reel sosyalist' rejimlerin art arda yıkılmasını fırsat bilerek yepyeni bir 'neşeyle', Marksizme ait bütün kategorileri yeniden alaşağı etmeye soyundu. Fransız yazar Andre Gorz 'Elveda Proletarya' adlı kitabında Marx'ın kastettiği anlamda geleneksel işçi sınıfının öldüğünü, ortaya çıkan yeni teknoloji toplumunda insan emeğine olan ihtiyacın azaldığını, orta sınıfların kilit önemde olduğunu yazıyor, tüm dünyadaki liberaller de Gorz'un söylemini sakız gibi çiğnemeye başlıyorlardı. Özallı dönemde, Türkiye'de de bir 'orta direk' söyleminin önu alınmaz bir biçimde yükseldiğini hatırlayalım. İşçi sınıfı gitmiş; yerine ölmeyecek kadar tok, isyan etmeyecek kadar çilekeş, ne idüğü belirsiz bir orta direk gelmişti.

Liberallerin bu söylemi bu kadar çok sevmeleri nedensiz değildi elbet. En başta 20. Yüzyıl'ın ilk yarısında önlerine dikilen sınıf mücadelesi kavramından ve sınıf örgütlerinin baskısından kurtuluyorlardı. İkincisi, emekçi sınıfların üst kesiminin kendilerini 'orta sınıf' sayması, sınıfı bölen ve örgütsüzlüğü destekleyen bir durumdu. Eskiden 'işçi aristokrasisi' adı verilen kesimler şu 'işçi' lafından kurtulup başka bir aidiyet edinmiş oluyorlardı. Orta sınıfın durmadan, esrarengiz biçimde çoğaldığı bir dünyada, yine anlaşılma bir şekilde işçi sınıfı da yok olmak üzereydi! Otomasyon el emeğini ortadan kaldırıyor, giderek orta sınıf haline gelen 'mutlu' çalışanlar da tarihin sonu olan mükemmel kapitalizm içinde yuvarlanıp gidiyorlardı. Tadından yenmez bu kavram kargaşasının üzerine bir de post-modern kimlikler meselesi eklenince, dünyanın görünen katmanını aşarak dipteki gerçeğe ulaşmak hayli zor bir hal aldı.

Dünya Bankası, yüzyılın başında orta sınıf için bir gelir aralığı belirledi ve günlük kazancı 10-50 dolar arasında olanları bu sınıftan saydı. Yalnız bu aralığa ancak gelişmiş ülkelerdeki

bell
yıl
edel
gün
dili
lira
sını
ölçt
işçil
büy
belg
D
part
orta
çalı
CHL
Cun
kesi
ve s
gibi
yeni
savı
göre
'kab
sını
ideo
Söz
geli
işçil
sını
Bu
bu k
tanı
ve m
Ne t
kültü
topl
insa
Bun
satır
sını
aldı
olan

HALK İSYANDADIR!

Manifesto'da modern toplumun iki temel sınıfı, "toplumsal üretim araçlarının sahipleri olarak kapitalistler ile yaşamak için işgücünü satmaktan başka çaresi olmayan emekçi sınıflar" olarak tanımlanır. Kuşkusuz, ne toplum bu iki sınıftan ibarettir, ne de bu sınıflar yekpare bir bütündür. Bu ana sınıfların dışında, küçük burjuvazi olarak adlandırılan sınıf, kendilerine ait bir üretim aracı ile kendi adına çalışanlardan küçük mülk sahiplerine, profesyonel meslek sahiplerinden yönetici konumunda çalışanlara kadar geniş bir kesimi kapsar. Bu sınıf, üst sınıfa atlama umudu ile alt sınıfa düşme korkusu arasındaki 'kıldan ince kılıçtan keskin' çizgide yaşar ve genel kriz dönemlerinde hızla işçi sınıfının saflarına itilirler. Dünyanın son otuz yılına damgasını vuran neo-liberal politikaların ve yapısal ekonomik krizlerin (Dünya Bankası'nın 'orta sınıf' için belirlediği tuhaf ölçünün de gösterdiği gibi) sayısız iş sahibi insanı da hızla işçi sınıfı arasına kattığı burjuva ekonomistlerinin bile saklayamadığı bir gerçektir.

Orta sınıfa soldan katkı

Kavramları tersyüz eden bu yalan dünya algısında, sadece liberallerin değil, solun da payı var. Liberallerin proletaryaya veda ettikleri, 'tarihin sonu'nu kutladıkları bir dünyada sol kendi konumunu savunmak ve savrulmamak adına eskiye dogmatik biçimde dört elle sarıldı ve çağın getirdiği değişimleri anlamaktan uzak düştü. Egemenler 'bilgi toplumu' dedikçe, sol hiçbir şeyin değişmediğini kanıtlamak üzere işçi sınıfındaki yapısal dönüşümleri inkâr yoluna gitti ya da en azından yeterince analiz etmedi. Buna bir yandan 'işçi' olmayı aynen Weberciler gibi 'gelir düzeyine' bağlı bir durum olarak gören, ekonomik yaşamı kısmen daha istikrarlı olan 'beyaz yakalı' emekçileri ya da güvencesiz, esnek çalışma saatlerine mahkûm ama bir fabrikada çalışmayan emekçileri işçi sınıfından saymayan sol anlayışı da eklemek gerekiyor. Bu yaklaşım da, sınıfı gelir düzeyi üzerinden tanımladığı için, son model cep telefonu kullanan gecekondü sakini karşısında tanımsız kalıyor ve 'lumpen, yozlaşmış, küçük burjuvalaşmış' gibi etiketleyen ama tarif etmeyen kavramlara başvuruyor; gelir düzeyini, yani yoksul olup olmamayı esas alarak liberal kavram karmaşasına önemli bir katkıda bulunuyor.

Oysa işçi sınıfı, gerçekten de yekpare bir bütün değil ve 20. Yüzyıl'ın ikinci yarısından bu yana da yapısal olarak oldukça değişmiş durumda. İşçi sınıfı içinde çok farklı kesimler var; hem farklı sektörler açısından, hem farklı kimliklerin doğurduğu ayrımlar ve çalışma yasaları karşısındaki hukuki durum açısından. Buna, küreselleşen ekonomik sistemin yeryüzünün bir 'bant sistemi' gibi düzenlemesi de eklenince işçi sınıfının bütünlüklü bir değerlendirmesini tüm dünya üzerinden yapmak gerekiyor. Avrupa'da yaşanan

otomasyona bakıp Gorz'a hak verebilir insan ama uluslararası sermaye için Hindistan'da, Çin'de akıl almaz sefalet koşullarında saatlerce çalışan kadın ve çocuk işçilere baktığında da iki yüzyıl öncesinde yaşadığını sanabilir. Bu yüzden resmin bütününe bakmak, gerçeğe yaklaşmamızı sağlayacaktır.

İşçi sınıfının değişen yapısı

Hem dünyanın ve ülkemizin sınıflar açısından resmi hem de içinden geçmekte olduğumuz isyan süreci gösteriyor ki, gerçekliği daha fazla anlamaya gayreti içinde olmalıyız. İsyanın içinde yer alan kesimler, sosyal medyayı kullanma becerilerine, kültür ve eğitim düzeylerine bakarak kolayca 'orta sınıf' ya da 'beyaz yakalı' olarak değerlendirilebilir. Ya da tersinden söylersek, klasik 'mavi yakalı' işçinin isyanda etkin bir rol almadığını söyleyebiliriz. O halde buradan bir olumsuzluk çıkarmak ve işçi sınıfının orada olmadığı tespitini mi yapmak gerekiyor?

Bence hayır. Yazının sanırım en tartışmalı bölümü de burada başlıyor.

İşçi sınıfı, yekpare bir bütün değil. Çok farklı sektörlere bölünmüş durumda ve her biri hem ulusal hem de küresel düzeyde kocaman bir resmin birbiri hem tamamlayan hem de iten parçalarını oluşturuyor. Bilgi çağı efsanesi şu yanıyla doğru; küresel çapta dev bir ağ olarak örgütlenmiş bir bilişim sektörü karşındayız. Bu sektör fabrika üretiminden evde çalışmaya, küresel dağıtımdan yerel tedarikçiliğe kadar pek çok kola yayılıyor. Sektörün emekçileri, bir yandan eğitilmiş ve vasıflı, öte yandan son derece güvencesiz; bir yandan bulundukları sektör dolayısıyla uluslararası hareketlerle ilişkili kurma kapasiteleri gelişkin, öte yandan örgütsüzlük nedeniyle kendi çalışma koşullarına hükmetmekten uzaklar. Çağrı merkezlerinden yazılım şirketlerine kadar, bilişim endüstrisinde durup dinlenmeden 'esnek çalışma' adı altında saatler boyu sendikası, güvencesiz çalıştırılan insanları düşünmek, bu sektörün klasik kuralların dışında nasıl bir sömürüye maruz kaldığını anlamaya yetiyor.

Bu sektöre, gitgide güvencesiz hale getirilen eğitim çalışanlarını; performans sistemiyle zincirlenen sağlık çalışanlarını; sigortasız-sendikası çalışmanın olağanlaştığı medyadaki emekçileri de ekleyelim; karşımıza küresel sermayenin biçim değiştiren vahşi sömürüsü ve bir zamanların kısmen istikrarlı kesimlerinin hızla yokuş aşağı sürükleniş çıkacaktır. Bugün güvencesizlik, sendikası ve sermayenin her koldan yoğun saldırısı mavi yaka ile beyaz yaka arasındaki farkı çoktan yok etmiş durumda. Hatta öyle bir durum yaşanıyor ki, adı bilinen kurumsal şirketlerde çalışan mavi yakalı işçi, birçok güvencesizin özendiği bir istikrarı temsil ediyor.

Klasik sendikaların örgütlediği / örgütleyemediği, sanayi işçilerine dahil olmayan, güvencesiz çalışan bu sınıf kesimi ev işçileri, işsizler, kent ve kır yoksullarını

da içine alarak, bugün sermaye açısından sendikaların köhne yapılarına sıkışmış sanayi işçilerinden daha tehlikeli bir durum arz ediyor. İngiliz Savunma Bakanlığı, 'yeni işçi sınıfı' olarak adlandırdığı bilişim emekçilerini ve güvencesizleri "dünya çapında istikrarsızlık yaratabilecek unsur" olarak tanımlıyor ve önlemler paketi hazırlıyor. Yani Gezi'deki duvar yazılarından birinde olduğu gibi "GTA oyununda polis döven bir nesil" den, sosyal medyayı ustaca kullanan ve uluslararası referans noktaları bulan bir emek kesiminden söz ediyoruz.

Lenin'in 1917 Rusya'sında "sınıfın en gelişmiş kesimi" olarak tarif ettiği sanayi proletaryasının rolünü, bugün teknoloji alanında çalışan, bilişim ve kültür endüstrisinin damarlarını ellerinde tutan ama örgütsüz, güvencesiz sınıf kesimleri almış gibi görünüyor. Sendikalarının olmaması, onları işsizlerle, evsizlerle ve toplumun diğer ötelenmiş kesimleriyle farklı direnme biçimlerinde buluşturuyor. Kent yoksulları, işsizler ve sendika prangasıyla fabrikalarda tutulan sanayi işçileri, 'orta sınıf' olma rüyasından çabuk uyanan bu sınıf kesimiyle nasıl, hangi örgütsel formda ve hangi koşullarda buluşabilir, şu anda tahmin yürütmek zor. Bunu gelişen sınıf hareketinin yönüyle birlikte solun siyaseten yeni durumlara uyarlanabilme kapasitesi de gösterecek.

Gezi Parkı'nda boğulan yağma

İsyanın sınıfsal karakteri, aslında sadece bileşenlerinin sosyal konumuna değil, ortaya çıkan talebe bakarak da tanımlanabilir. Sınıf mücadelesini 'ekonomik talep' ile özdeş tutan indirgemeci yaklaşımı bir yana köyarsak; AVM'ye karşı parkları, kentsel dönüşüme karşı halkın mahallelerini ve günlük kâr peşindeki kapkaççı uyanıklığa karşı tarihin değerlerini savunmak, yağmacı sermayeye karşı yeryüzüne sahip çıkan tek sınıfın emekçiler olduğunu bir kez daha gösteriyor hepimize. Sermayenin gitgide daha çirkinleşen yüzüne, anbean dünyayı sürüklediği barbarlığa karşı insanlığın ortak mirasını savunarak, son derece ileri bir talebi dillendiriyor halk; insanca yaşamak.

Tıpkı Manifesto'da belirtildiği gibi, "Doktoru da, hukukçuyu da, rahibi de, şairi de, iktisatçıyı da, kendi ücretli emekçisi haline getiren" kapitalizme direnmek için bundan daha güzel bir isyan bayrağı bulunabilir mi? Ağaçlar isyanın adı oldu, parklar halkın umudu. Ülkenin bütün ezilenleri alanlarda barıştı, barışıyor. Lice'ye Taksim'den, Amed'e Dikmen'den kurulan köprüyü, el ele koşan Türk ve Kürt isyancıyı, taraftar argosuyla feminist dilin diyalog kurabileceğini, dindarın namazına ateistin nöbet tutacağını ve eşcinsellerin binlerce yoldaşı olabileceğini daha bir ay önce bırakın düşünmeyi, hayal bile edebilir miydik?

"Güzel günler göreceğiz çocuklar" demişti Nazım; yoksa o günler bugünler mi?

belli kesimler girebildiği için, ölçüt geçtiğimiz yıl özellikle gelişmekte olan ülkeleri dahil edebilecek şekilde revize edildi ve gelir aralığı günde 2-13 dolar arasına çekildi. Bu ölçüleri dilimize çevirirsek, bugün günde 4 ile 25 lira geliri olan herkes kendini bu mutlu 'orta sınıf'tan sayabilir! Dünya Bankası aslında bu ölçüsüyle yoksulluk sınırında yaşayan ücretli işçilerin oranındaki artışı, yani işçi sınıfının büyük çaptaki genişlemesini bizzat kendisi belgelemiş oluyor.

Dünyadaki pek çok 'sosyal demokrat' parti, Dünya Bankası eliyle ilan edilen bu orta sınıf masalı üzerine kuruyor seçim çalışmalarını. Bizde de 2005 yılında CHP'nin ideologlarından Prof. Sencer Ayata, Cumhuriyet Mitingleri'nde ortaya çıkan kesimlerin 'yeni orta sınıf' olduğunu ilan etti ve sosyal demokrasinin tıpkı Avrupa'da olduğu gibi bilgi ekonomisinin bir parçası olan bu yeni orta sınıf tabanına seslenmesi gerektiğini savundu. Ayata'nın veri aldığı gelir ölçütüne göre ayda 800 lira kazanmak yeni orta sınıfa 'kabul edilmek' için yeterliydi. İyi de, orta sınıf buyusa, bu liberal ya da sosyal demokrat ideologlar, kimi işçi olarak tanımlıyorlar? Söz konusu olan asgari ücret tutarında bir gelir olduğuna göre, ancak işsizler, mevsimlik işçiler ya da kayıt dışı işlerde çalışanlar mı işçi sınıfı sayılacak?

Bu akıl dışı safsatayı bir kenara bırakalım ve bu kuru güdültünün saklamaya çalıştığı sınıf tanımlarına geçelim. Sınıf, yalnızca üretim ve mülkiyet ilişkileri üzerinden anlaşılabilir. Ne tükettiği, ne kadar tükettiği, hayat tarzı, kültürü, bireysel seçimleri her ne olursa olsun; toplumsal üretim ve dağıtım içinde aldığı rol insanın hangi sınıfta olduğunu ortaya koyar. Buna göre, işçi sınıfı yaşamak için işgücünü satmak zorunda olan kişilerden oluşur. İşçi sınıfının üretimin toplumsal örgütlenişinde aldığı bu rol, onu üretim araçlarının sahibi olan sermayenin karşısına koyar. Komünist

Yıldızlara iyi bak!

EKİN BALTAŞ

Meşru savunma; kendisine veya başkasına ait bir hakka yönelmiş, gerçekleşen, gerçekleşmesi veya tekrarı muhakkak olan haksız bir saldırıyı o anda hal ve koşullara göre saldırı ile orantılı biçimde defetmek zorunluluğu ile işlenen fiillere verilen addır, bu durumda işlenen fiiller meşru savunmanın korumasından yararlanır (TCK md.25/1)

Hukuk fakültesi ikinci sınıfı geçtiğimde çok heyecanlıydım. Liseden beri tek isteğim ceza avukatı olmak ya; Ceza Hukuku Genel Hükümler dersine başlayacağız diye dersin kitabını yazın alıp okumaya başladım. Daha 19 yaşındaydım tabii, sanıyorum ki bu sayfaları tek tek öğreneceğim, bir sürü dava örneği okuyacağım, derslere girip ceza hukukuna tutkuyla bağlı hocalarımı dinleyeceğim ve her şey hayalimdeki gibi olacak. İyi bir ceza avukatı olacağım... Gerçeklerle yüzleşmem ise uzun zamanımı almadı.

Türkiye'de hukuk sistemi her geçen gün çürüyor. Geleceğini bu hukuk sisteminin bir parçası olarak üzerine kurgulayan ben ise, tek başıma ne kadar küçük ve mücadele etmem gereken pislik deryasının ne denli büyük olduğu gerçeğiyle her yeni kararda tekrar yüzleşiyorum.

31 Mayıs günü, bu ülkenin upuzun bir tünelden çıkıp aydınlığa adım attığı gündü. AKP hükümetinin yıllarca insanı, doğayı ve yoluna engel olabilecek her canlıyı yok etme üzerine kurduğu neoliberal politikalarla karşı koskoca bir halkın 'yeter ulan!' diye haykırıştı. 1 Haziran günü Taksim'den polis çekildiğinde, bu kocaman pislik deryasıyla mücadele etmeyi göze almış olan ben, 23 yıllık kısa hayatımda ilk defa yalnız olmadığımı hissettim. Yıllardır acı çekmiş, katliamlara tanıklık etmiş bu halkın muktedirlerden beklentisini bir anda kesip nasıl şaha kalktığını gördüm. 24 saat önce öngördüğüm gelecekle, Sıraselviler Caddesi'nden baktığımda gördüğüm gelecek arasında dağlar kadar fark vardı artık. İnsanların, sistemlerin, dünyanın değişebileceğini savunan biz sosyalistler, değişimin ruh bulmuş halini görmüştük. Devrimi anlatırken gözlerindeki umutsuzluğu gizleme ihtiyacı hissetmeyen, yarı acımayla sorulan "Biz görür müyüz?" sorusuna verilen "Biz göremesek de..." diye başlayan cümleler yoktu artık. "Bu halktan hiçbir şey olmaz," savunularının hiçbir sağlaması yoktu pratikte. **Artık hayal kırıklığı ve yeniliği dolu tarihine sığınıp politikadan elini eteğini çekmiş, zırhında ise "Bu insanlar için mi savaşıacaksınız?" yazanlar için bir cevap vardı; "Evet."** Sıraselviler'den baktığımda gelecek o barikatın arkasındakilerle kurulacaktı.

1 Haziran günü Ankara Kızılay'da bizimle dövüşen bir kardeşim geleceğimize çekip alındı; Ethem. Devletin eğitimli katilleri, kendilerine koruma kalkanlığı eden iktidarın 9 mm çapındaki 'yasal mermisiyle' çekip vurdu Ethem'i. Bir kesimin sandığı gibi 'halkın' polisi değil iktidarın aleti olan emniyet teşkilatı bir kıyım daha 'destan yazmıştı' işte.

Tayyip Erdoğan koca bir halkın sesine kulaklarını sağır etmiş, etrafında topladığı yalaka guruh ise bu cinayeti bütün propaganda araçlarıyla gizlemek için seferber olmuştu. Önce katilin kimliği gizlenmeye çalışıldı. Halkın tepkisi engellenemeyip yargıya teslim etmekten başka çare kalmayınca ise kılıf uyduruldu; meşru savunma. İnanacak mıydık? Başka bir emriniz?

Belli ki 'halk için emniyet adalet için hizmet'i halkın ayağına getiren üniformalı katil Ahmet Şahbaz'ın ceza alırsa anlatacakları konusunda yetkili merciler uyarılmış ve bütün gerekli önlemler alınmıştı. Zira bir kısmı görünen bu lağım çukuru, vicdanı hayli geniş hakimi, karara itiraz

etmeyen savcıyı ve "Linç teşebbüsünde bulunmuş" cümlesini kusan başbakan yardımcısı zati muhteremi yutacak kadar büyüktü.

Organize edilen bu katliam Ethem, Abdullah ve Mehmet'in canını almış olsa da hedefi bütün bir halktır. Kafasındaki kaska, vücudundaki çelik yeleğe, belindeki copa rağmen 'narın vücuduna 36 tane taş isabet ettiği' için çekip silahını ateşlemekte beis görmeyen, gaz bombalarını insanların kafasına nişan alarak atan, bomba atıp asitli su sıklamakla tatmin olamayıp taş atan polisler faşistleşen AKP iktidarının kendisine oy vermeyen, kararlarına riayet etmeyen ve gücünü sorgulama cüretini gösteren halka beslediği kinin bir yansımasıdır yalnızca. Dini çıkarları doğrultusunda kullanıp halkın gözünün içine baka baka yalan söyleyenlerin kurduğu bu şarlatanlar sahnesinin sona ermesi ise uzun sürmeyecektir.

Çünkü siz, muktedirler, kardeşlerimizi öldürdünüz. Katillerini korudunuz. Annelerimizi, babalarımızı gaz bulutu içinde çocuklarını aramaya mahkum ettiniz. Çocuklarımızı copladınız. Ağaçlarımızı kestiniz. Nefes almamız için elinizden geleni arınıza koymadınız ancak şu anda biz, vazgeçmek ne kelime, çok daha öfkeliyiz.

Bu yazıyı benden beklenen çerçevede, hukuki bilgilerimi art arda dizip, Yargıtay içtihatları ve temel hukuk prensipleriyle süsleyip yazabiliyordum. Ancak **kalın kitapların ve inci gibi dizilmiş kanun maddelerinin bu haksızlığı anlatmak için yetersiz kaldığı yerdeyim. Öfkeliyim, tıpkı sokağa çıkan milyonlarcası gibi. Üzgünüm, karanfilleri havaya savururken binlerin o meydana hissettiği gibi. Ve vazgeçmeyeceğim, tıpkı copların, suların ve gazların ortasında haykırmaya devam eden yüreği ve vicdanı güzel insanlar gibi. Uzun lafın kisası;**

Delikanlım!

*Senin kafanın içi
yıldızlı karanlıklar
kadar*

*güzel, korkunç, kudretli ve iyidir.
Yıldızlar ve senin kafan
kâinatın en mükemmel şeyidir.*

Delikanlım!

*Sen ki, ya bir köşebaşında
kan sızarak başından
gebereceksin.*

*ya da bir darağacında can vereceksin.
iyi bak yıldızlara*

*onları göremezsiz belki bir daha
Ethem, Abdullah, Mehmet...*

İyi bakın yıldızlara, bu yıldızlar ki size bunu yapanlar için yakında görünmez olacaklar.

OLDU BİR 'KAZA' İŞTE!

ÖZGÜR ALTIN

Mustafa Öztürk, Yüksel Kum, Özcan Özkan, Fikret Özdemir, Hasan Özgür, Mevlüt Özbakır, Serkan Miral... Hepsi de, temel hedefi üstlendiği işleri uluslararası kriterlere, yürürlükteki mevzuat, şartname ve standartlara uygun olarak, öngörülen sürede, kaliteli, çevreye duyarlı, sağlık ve güvenlik koşullarını göz ardı etmeden, kârlı bir şekilde gerçekleştirmek olan çevre ve su yatırım işletmesinde çalışıyorlardı. Atık su deposunda bakım yaparken 17 Haziran'da metan gazından zehirlendiler. Artık aramızda değiller. Hedeflerini kârlı bir şekilde gerçekleştiren bu şirkette, diğer tüm işletmelerde ve üretim alanlarında kârlılık, işçi maliyetlerini azaltmak ve güvenlik önlemlerini almamaktır.

Her türlü gaz sızıntısını, hatta radyasyonu algılayan detektörler mevcut. Sahte dolar için ultraviyole ışınıyla çalışan aparatlar mevcut. Yapı marketleri evdeki gaz sızıntıları için 20 TL'ye detektör satıyor. Bataklık gazı olarak bilinen metanın nerelerde ve nasıl ortaya çıktığı belli iken emekçiler yedi metre derinliğe sahip atık su deposuna hiçbir önlem alınmadan ve uyarı yapılmadan gönderiliyorsa buna basitçe bir iş kazası diyemeyiz. Bu, cinayettir.

Ve Türkiye iş cinayetlerinde dünyada ilk sıralarda yer alır. Makine Mühendisleri Odası Milas temsilciliği hazırladığı raporla şirketin çalışmasının sakıncalı olduğunu belirtmesine rağmen, bu gerçeklerin sermayenin çıkarları için göz ardı edildiği bir ülkedir burası.

Ne gaz maskesi ne de alarm cihazı! İşyeri sağlığı ve güvenliği açıkça ihmal edilmiştir. Yaşamlarını kaybeden işçi kardeşlerimiz sendikali

ve örgütlü müydü bilmiyoruz ama enerji ve gaz işçilerini örgütlemek için kurulu olan sendika TES-İŞ'in de bağlı olduğu TÜRK-İŞ'ten olayı kınayan, sorumluların açığa çıkarılmasını talep eden ve taşeronluğa dur diyen herhangi bir açıklama yok. Hükümetin tavrını ise belirtmeye gerek yok; ahtan vahtan, yani timsah gözyaşlarından ibaret.

Basında şirketin adı verilmiyor. Reklam olmasın diye mi? Peki şirket neden bir açıklama yapmıyor, hiç değilse bir taziye; "Çalışanlarımızı kaybettiğimiz için üzgünüz..." Ama yok. Çünkü taşeron sarmalında kim nerede, kime bağlı çalışıyor, artık bilmek zor. Tepe-Akfen Su ve Kanalizasyon İşletmesi Güllük Şube Müdürlüğü işçilerin kim olduğunu bilmiyor olabilir mi?

İşyerlerinde alınacak güvenlik önlemleri mevzuatla belirleniyor. İş cinayetlerindeki kara tablonun ardından AKP hükümeti eksiklerle dolu 6331 sayılı iş sağlığı ve güvenliği kanunu hazırladı. Ancak hazırlanan yasanın yürürlüğe girmesi, patron kuruluşlarının itirazı üzerine 2-4 yıl ertelendi. İşletmelerin kanuna uygun düzenlemeleri yapmaları zaman ve maliyet gerektiriyormuş!

Yani 50 işçinin çalıştığı, tehlikeli işler sınıfında yer alan işletmelerde işyeri güvenliği uzmanı bulundurulması ileri bir tarihte atılıyor yasanın ertelenmesiyle. İş kazalarının daha çok küçük işletmelerde yaşandığı bir gerçek iken yasanın ertelenmesi iş cinayetlerini engellemede hükümetin hangi tarafta olduğunu gözler önüne seriyor.

Gelin de şimdi Milas'ta yaşanan 'kaza' deyin. Ethem Sarıgül'ü nasıl devlet 'yasal mermi'yle öldürdüyse, işçileri de aynı devlet, bu kez yasalarıyla öldürüyor...

AKP hegemonyası çökmüştür

ALP HAKAN GÜVENİR

AKP geride bıraktığı 10 sene boyunca, üyelerini ve teşkilat yapısını, hatta seçmenlerini aşan, sürekli büyüyen etkisiyle kendinden öte geniş kesimleri etkileme kabiliyetine sahip hegemonik bir siyasal odak olarak öne çıkmayı başarmıştı. AKP'nin hegemonik gücü, geniş yığınlar üzerindeki etkisinden ibaret olmadığı gibi, sadece siyasal İslam alanında bulunan grup ve mahfiller üzerindeki birleştirici rolü ve merkezinde kendisinin bulunduğu iktidar bloğunu inşa etme beceresi ile de sınırlı değildi. Öncelikle ekonomideki liberal dönüşümler ve uluslararası sermaye ile entegrasyonun kapsayıcılığı ve derinliği, liberal kesimleri AKP'nin hegemonya alanına sokan önemli bir kanal açtı. Ardından, devletin idari ve askeri yapısının yeniden örgütlendiği bir doğrultuda bu kanal farklı kesimlerin de pozisyon ve istikametini etkiledi. Bu eksenle Ergenekon ile başlayan, istikrarsız ve samimiyetsiz manevralarla da olsa 'Kürt açılımı' başlığı altında bir biçimi ile ilerleyen süreç, liberal kesim üzerindeki AKP hegemonyasını pekiştirirken, bu hegemonyanın, Türk ve Kürt toplumun kimi öznelere de kapsayacak biçimde gelişip genişlemesini beraberinde getirdi.

2013'e gelindiğinde AKP, farklı kesimlerin ihtiyaçlarına kısmen de olsa yanıt üretebilecek, çıkarlarını bütünüyle olmasa da temsil edebilecek bir siyasal aktör olarak algılanan, Türkiye tarihinin gördüğü en hegemonik iktidar olarak karşımızda duruyordu. Daha dün kadar AKP, hâlâ toplumdaki değişim ve statüoyla hesaplaşma ihtiyacına yanıt verilebileceğine, en azından bu yolda kıymetli imkânlar sunabileceğine inanılan en önemli ve en büyük odak, siyasal seçenektir.

Gezi Parkı'nda ağaç nöbeti tutanlar, bir şafak vakti saldırısı ile uyandıklarında, böyle bir iktidarın hüküm sürdüğü Türkiye'de açmışlardı gözlerini. O günden bu güne, bir ayı aşkın bir süre geçti ve artık uyandıığımızda, başka bir Türkiye'de, başka bir AKP gerçeğinin hüküm ettiği bir ülkede açıyoruz gözlerimizi.

İmaj değil, asıl yitirilen hegemonya

"İmaj yapmak için 10 sene uğraşsınız ama onu bir haftada yıkarınız," demişti Gül, Gezi süreci devam ederken. Bizler, meselenin bu olmadığını, ne ülkenin ne de AKP'nin imajının zarar görmesinin, yaşananları ve yaşananların açığa çıkarttığı değişimi anlatamayacağımızı biliyoruz. İmaj değil ama AKP'nin hegemonik etkisinin doruklarına ulaşması 10 yıl gibi bir süre almıştı ve bugün, AKP'nin hegemonyasının bütünüyle çöktüğünü, Gezi süreci ortaya çıkardı. Fakat bu çöküşü, bir hafta veya bir ayı açıklamak olanaklı da, doğru da değil.

AKP'nin sağladığı geniş toplumsal desteğin ve hegemonyasının iki temel dayanağı

bulunuyordu. Birincisi, uyguladığı liberal politikaların beraberinde gelen kamusal hizmetler alanındaki dönüşüm ve uluslararası sermaye ile entegrasyonun sağladığı koşullu ve sınırlı da olsa para bolluğu. Bu alanlarda atılan adımlar, orta ve uzun vadede geniş yığınların çalışma ve yaşam koşullarında yıkıcı sonuçları olsa da, kısa vadede AKP'nin etkisini artırmasına hizmet etti.

SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na bağlanarak bütün devlet hastanelerinin tüm çalışanlara açılması, okul kitaplarının ücretsiz temini, yükseköğrenim harçlarının kısmen de olsa kaldırılması, çocukların sağlık güvencesi kapsamına alınması, acil sağlık hizmetlerindeki görece iyileştirmeler gibi uygulamalar eğitim, sağlık ve genel hizmetler alanlarında bütünüyle piyasa ilişkisini kuran uygulamaların görülmesini engellemiş ve kısa vadede yoksul yığınların yaşamlarında, AKP'ye minnet duyulmasını sağlayan değişiklikler yaratmıştı.

Diğer yandan özelleştirmeler, yabancı sermayenin ülke ekonomisindeki varlık ve etkinliğinin artması, piyasada bir para bolluğu yaratırken, geniş yığınların uluslararası derin ekonomik krizin ağırlığını görece daha az hissetmelerini sağlamış ve bu koşullarda gerçek manada bir iyileşme olmamasına karşın, yığınların algısı ekonominin ve yaşamlarının daha iyiye gittiği yönünde olmuştu. Fakat kamu hizmetler alanında piyasa ilişkilerini yerleştiren liberal uygulamalar, orta ve uzun vadeli sonuçlarını üretmeye başladıkça, güvencesiz çalışıp yaşamaya mahkûm olma gerçeği ile acımasız şekillerde tanışan yığınlar, gelecek kaygılarını büyütme, hükümete güvensizlik duymaya ve AKP'nin geniş yığınlarda bulduğu destek de erimeye başladı. Diğer yandan, özelleştirmelerin sınırına gelindi ve ihtiyaç duyulan para akışının istikrarlı bir zemine sürekli kılınabilmesinin koşullarının hâlihazırda yaratılamamış olması, uluslararası krizin gecikmiş etkisini bu topraklara taşımaya başladı. Bu süreçte bütün olarak doğanın ve

kentlerin ortak yaşam alanlarının sermayeye yeniden değerlendirilme alanları olarak açılması, bir dönem memnuniyet yaratan ekonomik politikaların insan yaşamına yönelen gerçeğini bütün açıklığı ile ortaya çıkardı ve geniş yığınlar, yaşamlarını AKP'nin temsil ettiği bu politikaların saldırısı altında buldu.

Hegemonyanın kaynağının ikincisi ise, devrimci muhalefetin varlık gösteremediği zemin ve koşullarda, askeri vesayet rejimini geriletip çözüme iddiası, AB uyum yasaları ve Kürt açılımı sayesinde AKP'nin özgürlükçü söylemleri tekeline almış olmasıydı. Kuruluşundan bugüne AKP, zaten kendisi karşısında bir bütün oluşturmaya muhalefet odaklarına karşı, kutuplaşmaları belirleyen eksenleri ve gündemleri kendisi şekillendirerek ve bu parçalanmış alanlardaki mukayeseli üstünlüğü ile demokratikleşmenin ve özgürlükçülüğün tek gerçek temsilcisiymiş gibi davrandı.

Yakın geçmişinde 28 Şubat, daha gerilere gidildiğinde ise muhtıralar, darbeler bulunan TSK merkezli yükselen statükonun ve kendisini bundan ayırmakta güçlük çeken devletçi-cumhuriyetçi muhalefetin karşısında AKP, özgürlük ve demokrasi savunucusu olarak pazarladı kendisini. Kürt ulusu karşısında, inkârcı politikaları bayrak edinmiş devlet geleneğinden farklı olarak barış ve reform yanlısı yönelimi ile puan toplarken, Kürt devrimci dinamiği karşısında Türk milliyetçilerinin bayrak tutanı misali, geleneksel milliyetçilik alanındaki etkinliğini artırdı. Aradan geçen 10 yıl içinde, büyük ölçüde devletin idari işlevi yargısıyla, kamusal hizmetler alanıyla, emniyet ve askeri aygıtıyla, yeniden tanımlandı ve düzenlendi; geleneksel devlet ideolojisi, sermayenin egemenlik kurumları üzerinde belirleyici olamayacağı bir noktaya getirildi.

Bu süreçte devleti uluslararası sermayenin ihtiyaçları ve sünni-islamcı anlayış ekseninde yeniden şekillendiren AKP'nin, statükonun kendisi ile değil, eski biçimi ile sorunu olduğu

ve ceberut devlet geleneğini daha fazla otoriterleşme çizgisinde devrilmekten öte bir kaygı taşımadığı bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır. AKP'nin özgürlükçü söyleminin, geleneksel devlet yapısı karşısında uluslararası sermayenin hareket özgürlüğü ve Sünni İslamcı geleneğin bir bütün olarak toplumu yeniden şekillendirme hedefinden öte bir anlamı yoktur. Kendisine yönelik en ufak eleştiriye, muhalif söylemlere ve özgürlükçü taleplere tahammülsüzlüğü, bu iktidarın alametifarikasıdır. O nedenle ki kendini AKP ve cemaat referansı ile tarif etmeyen her varoluş çabası 'bunların' hedefinde olacaktır. Yine aynı nedenden dolayı Gezi sürecinde polis şiddetinin sebebi, ne eylemlerin veya eylemcilerin aşırılıklarıdır, ne de Erdoğan'ın şüursuzluğu ve AKP'nin süreci yönetme başarısızlığıdır. Polis şiddetinin temel sebebi, eylemlerin ve taleplerin, AKP ve cemaat referansı barındırmayan özgürlükçü içeriğidir.

Hegemonyayı yitirmiş iktidar daha fazla zora dayanmak zorundadır

Hegemonya, sürekli olarak değil, belli sınırlar içinde de olsa vererek sürdürülebilen bir egemenlik biçimi olduğu içindir ki, iktisadi alanda ve hak ve özgürlükler zemininde menziline ulaşan AKP'nin, hegemonyasını sürdürülebilme şansı kalmadı. AKP bu gerçeğin farkında. Gezi sürecinde de bu nedenle kaybettiklerini düşündüğü kesimleri kazanmayı hedefleyen kapsayıcı ve uzlaşmacı bir söylemi değil, yeniden kutuplaştıran gerginlikler üreten bir söylemi ve eylemi öne çıkardı.

AKP'nin, hegemonik etkisini yitirdiğini fark ettiği anda seslendiği, en dar anlamıyla iktidar çekirdeğini oluşturan AKP-Cemaat bloğu ve kendi has tabanıydı. Bu tavır, hegemonyanın yeniden tesisine yönelik değil, krizi atlataca kadar, çekirdeğin kırılıp dağılmasını önlemeye, AKP-Cemaat ittifakını bu süreçten çıkana kadar güvenceye almaya dönüktü.

Öncelikle kendi tabanını sıkılaştırmaya yönelen Erdoğan, bir yandan kendi gücünü göstermiş, öte yandan ise yalnız bırakılır ve yıkılmaya terk edilirse, o yıkıntının altında iktidar bloğunu oluşturanların tümünün kalacakları gerçeğini hatırlatmıştır.

Hegemonyayı yitirmiş bir iktidarın, çıplak zora dayanmaktan başka bir seçeneği yoktur. Ancak öte yandan, iktisadi alanda denizi tüketen, demokrasi ve özgürlükler alanında ise askeri vesayetten olduğu gibi kendisinin ve cemaatin zemininden türemeyen talepler karşısında baskıcı ve korporatist yönünü bütün çıplaklığı ile sergileyen AKP'nin, Gezi krizini arkasında bırakır bırakmaz, gündemine yeni reformlar alması da muhtemeldir. AKP'nin gündemine alacağı reformlarla yitirdiği hegemonyasını tahkim etme çabasına gireceği durumda, bu reformların pazarlanacağı başlık sizi yanıltmasın; hükümetin gündemede GERİCİ REFORMLAR ve DEMOKRASİ SALDIRISI vardır; uyanık olalım!

“Çünkü başını kuma saklayanlardan tiksindim...”

BAŞKALDIRIYORUM!

MEHMET ALİ TOK

Yanlış hatırlamıyorsam 2003 yılı... Mamak'ta o dönem özellikle belediye çalışanlarına yönelik bir çalışma yürütüyoruz, Çankaya Belediyesi grevi ya bitmiş ya da bitmek üzere. Baktık ki Genel-İş pek ileri adım atacak havada değil, o ara yeni yeni sayıları artan (bugünküyle kıyaslanamaz bile) taşeron işçilere yöneldik. Çöp toplama işine girdik iki kişi, geceleri önde biz çöp yığınlarını düzenliyoruz, arkadan kamyon gelip topluyor. İlk günün sabahı üç beş kere yıkandım, gene çıkmadı koku. İkinci gün arkadaşta soruyorum, “Bu kokuya nasıl dayanacağız, alışmanın bir yolu yok mu?” İş ağırlığını geçtim de koku dayanılır cinsten değil. 15 yıllık bir çöpçü abimiz vardı, belediye kadrosundan çıkarılıp taşerona geçirilmiş o dönem. “**Bu kokuya nasıl alıştın, ne kadar sürdü?**” gibi bir şeyler sorduk, “Lan” dedi, “... alışılır mı buna?” O günden sonra, nerede birileri “Bizim halkımız alışmış”, “Koyun”, “Unutuyor” “Buna da alışılır” türünden bir şeyler söylese aklıma o laf gelir. Kokuya, zulme, ölüme alışılmaz, alışamaz insan...

Nihayetinde yıllarca bu ülkenin halkının koyunluğundan dem vurup, bu ülkeden bir şey olmaz diyenlere de hep benzer yanıtı verdik, Lenin bir vesileyle, “**Kitle hareketinin seyrini tahmin edebileceğini düşünen kişi en hafifinden ahmaktır,**” diyor, pek doğru söylüyor. Arada yanılıp da biz de benzer şeyler söylediysek ahmaklığımızdandır, tüm isyancılardan özür dileriz. Biz dersimiz aldık, hareketler bilimsel yasalara tabi değildir, kaynama noktalarını kendileri tayin ederler. Lakin hareketlerin seyrini örgütlülük yasalarına önemli ölçüde tabidir, bir hareketin yenilmemesi için örgütlülüğe ihtiyacı vardır, özellikle de üretim alanlarında örgütlülüğe... Bizimse bugünlerde eksikliğini fena şekilde hissettiğimiz nokta bu, işyerlerinde örgütlü olan ya da örgütlü olması gereken sendikalar ya hiçbir şey yapmıyor ya da yapmaları gerekenin çok uzağında şeyler yapıyorlar.

Genel direniş tamam da...

Bizim bu sürece ve sendikalara bakışımız iki açıklamayla net olarak ortaya konmuştur. Ancak kuşkusuz bu açıklamalar hâlâ iyimser bir bakış açısına sahiptir ve çağrı niteliğindedir. Oysa görünen o ki bu çağrılar da, iyi niyet de sendikal hareketten karşılık bulmamıştır.

“Barikatlar kurulmuş, toplunun bir gerçekliği haline gelmiştir. Bir öfke patlaması olarak başlayan ayaklanmaya kamu emekçileri de grevleriyle katılmıştır. DİSK direnişi desteklemektedir. En büyük

sendikal konfederasyon olan Türk-İş yönetimi ise, ancak ayaklanmanın beşinci gününde, 5 Haziran tarihli açıklamasında, hükümete kısmi eleştiriler getirmekle birlikte, ayaklanmaya destek vermekten kaçınmıştır. Hükümet yanlısı Türk-İş yönetimi devrilmelidir. Türk-İş tabanı sendikalarını direnişe katılma ve grev yönünde zorlamalıdır. Kitlelerin isyanının yanında yer almayan tüm emek örgütleri ve yöneticileri de teşhir edilmeli, bürokratlar ve sermaye işbirlikçileri alaşağı edilmelidir. Barikatlar bir genel grevle birleşmelidir. Taksim Platformu'nun hükümete sunduğu koşullar, barikatlarla grevin birleşmesi halinde kazanılacaktır.” (6 Haziran 2013)

“İşçi sınıfı bir bütün olarak direnişe katılmalıdır. Evet, pek çok emekçi, mahallelerindeki protestolara katılarak, her akşam saat 21:00'de tencereleriyle sokaklara çıkarak direnişi destekliyor. Ne var ki, bu destek üretim alanlarında karşılığını bulmuyor. KESK ve DİSK'in açıkça desteklediği direnişe TÜRK-İş kayıtsız kalıyor. TÜRK-İŞ içindeki muhalif Sendikal Güçbirliği Platformu ile etkin işbirliği içinde, tüm sendikalar bir GENEL GREV örgütlemeye çağrılmalıdır. Genel grevin gerçekleşebilmesi için, Türk-İş yönetimi üzerinde gereken her türlü baskı uygulanmalıdır.” (13 Haziran 2013)

İlk açıklamada geçen “Barikatlar bir genel grevle birleşmelidir. Taksim Platformu'nun hükümete sunduğu koşullar, barikatlarla grevin birleşmesi halinde kazanılacaktır.” ifadesi çok kritik bir noktaya işaret ediyor. Genel olarak Türkiye'de bazen sol çevrelerin de içine düştüğü genel grevin sanıldığı kadar anlamlı olmadığı düşüncesi hatalıdır. Genel grev, her koşul ve şartta ‘devrim provası’ değildir ama önemli bir eşiktir ve bugün

kazanım elde etme noktasında atılacak en önemli adımdır. Bir kere her genel grev politik bir tutumdur, sınıfa karşı sınıf tutumudur, politikleştirir, ilerletir. Halihazırda bir genel grev (isteyenler Gezi eylemcilerini yaftaladıkları gibi apolitik desinler) müthiş bir politik sıçrama yaratacaktır. O gün ‘artık evinde zor tutulan yüzde 50’ veya ‘faiz lobisinin’ işleri olmaksızın mevcut direniş, gerçekten politik ve sınıfsal bir konuma oturacaktır. Fakat...

Fakat genel grevlerin öznesi işçi sınıfıysa da örgütleyeni genelde sendikalar ve anlaşılan o ki bizim sendikalarımızın ne ufuqları, ne mücadele azimleri, ne de güçleri bir genel grev örgütlemek için yeterli değil. Türk-İş yönetiminin başını kuma saklaması anlaşılır bir durum, Türk-İş içindeki Sendikal Güçbirliği Platformu çok daha ileri bir tutum geliştirmiş durumda mı? Kendi bileşenlerinden Hava-İş'in grevi konusunda bile ciddiye alınır dayanışma örneği gösteremeyen bu platform, tramvay durağında bir basın açıklamasıyla yetindi şimdiye kadar. Eğer bu basın açıklamasına üyelerini, hiç değilse büyük bir kitleyi katmış olsalardı bu da anlamlı bir adım sayılabilirdi. Genel kurul öncesi tabana verdikleri sözler, bölge toplantılarında yapılan konuşmalar, ‘mücadeleci sendikacılık anlayışı’ dedikleri şey boş çıkmış durumda.

Sonunda söyleyeceğimizi şimdi söyleyelim, bu işi ancak taban yapabilir ve yaparken bütün bu bürokrat tayfasını da başından atmalıdır.

Gelelim KESK ve DİSK'e... İlk gününden beri mücadeleyi destekliyorlar, Taksim Dayanışması içinde temsil ediliyorlar ve zaten özellikle KESK üyelerinin çoğu fiilen direnişin içinde. Buna rağmen genel grev

çağrısı yapmak için 15 gün bekliyorlar. Bu arada KESK'in en güçlü olduğu sektör olan eğitim iş kolunda kameler dağıtılmış, fiilen tatil dönemine girilmiş. Dahası bu genel grev facebook ve twitter'da yapılan bir ‘genel grev’ olarak kalıyor, böyle olacağı da belli zaten. Çünkü DİSK, meseleyi facebook'ta paylaşmış olmanın rahatlığıyla işyerlerine, hatta şubelere bile resmi yazı yollamıyor! Vay canına!

Yazık ki Türk-İş'e gelene kadar bu iki konfederasyonun yaptıklarının da bir hesabı sorulması gerekiyor. Yöneticilerinin eylem alanında olması, ‘namus’u kurtarıyor gibi, fakat Başbakan saldırganca bir yöneticilerinin (Arzu Çerkezoğlu) üzerine yürüdüğünde birkaç açıklamayla yetinmeleri akıl alır türden değil. Bir sendikanın üyesi, her şeyden önce patron üzerine yürüdüğünde o işyerinin altını üstüne getireceğine güvendiği için sendikalıdır. Yöneticisi konusunda bu kadar pasif davranan sendikaya biz nasıl üye yapalım şimdi işçileri? Güçleri olmadığını, yetersiz kaldıklarını öne sürmesinler boşuna, güç mücadele içinde kazanılıyor diyorduk, bu ayaklanma süreci kanıtladı sözümüzü. Yata yata karpuz büyür ağalar!

Orta-üst sınıflar teranesi

Sendikaların sessizliğinin güçlendirdiği bir argüman var ortalıkta dolaşan. İşte bu sürece katılanlar ‘orta ve üst sınıf’ mensuplarıymış. Yoksulluk sınırının 3.241 lira olduğu ülkede 3-5 milyon orta ve üst sınıf mensubu mu varmış, üstelik son yıllarda ihale ve masum şekilde söylersek dayanışmayla kendi ekonomisini kurmuş AKP'li orta ve üst sınıflar hariç.

Ayaklanmaya dair iki şeyin altını çizelim. Birincisi sınıfsal bir bilinç ve eğilim göstermeye de bu ayaklanma pekâlâ ezilenlerin ve emekçilerin öznesi olduğu bir süreçtir. Ölen üç gencin ikisi işçi, biri işsiz dikkatinizi çekerse. İkincisi kimse zorlamasın, ilk gününden başlayarak hükümeti istifaya çağırarak bir sürecin kendisi de bileşenleri de apolitik falan değildir. Sadece öncüsüz ve genel planda örgütsüzdürler. Öyleyse ilk iş örgütlenmek ve örgütlerimizi bürokratlardan, ağalardan temizlemektir. Zira bugün için bir dizi alternatif örgütlenme biçimi ve eylem tarzı ortaya çıkmış olsa da üretim alanları hâlâ işin kilit noktalarıdır, siz patronlarınızı zorlamadan onların hükümetini istifa ettiremezsiniz. İşyerlerinde alternatif örgütlülüklerle, günlük eylem veya forumlarla, sendika binalarını boşaltmama ve işgal ile sürecin grev ayağı örülür. Bu sefer iyimseriz, bu sefer bütün içtenliğimizle güveniyoruz insanların alışmayacağına, unutmayacağına, affetmeyeceğine; bu sefer çok geçmeden işyerleri de kaynamaya başlar.

Haziran Ayaklanması ve İslami kesim

Şu an dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta, halk hareketinin AKP'ye oy veren emekçi, yoksul yığınları yeterince mücadeleye çekememiş olmasıdır.

OSMAN TİFTİKÇİ

Haziran 2013 ayaklanmasının iç politikada çok önemli sonuçları olacağı aşikar ve bu konuda neredeyse herkes hemfikir. Buna ek olarak bu ayaklanmanın İslam dünyasında da önemli sonuçlar doğurması beklenmelidir. Çünkü bu ayaklanma İslam dünyasına yönelik bir projeye de büyük darbe vurdu. Türkiye'de AKP, Tunus ve Mısır'da benzeri yönetimlerin başa getirilmesiyle devam ettirilen emperyalist 'ılımlı İslam' projesi fena halde, laik ve sol bir duvara tosladı.

Emperyalizm 1979 yılından itibaren İslam dinini kullanmada bazı değişikliklere gitmişti. O zamana kadar din genelde iktidarda bulunan işbirlikçi, gerici iktidarlara birlikte, devletler düzeyindeki örgütlenmelerle, Sovyetlere, iç muhalefete ve antiemperyalist hareketlere karşı kullanılıyordu. 1962'de kurulan Rabita, daha sonra kurulan İslam Konferansı bu tür örgütlerdi.

1979'da Yeşil Kuşak diye bilinen proje gündeme geldi. Bu tarihten sonra emperyalizm, doğrudan dindar örgütler kurmaya, bunları silahlandırıp savaştırmaya başladı. Siyasi iktidarlara ve devlet zoruna, kullanılarak toplumsal yapı dindarlaştırılmaya çalışıldı. Proje Pakistan'da 1979 Ziya Ül Hak darbesiyle, Türkiye'de 12 Eylül'le, Mısır'da Hüsnü Mübarek'le uygulamaya konuldu. Afganistan ilk hedefti. Sovyet Cumhuriyetleri de çalışma alanıydı.

Doğu Bloku'nun yıkılmasıyla birlikte bu proje daha da hız kazandı. Bütün İslam ülkelerinde dindar bir hava esti. Geri çekilen sosyalist ideolojinin ve hareketin yerini din doldurdu. Arap Baharı diye bilinen halk ayaklanmaları, her ne kadar işbirlikçi dindar iktidarlara başa getirdiyse de, bu projede önemli yarıklar da oluşturdular. Arap ve İslam dünyası, İslami muhalefetin yanı sıra, sol muhalefetle de tekrar karşılaştı. Türkiye'de devam etmekte olan harekette örgütlü hiçbir dini kesim, bir-iki küçük grup hariç yer almıyor.

Her ülkenin koşulları değişiktir. Bu nedenle toplumsal muhalefet ve devrim her ülkenin somut koşullarına göre, değişik biçimler alacaktır. Türkiye'yi genel olarak Arap dünyasından ayıran en önemli farklardan biri, Türkiye'de şimdiye kadar rejime ve emperyalizme karşı aşıktan cephe alıp mücadele vermiş bir dini hareketin olmayışıdır. Örneğin Mısır'daki Müslüman Kardeşler türü bir yapı Türkiye'de çıkmamıştır. Türkiye'de emperyalizme, faşizme karşı mücadele

vermenin, ağır bedeller ödemenin onuru sadece devrimcilere, komünistlere aittir. Bu anlamda Haziran Ayaklanması, onlarca yıldır baskı altında, zulüm altında tutulan sol değerlerin patlamasıdır.

Ülkeler arasındaki bütün farklara rağmen, gene de şunu söyleyebiliriz:

Bundan sonra sadece Türkiye'de değil, diğer İslam ülkelerinde de, ne dindar hareket ne de demokratik, laik hareket eskisi gibi olmayacaktır. Örneğin artık Mursi'nin ve Tunus AKP'sinin, Libya'daki katillerin işi çok daha zordur. Türkiye solunun Arap ve İslam ülkelerinin muhalefetiyle kuracağı bağlar, karşılıklı deney aktarımı ve dayanışma, gelecek için önemli rol oynayacaktır.

Halk hareketi ve İslami kesim

Türkiye'de var olan İslami anlayışlar, bu ayaklanma karşısında kendi sınıfsal konumlarına uygun ve birbirinden farklı tavırlar aldılar. Bu kesimlerin tavırları arasındaki farklar, mücadelenin daha da güçlenebilmesi için bilince çıkartılmalı ve uygun politikalar üretilmeli. Şu an dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta; hareketin AKP'ye oy veren emekçi, yoksul yığınları yeterince mücadeleye çekememiş olmasıdır. Bunu bilen RTE bu kitleyi kendi arkasında kemikleştirmek için, yalan dahil, her yola başvuruyor.

Türkiye'de İslami kesim en genel hatlarıyla üç bölüme ayrılabilir:

Devlet Dindarlığı: Devletin resmi dinidir. Diyanet İşleri Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı bu işle görevlidir. Mahkemeleri, yasaları, polisi, savcılarını saymaya gerek yok. Resmi devlet dini, emperyalizmle birlikte

belirlenir. Fethullah Gülen emperyalizme bağımlı resmi dinin temsilcisi ve sözcüsüdür.

Cemaatler: Bunlar tek parti döneminin yasaklarına karşı oluşmuş örgütlenmelerdi. Nurcular, Süleymancılar, Işıkçılar ve İskenderpaşa en önde gelenleriydi. Esnaf kesiminin tepkilerini dini biçimlerde dile getiren, işbirlikçi hareketlerdi bunlar. 28 Şubat ve sonrasındaki AKP süreciyle asimile edildiler. Cemaatler 1990'ların ikinci yarısından itibaren esnaftan çıkıp, holdinglere dönüştüler ve MÜSİAD, ASKON gibi işveren kuruluşları oluşturdular. Bunlar TOBB ve TESK içinde de eskiden beri etkin bir güçtüler.

Tevhidi Hareket: Hem devlet dindarlığına hem de Cemaatlara muhalif olan, dini yoksullar açısından yorumlamaya çalışan eğilimlerdir.

Türkiye'deki bu üç farklı İslami anlayışın ayaklanmaya karşı tavırlarına gelince:

Amerika'nın ve işbirlikçi sermayenin İslami anlayışının temsilcisi olan Gülen örgütlenmesi, sureti haktan görünmeye çalıştı. Tayyip'e ve AKP'ye suya sabuna dokunmayan eleştiriler yöneltti. Hatta düzene hiçbir zararı olmayan önerilerle Alevilerin, liberallerin gönlünü almaya çalıştı. Gülen, yeni neslin restorasyona tabi tutulması, beyinlerinin elden geçirilmesi gerektiğini söylüyordu. (1) Bu arada Hüseyin Gülerce bazı yazılarında açıkça RTE'ye sahip çıktı. (2) Özetle Gülen, sahibinin sesine göre tavır aldı.

Gülen dindarlığı kesin olarak karşımıza almamız gereken, prim verilmemesi gereken bir anlayıştır.

Cemaatlerin tavırlarına gelince... Cemaatler ve cemaatlerin örgütlü olduğu

patron kuruluşları, AKP etrafında sınıksız kenetlenildiler. Çünkü AKP'nin ve RTE'nin gitmesiyle kaybedecek çok şeyleri vardı. Nurcular, Süleymancılar, İskenderpaşa, Işıkçılar, İsmailağa, Erenköy, Menzil gibi cemaatler AKP'nin yanındaydı. Halbuki bunların bir çoğu AKP kurulduğunda tavır almışlardı. Özellikle Erbakancılar ve İskenderpaşa AKP'ye çok tepkiliydi ve kendi içlerinden çıkan Recep Tayyip Erdoğan ve ekibini hain olarak görüyorlardı. Erbakan kendine mesafeli duran MÜSİAD'a karşı ASKON'u (Anadolu Aslanları İşadamları Derneği) kurmuştu.

ASKON, RTE'yi desteklemek için gazetelere tam sayfa ilan verdi. Eski cemaatlerden arta kalanlar ve holdingleşmiş cemaat sermayesi, Gülen-AKP çelişkisinde de AKP'nin yanında oldu. Halk ayaklanmasından önce Gülen örgütü ile AKP ve ardındakiler kanlı bıçaklı bir durumdaydılar.

Bugün RTE'yi, geçmişteki Erbakan'a göre bu kadar direngen yapan, bu İslami sermayenin desteği ve kışkırtmasıdır. MÜSİAD, ASKON, TOBB, TESK, TZOB gibi işveren kuruluşları, Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen yönetimleri AKP'yi desteklediler.

Ne yapmalı?

Bu saydığımız dindar ittifak, hem kendi içinde önemli çelişkilere sahiptir, hem de bağımlı ve muhtaç olduğu emperyalizmin ve yerli işbirlikçi sermayenin dayatmalarına karşı koyabilecek kadar güçlü değildir. Önümüzdeki süreçte bu ittifakın gevşemesi beklenmelidir. Devrimci, demokratik güçler, bu ittifak içindeki çelişkileri derinleştirici politikalar üretmek zorundadır.

İslami kesim içinde bir diğer anlayış, günümüzde *Antikapitalist Müslümanlar* ve *Devrimci Müslümanlar* gibi küçük gruplarda ifadesini bulan, dini yoksullardan yana yorumlayan Tevhidi anlayıştır. Bu anlayış AKP ve RTE'nin yalanlarını boşa çıkarmada, Gezi Parkı'ndaki varlığıyla büyük bir iş görmüştür. Bu anlayış devletin ve cemaatlerin saldırılarına karşı yalnız bırakılmamalıdır.

Özetle dindar harekete, İslami anlayışlara yaklaşımda Atatürkçü, toptancı önyargılardan kurtulmak, bu kesimi daha yakından tanımak ve yeni yöntemler geliştirmek zorundayız.

1. <http://www.fgulen.com/tr/turk-basininda-fethullah-gulen-fethullah-gulen-hakkinda-haberler/fethullah-gulen-hakkinda-2013-haberleri/35859-milliyet-fethullah-gulenin-gezi-yorumu-cok-tartisilacak>

2. Örnek için bkz. http://www.zaman.com.tr/huseyin-gulerce/bunu-erdogana-neden-yapiyorlar_2102811.html

AKP'NİN 'ALTIN VURUŞ'U...

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

"İki şey sonsuzdur; İnsanoğlunun aptallığı ve evren. fakat ikincisinden emin değilim." Albert Einstein.

APTALLIĞA KARŞI TÜRKİYE'NİN ORANTISIZ ZEKÂ DAĞILIMLARI

İstatistiksel olarak neredeyse dünyanın bütün toplumlarında zekâ dağılımı eşittir. Bir toplumun yüzde 20'si 0-90 arası bir zekâ katsayısına (IQ) sahiptir. Bu kitle ortalama zekânın altındaki kitledir. Yaklaşık olarak yüzde 60'ı ise 90-110 arası ortalama bir zekâ katsayısına sahiptir. Bu grubun içinde bir bölüm ortalamanın altında bir bölüm ise ortalama üstü kabul edilebilir. Muhtemelen Aziz Nesin'in zamanında kastettiği kitle sanılanın aksine işte budur. Anlayacağınız, toplumun büyük bölümü ortalama zekâlıdır. Ne çok geridir ne de pek ileridir. Buna karşılık bir toplumun yüzde 20'si ise 110-160 ve hatta daha fazlası olmak kaydıyla ortalama üstü bir zekâ katsayısına sahiptir.

Zekâ testleri konusunda uygulanan Binet standardına göre 130-145 IQ arası 'zeki ve çok zeki' sınıflarına girer ve toplumlarda görülme sıklığı yüzde ikidir. Buna göre ülkemizde 'zeki ve çok zeki' olan seçmen sayısı sadece bir milyon kişidir. Buna karşılık yine aynı miktarda yani bir milyon kadar da 'hüloğğ' kategorisinde değerlendirilebileceğimiz 55-70 IQ arası seçmenlerimiz mevcuttur, dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi.

145 üstü IQ ise daha nadir rastlanan çok üstün zekâ ve hatta dâhi kategorisine girer ve görülme sıklığı binde ikidir. Buna göre Türkiye'de üstün zekâlı seçmen sayısı sadece 104 bindir ve evet bunların en az yarısı devrimcilerdir. Öte yandan 55 IQ altı için de aynı oran geçerli olup ülkemizde 104 bin kadar 'g.t kılı' kategorisinde değerlendirilebileceğimiz seçmenlerin varlığı ortaya çıkmıştır. En ileri yobaz ve faşistlerin yoğunlukta olduğu bir kümedir. Hatta torpil sayesinde milletvekili, belediye başkanı ve gazeteci olanları bile vardır bunların arasından.

Şüphesiz yukarıdaki sınıflandırmaya 'doğuştan zekâ engelli' vatandaşlarımız dâhil değildir. Bahse konu olan değerlendirmeye, evlenip 3-5 adet çocuk torun sepeti yemek yapabilen, bir işte çalışabilen veya ev hanımlığı yapabilen, hayatın ve toplumun içinde olup aklı dengeleri bir şekilde yerinde görülen ve her 5 yılda bir yapılan seçimlerde oy kullanabilme becerisi gösterebilen, hatta siyasal bir tercihi olabilen ve hatta o siyasal tercihi için masum ve silahsız insanları öldürmeye hazır yurttaşlarımızı kapsamaktadır.

İşin doğrusu 'burjuva demokrasisi' pek dikkate alınmayan ve belki de içimizdeki İrlandalı olan hümanizma duyguları yüzünden pek el atmadığımız bir yönüyle işte böyledir. Hatırlayacaksınız ki 2007 öncesi Cumhuriyet Mitingleri zamanında AKP'den hazzetmeyen bazı medya maymunu çakma ajan elitistler kalkıp, "Hiç benim oyumla dağdaki çobanın oyu bir olur mu?" diyerek provakasyonda bulunmuşlardı. O sözü söyleyen elitistlerin zekâ katsayıları da 'hüloğğ' kategorisinde olduğu için o sözü sarfetmişlerdi. Oysa ki şu an bu ülkenin dağlarında kim bilir kaç tane üstün zekâlı çoban bulunuyor ama

tesis yokluğundan bir siyasetçi den çok daha usta bir şekilde koyunları gütmek zorunda kalıyor.

Amacım akla gelebileceği üzere zekâ elitizmi yapmak değil. Öte yandan zekâ elitizmi diye bir kavram da yoktur zaten. İlk ben yazdım az evvel ve okudunuz. Çünkü elitizm ortada mantıklı bir gerçekçe olmadığı halde bir grubun başka bir gruba üstünlüğünü ifade eder. Oysa konu zekâ olduğunda üstünlük denilen şey zaten konunun doğasında vardır ve hata payları olsa dahi matematiksel bir gerçekçektir. Adı üstünde 'üstün zekâ' denilmektedir. Dolayısıyla bana, "Kardeşim sen zekâ elitizmi yapıyorsun" diyeni ister istemez ben apansız 'hüloğğ' kategorisinde 'değerlendirmek' zorunda kalabilirim. Beni zorlamayın lütfen.

APTALLIK DEMOKRASİSİNE KARŞI EĞİTİM ŞARTI

İşin zekâ boyutu bu haldeyken Türkiye seçmenlerinin eğitim dağılımı nasıl peki? Fazla rakamlara boğmayacağım sizi. Türkiye seçmenlerinin okuldan mezuniyet ortalaması kısaca 6. sınıftır. Eskiler göre ortaokul 1. sınıftır.

Fazla rakam göz çıkarmaz diyenler ise şunları bilsin: Türkiye seçmenlerinin yüzde 11'i hiç okula gitmemiştir, yüzde 26'sı ilkökul mezunudur, yüzde 20'si ortaokul veya 8. sınıf mezunudur, yüzde 21'i lise mezunudur, yüzde 11'i ise yüksekokul ve üniversite mezunudur.

Hep söylenegelen, "İmkansızlıktan okuyamadık, Urfa'da Oxford vardı da biz mi gitmedik, anarşistler yüzünden üniversitede okuyamadım," bahaneleri ise aslında 'yüzde birlik' bir kitle dışında tamamen palavradır. Çünkü yukarıda anlattığım zekâ katsayıları aynı zamanda en azından iyi kötü adil şartlarda, yani misal cemaatin sınav sorularını çalmadığı, kopya çekmediği sınavlar itibarıyla, herhangi bir okulu bitirme katsayılarıdır. Şüphesiz istisnalar daima vardır ve olacaktır. Şüphesiz ki erken yaşta çalışmak zorunda kalıp okumaya fırsat bulamayanlar vardır. Şüphesiz ki erkek egemen toplum olmak nedeniyle çocuk doğurmak zorunda kalıp evhanımlığına mahkûm kalan nice üniversite okuyamamış kadınlar da vardır. Ancak bu durumlar sanılanın aksine genel toplum ölçeğinde istisnadır ve zekâ katsayıları ile toplumun eğitim dağılımı arasındaki ilişkiyi çok fazla etkilemez.

Zekâ katsayınız 120'nin altındaysa bir üniversiteye girmeniz veya bitirmeniz pek mümkün değildir.

Ancak ve ancak ezberleme kabiliyetiniz var ise bunu başarabilirsiniz. Bu da genellikle hukuk, kamu yönetimi gibi sözel dallarda mümkündür ki şu an ülkemizin yargısı ve idaresi bu tezi ziyadesiyle doğrulamaktadır.

Bir üniversiteye girmediyse zekâ katsayınızın 120 altında olma olasılığı çok yüksektir. Fazla kasmaya da gerek yoktur. Çünkü 120 IQ üstü insanlar toplumun yüzde 12'sini oluşturur ki zaten ülkede lise üstü eğitim oranı yüzde 11'dir. Demek ki en fazla yüzde birlik bir kitle aslında okuyabilecek iken okuyamamıştır bu ülkede. Öte yandan unutulmasın ki 110-120 arası da ortalama üstü bir zekâ kategorisidir. Zekâ'nın donma ve kaynama noktası 100 IQ'dur.

Her ne kadar yukarıda anılan eğitim yüzdelerini sözde değiştirmek adına faşist AKP iktidarı sayısız lüzumsuz 'merdiven altı üniversiteler' açmış olsa da makul dünya ortalaması Türkiye'deki gibidir. Bir toplumun üniversite mezunu olma oranı o toplumun zekâ katsayısı dağılımına paralel bir şekilde, en fazla yüzde 10-12'dir. Bu istatistiği değiştirmek

isteyen iktidar aslında ateşle oynar. Çünkü üniversiteli sayısını artırmak köprü sayısını artırmaya benzemez. Nasıl mı ateşle oynar? Bakın şöyle.

Eğer yandaş, yalaka veya torpili ise 90-110 IQ zekâlı, yani ortalama altı ve ortalama zekâlı insanlara en az 120 IQ gerektiren doktorluk, mühendislik ve evet subaylık diploması vermek isteyen bir iktidar koalisyonudur bu. Aslında bu niyetlerini son olarak Türkiye ayaklanmasında eylemcilere yardım eden doktorları soruşturarak, bir revir kurulan Makine Mühendisleri Odası'nı gaza boğarak ziyadesiyle kanıtlamış, zekâ ve eğitim eksenlerinde ciddi anlamda aşağılık kompleksine sahip bir iktidar koalisyonudur bu. Hele ki cemaat ehlini bir düşünün, mevcut ve yetersiz zekâ katsayıları ile sırf bir okuldan mezun olabilmek için eğitim işine girmişler, kendin pişir kendin ye usulü kendi okullarını açmışlar ve bütün öğrencilerini nihayet mezun edebilmişlerdir. Bu arada epey zamandır, 12 Eylül darbesinden beri, sözel olması nedeniyle olsa gerek ezber kabiliyetleri yüksek şakirtleri hukuk, kamu yönetimi ve benzeri bölümler ile polis akademisinden katakulliler ile mezun edebilmeyi ve hatta önemli mevkilere getirmeyi başarmışlardır. Ülkede yargı ve güvenlik o yüzden liyakatsizliğin işgali altındadır.

Her mesleğin istediği asgari bir zekâ seviyesi vardır. Misal ben ne kadar zeki olursam olayım siyaset mesleğini beceremem. Çünkü siyaset mesleğine en az 50 puan takmış durumdayım. İnsan ne kadar empatizan olursa olsun belli bir seviyeden aşağıya inemez dostlarım. Ya da ne bileyim ben bu saatten sonra bir yandaş medyasında yazmam. Faşist bir televizyonda program yapmam. Çünkü onlara da en az 60-70 puan takmış durumdayım. Bu fark o kadar inanılmaz bir farktır ki dünyanın izlediği Türkiye ayaklanması yayındayken inanın bana benim aklıma penguen belgeseli vermek, yahut ajan provakör jöle küpü gibi "Tayyip Erdoğan'ı telekinezi yöntemiyle öldürmek isteyen dış mihraklar var" teorisi bile gelmez. Ben bunları kötü espri olarak yapabilirim en fazla ama bu yandaşlar, siyasetçiler bir hayli ciddiler dostlarım. Takvim denilen nesnede ağaçla röportaj yapan adamın bile ciddi olduğundan endişe etmekteyim.

İşin esası toplumun dinamikleri olan mesleklerin dibine dinamit diktirir faşist AKP koalisyon hükümetinin yaptığı kayırmacılıklar. Biraz da bu yüzden zaten toplumun dinamikleri sarsılmış ve halk ayaklanmıştır. Yargının ve polisin, hatta Tübitak'ın 90-110 IQ zekâlı insanlarla doldurulması yüzünden bu ülkede ne adalet kalmıştır, ne de zaten AKP öncesi mercimek kadar olan ilim bilim kalmıştır. Evrim teorisini tartışmalı ilan eden Tübitak'ın Ethem Sarsıllık'ın katili olan faşist polisi serbest bırakıp cinayete tanık olanları tutuklayan yargıdan bir farkı yoktur. Halkın vergileri, ile beslenen ve halkın güvenliğinden sorumlu olan polis teşkilatının kendi halkına azılı bir düşman gibi saldırmasının ana nedenlerinden birisi, yine polislik mesleğinin gerektirdiği asgari zekâ seviyesi kuralının yıllar önce 12 Eylül, Özal ve elbette cemaatler marifetiyle ihlal ve tecavüz edilmiş olmasıdır. En son Gezi ayaklanması sırasında gördüğümüz Türkiye halkı karşısında osurmak isteyen polis, bunun açık bir kanıtıdır.

Her şey elbette zekâdan ibaret değildir. "Nice zeki insanlar vardır sürünmektedirler" derler ya işte o da burjuva demokrasisi toplumunun palavralarından biridir. Bununla beraber yetenekler sanılanın aksine zekâdan ayrı bir alandır ve düşük zekâlı bir kimse elbette bazı alanlarda veya tek bir alanda çok yetenekli de olabilir. Ama zekâ konusu yine de mühimdir. Çünkü zekâ, genetik ve sosyal evrimin bir sonucudur ve doğrudan doğruya insanlığın bu gezegende hayatta kalabilmesi için çalışmaktadır. Kimde var kimde yok meselesine takılmayalım yahut hani o hep ekonomik sosyal sınıflardan bahseden GHK geyiği yapmayalım lütfen. Sınıfsal yazılarımı gazetelerde yazıyım ben. Her şeyin yeri ve zamanı vardır. Bir bildiğimiz var işte!

Bir savcının, bir hâkimin asgari sahip olması gereken zekâ 120 IQ iken faşist iktidar ve faşist cemaat oraya 100 IQ'lu bir şakirti ya da ajanını koyarsa hiç şüphesiz ki bu ülkede 13 yaşındaki kızlar kendi istekleriyle 13 kişinin tecavüzüne uğrayabilirler ve mütecavizlere neredeyse kupa bile verilebilir. Bu yüzden kalkıp bana "Aman be kardeşim amma abarttın şu zekâ işini. Anladık. İyi ki çok ama çok zekiymişsin! Gel madalya takalım!" diye bir serzenişte bulunmayın. Çünkü o serzenişte bulunanın zekâsı hakkında ilk fırsatta yorum yaparım ve cümle âleme de sosyal medya vasıtasıyla yayarım. Peki ama ne yapalım? "Zekâmız bu kadar işte Allah kahretmesin! Eğitimimiz şu kadar, o kadar babama söylemişim beni dersaneye gönder diye göndermedim mi diyelim yoksa her an her dakika kendi kendimize artırma şansımızın olduğu IQ'muzu ve eğitimimizi zorlayalım mı? Elbette ikincisi dostlarım. Nasıl olur o iş, bir ara anlatırım.

Şu var ki bir zekânın başka bir zekâdan geri olması ne bir suçtur ne de ayp bir durumdur. Doğaldır bu durum. Biyolojik ve sosyal evrimin bir işidir. Yahut inanılan için Allah'ın bir takdiridir bu durum. Allah'ın ne kadar 'ol' dediğine bağlıdır yani. Demem o ki ciddi bir IQ testi sonrası çıkan sonuca bakarak, "Ulan benim zekâm bayağı bir düşükmüş" diye karalar bağlamaya lüzüm yok. Ayp olan, kusurlu olan, hatta suç olan şey, zekânın ne kadar olduğu değil sizlerin bizlerin zekâsının nasıl iç ve dış mihraklar tarafından manipüle edildiğidir, tahrik edildiğidir, nasıl aldatıldığdır. Evet, her zekâ aldanabilir. Einstein bile kendi kendini aldatmış bir dehadır. Einstein deyince aklıma geldi, ben bile kendi kendimi arada bir kandırmışımdır.

Artık can çekişme dönemine giren kapitalizmin ve kapitalizme hizmeti dine hizmet diye pazarlayan faşist iktidar koalisyonlarının baş vurduğu bu manipülasyonu az sonra anlatacağım. Ama sırf iktidarlar ve egemenler bunları yapıyor diye bir burjuva demokrasisinde seçmenler de o kadar masum değil elbette.

Zekânız ve eğitiminiz gönlünüze uygun bir seviyede olmayabilir ama insanların başka kabiliyetleri de vardır ve sanılanın aksine zekâ ile kabiliyet arasında abartıldığı kadar bir ilişki yoktur. Tekrar oldu belki ama tekrar tekrar vurgulamak lazım. Yeteneğinizin peşinde gitmek sizin sorumluluğunuzdur. O yüzden yetenekleri peşinden gitmek yerine her gün bir büyük oyun oynayarak, bilerek tekrar tekrar yalan söyleyen bir diktatörün peşinden gitmek, o palavralara inanmak hangi

sosyal sınıftan olursanız olun ciddi bir zekâ ve eğitim sorunu.

APTALLIK DEMOKRASİSİNE KARŞI NE YAPMALI?

Peki, ama ne yapacağız? Hani demokrasi herkesin eşit olduğu bir rejimdi. Öyle öğrendikti biz bunu. Şimdi kalkıp düşük zekâlı veya düşük eğitilmiş bir kimseye ileri zekâlı ve iyi eğitilmiş birini demokrasi önünde eşit saymayacak mıyız?

Gerçi yaşamakta olduğumuz AKP'li yıllar ve günler dikkate alındığında hiç ama hiç öyle olmadığını gördük. Hatta durumun tam tersi olduğunu görüyoruz ama diyelim ki normal insanların iktidar olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Gerçekten de üstün zekâlı ve iyi eğitilmiş insanların oyları ile 'hüloğğ' insanların oyları birbirini götürüyorsa bu nasıl bir demokrasidir? Gerçekten sadece adalet ve özgürlük isteyen üstün zekâlı bir eylemciye, göstericiye saldıran, yaralayan ve hatta öldüren elinde satırlarla bıçaklarla sopalarla "Ya Allah Bismillah!" naraları ile hem demokrasinin, hem Ethem'in, Hem Abdullah'ın, hem Mehmet'in, hem insanlığın, hem dinin katilleri olan embesil ve moron sınıfında olan düşük zekâlı ve eğitimsiz insanlık dışı mahlûkları yani faşistleri, demokrasi önünde kendimizle nasıl eşit sayabiliriz? Çünkü demokrasinin önünde sadece insanlar eşittir! Hem şu sorulmalı. Madem her derde deva bu burjuva demokrasisi, o halde burjuva demokrasisi cezaevlerini neden icat etti? Orayı masum insanlar ile doldurmak için mi? Üstelik yaşanan da tam anlamıyla bu sakil durum şu an bu ülkede.

İşin doğrusu, en kötü demokrasi bile faşizmden, diktatörlükten iyidir. Dolayısıyla makul bir demokratik ülkede GHK gibi çok üstün zekâlı bir seçmenin oyunu götüren 'hüloğğ' abla'nın oy hakkını elbette ben savunurum. Hatta "G.tünün kılıyım" diyen teyzenin oyunu daha çok savunurum. Sorun nerede peki? Çünkü makul bir ülkede yaşamıyoruz uzunca bir süredir. Türkiye halkına 'büyük bir oyun' oynamaya çalışan faşizmin bile suyunu çıkaran bir yönetimin olduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Sorun şu ki, burjuva demokrasilerine asla güven olmaz. İşte bu yüzden yaşadığımız ülke en kötüsüne bile razı olduğumuz demokrasiden tamamen uzaklaşıp çok çirkin ve bayağı bir faşist diktatörlüğe dönüyor. Hem de 21. Yüzyıl'ın yeni bir ufkunda yaptılar bu büyük hatayı... Zaten bu yüzden Türkiye halkı ayaklandı. Bu yüzden direnmeye başladı. Bu yüzden direnmiyor ve bu diktatörlükten öyle veya böyle mutlaka kurtulmayı kafaya koydu. Kurtulması da yakındır. Eşyanın tabiatı gereğidir. Kimsenin şüphesi olmasın.

Çünkü birkaç ay öncesine kadar kendini karizmatik dünya lideri sanan ve Gazze'de miting yapmayı planlayan bir Başbakan var ve bu Başbakan Türkiye halkının faşizme karşı gösterdiği direnişten ancak binlerce polis ile korunabiliyor. Taksim Gezi Parkı'nda yanında 4 bin polis olmadan gezebilme özgürlüğü olmayan bir Başbakan artık o! Belki de bu yüzden kendisinin gidemediği Gezi Parkı'nı ve Taksim'i yayalaştırma projesi adı altında polis devleti zoruyla insansızlaştırmaya çalışan bir Başbakan artık o. Gittiği tatil yerinde 1 kilometrelik bir çembere yine binlerce polisin bir tek insanı bile sokmadığı sadece kendi egosu ve ailesi ile tatil yapabilen bir Başbakan artık o. Siyasi yalnızlığı tescil edilmiş ve artık tedavülden kalkan bir ideolojinin geçen yüzyıla ait manen devrik bir figürü o. Eskiden en azından yandaş ve kukla üniversite rektörleriyle iyice seviyesizleştirdiği üniversitelerin mezuniyet

törenlerine gidebilirdi. Oysa bu sene sadece Polis Akademisi'nin mezuniyet törenine gidebilen bir Başbakan artık o. Halkın değil polislerin başbakanı artık o. Artık nereye gitse kendisini bir ruh rakip ediyor. Gezi Direnişi ruhu Gulyabani gibi devamlı ensesinde artık onun. Geceleri kâbuslar görmesinin nedeni o.

Peki, ama zekâ katsayıları ile burjuva demokrasisinin ne alakası var? Gelin şimdi onu açalım hep beraber ve halk ayaklanmasından sonra hem Tayyip Erdoğan'ın, hem AKP'nin hem de faşist medyanın neden bir yalan makinesine döndüklerini anlamaya çalışalım. Çünkü 31 Mayıs 2013'ten sonra bir zamanların çaresiz Cumhuriyet Mitingleri gibi çaresiz Milli İradeye Saygı mitingleri yapmak

zorunda kalan ve her mitingde bütün dünyanın bildiği gerçekleri çarpıtarak palavra üstüne palavra atan Tayyip Erdoğan'ın halet-i ruhiyesini anlamak gerçekten de ciddi bir problem oldu. Kendisinin psikiyatri kliniğine acilen yatırılması gerektiğini söyleyenler bile oldu. Bana sorarsanız bence de faydası olurdu hem kendi adına hem ülkemiz adına ama durum her zaman olduğu gibi yine çok karmaşık değil.

APTALLIK DEMOKRASİSİNİN SİMGESİ OLAN ADAM APTAL MIYDI?

Tartışılan bir konudur. ABD tarihinin en kötü Başkanı olduğu konusunda hemen herkesin hemfikir olduğu George W.Bush'un zekâ anlamında bir aptal olduğunu düşünür çok kimse. Bush'un pek zeki olmadığı bir gerçek olsa da aptal olmadığını biliyorum. Ne var ki Bush'un toplu ve dünya karşısında aptal olmadığı halde aptal gibi görünmesinin ve bir aptal oynamasının nedeni de kendi tercihi değildi.

Siyasetçilerin neredeyse alayı, burjuva siyasetinin doğal yapısı gereği bir kukladır. Her üst düzey siyasetçinin resmi ama daha etkili olmak kaydıyla gayriresmi danışmanları ve prompterları vardır. Bu danışmanları ve prompterları görevlendiren ise o siyasetçiye burjuva demokrasisi oyununa sokan ve tıpkı ganyanda bir ata para yatıran kumarbaz gibi o siyasetçiye veya partisine yatırım yapan kapitalizmin iç ve dış mihraklarıdır. Bugün dünyada arkasında iç ve dış mihrak olmayan bir Başbakan hemen hemen yoktur. Söz meclisten dışarı da değildir. Kaldı ki NATO'ya girildikten sonra Anadolu'nun tarihinde arkasında iç ve dış mihrak olmayan bir Başbakan görülüşü şey değildir. Yani mesele iddia edildiği gibi Tayyip Erdoğan'ın mutlak egosu filan da değildir.

11 Eylül 2001'den sonra Başkan Bush aslında bilindik beylik bir yöntemi uyguladı. Nazi Almanyasının Propaganda Bakanı Goebbels'in "Aynı yalanları sürekli yinellersen kitleleri inandırırısın" kuralını uyguladı. Bu öylesine etkin bir propaganda yöntemidir ki aynı yalanları sürekli tekrar eden kişiler bile bir süre sonra o yalanlara inanmaya başladılar. Goebbels'in savaş sonunda ailesiyle beraber intiharından sonra sonra bu kuralı başta reklamcılık sektörü ve elbette medya dünyası sürekli kullandı ve bir hayli de başarılı oldular. Çünkü denenmiş ve başarılı olmuş bir yöntemdi bu. Lakin dikkat ederseniz di'li geçmiş zaman kullanıyorum.

Başkan Bush sürekli olarak Kuzey Kore, İran ve Irak'ı kast ederek şer ittifakından bahsetti. Irak'ın kimyasal silahlarından bahsetti. Kendisi Afganistan'a alelacele saldırıp işgal ettiği halde Irak'ı işgal edebilmek için ABD'nin saldırı altında olduğunu sürekli yineledi. Bu yüzden ABD'de demokratik özgürlükler hiç görülmemiş bir şekilde darbe yedi. Peki, ama Başkan Bush daha sonra ortaya çıkacak olan bu ve buna benzer yalanları ile kimlere ve nasıl hitap etti? Goebbels'in taktiği de, reklamcılık ve medya

dünyasının taktiği de, Başkan Bush'un taktiği de aynıydı. Tıpkı şu an sözde AKP iktidarının uyguladığı gibi. Toplumun ortalamasının altında seyreden düşük zekâ düzeyli ve eğitimsiz olan kitlelerini hedef aldılar. O kitleleri yalan propagandaları ile her gün zehirlediler. Ortalama zekâlı olan kitlenin de en az yarısını hedeflediler. Nasıl olsa yüksek zekâlı kitleler seçimlerde oy kullanmıyorlardı. Ortalama olan kitle aslında en çok güvenlik kaygısı taşıyan kitledir. Bu nedenle ortalama kitede yaratılan güvenlik kaygısı ile onlardan da destek alabildiler. Başkan Bush, bu sayede sağlıklı tartışmalı olan 2000 seçimlerinde kılıpayı kazanmış olsa dahi uyguladığı Goebbels taktiği ile 2004 seçimlerini rahat kazandı. Söylemeye gerek yok, Amerikan medyasının da çok ciddi bir bölümü iktidar lehinde propaganda makinesi olarak kullanıldı. Ama Allah var ki ABD bizimkiler kadar abartmamıştı işi. Bizimkiler neredeyse Facebook ve Twitter'a TMSF yoluyla el koymak istiyor çünkü.

Başkan Bush ikna etmek istediği kitlenin ortalama zekâ seviyesine göre bir başkanlık yaptı. Sanılanın aksine aptal biri değildi. Elbette entelektüel değildi. Elbette pek zeki sayılmazdı ama kesinlikle aptal değildi. Zaten bir toplumun aptallık potansiyelinden istifade etmek isteyen, bir toplumu faşizan bir propaganda yoluyla aptallaştırmak isteyen iç ve dış mihraklar aptal birini de Başkan seçmezlerdi. Bu kural dünyanın 'hemen hemen' her yerinde geçerlidir. "Burada da geçerli midir?" diye sorarsanız normalde öyle olması gerekir diye düşünüyor insan. Ama takıyye sanatının nelere kadir olduğunu da yaşadık doğrusu. Hem uluslararası kapitalizm de yanlıbılır.

Küresel krizin kopmasını sadece birkaç sene geciktiren ABD'nin uluslararası kapitalizmin emriyle uyguladığı savaş ekonomisi için bir toplumun hatta dünyanın aptallaşması gerekiyordu. Sayısız yalanlara inanması gerekiyordu. Bu arada İQ katsayısı yüksek olan ve iyi eğitilmiş nice bireyler de bu aptallaştırma operasyonundan nasibini aldı. Burjuva demokrasisinin aptallık demokrasisi olmasına destek verdiler. Faşist propaganda bazen kurşun gibidir. Adres sormaz.

APTALLIK DEMOKRASİSİNE İSYAN EDEN İLK ÜLKE: TÜRKİYE

Ne var ki Başkan Bush'un bu yöntemi en çok uyguladığı o yıllarda pek sosyal medya yoktu. Facebook 2004'te yeni kuruluyordu ve gayesi eski okul arkadaşlarını bir araya getirmekti. Twitter daha doğmamıştı. Bireyler birbirlerine, "Bu haber doğru mu" diye soramıyorlardı. Konvansiyonel medyanın palavralarına maruz kalıyorlardı. En akıllılar medyayı taptan vazgeçmişti. O yıllarda sosyal medya kullanmayan insanlara bile ulaşabilen bir sosyal medya henüz doğmamıştı. Ve en önemlisi bütün dünyanın 90 gençliği yeni yeni uyanmaktaydı. Yıllarca masa başında sanal sosyallik yaşayan, kapitalizmin altın vuruş yaptığı 80'li yıllarda gençliklerini yaşayan anne ve babaların ürettiği çok geniş bir kuşak özellikle her bütçeye uygun, her sosyal sınıfın artık kullanabildiği akıllı telefonların yaygınlaşması ile artık sahada sosyalleşiyordu. Aynı anda hem eylem, protesto, gösteri yapabiliyor, hem de yaşadığı anın güzelliğini, heyecanını bütün dünya ile paylaşarak Goebbels taktikleri uygulayan faşizm tarafından esir alınmış bütün medya olanaklarını yerle bir ediyordu. Artık topilli ve yandaş sahtekârlar gazeteci değildi. Zekâsı geri olmayan her birey artık bir medya mensubu idi. Nazilerin icat ettiği ve kapitalizmin etinden kemiğinden istifade ettiği propaganda dönemi artık bitmişti. Gözünü

2071'lere diktikleri halde kafaları İslam öncesinin Cahilliye döneminde takılıp kalmış olanlar bu yeni dünyaya ayak uyduramayacaklardı artık ve sonları gelmişti. Olan biten ve olacak olup bitecek olan budur.

Burjuva demokrasisinin en temel karakteristiği sınıf siyasetinden şiddetle kaçınması, hatta sınıf siyasetini neredeyse yok sayması ve unutturmaya çalışmasıdır. Bu nedenle kapitalizmin korkulu rüyası olan sınıf siyasetinin oluşmasını engellemek için akla hayale gelmedik povakasyonlara girebilir burjuva demokrasisi. Bazen 11 Eylül gibi büyük ölçekli olabilir. Bazen de Türkiye'deki 12 Eylül gibi acımasızca olabilir. Ama her şeyin bir sonu vardır. O son artık Türkiye ve diğer İslam ülkeleri ve hatta Avrupa, Amerika ve Asya ülkeleri için de gelmiştir. Çünkü 11 Eylül komplosu da 1980'lerde yaşanan yeni dünya düzeni uygulamaları ve arkasından gelen neoliberal şartatamlıkların hayatını biraz daha uzatmak için yapılmıştı.

AKP faşizmi artık son kullanım tarihinin gelip geçtiğini anladığı için 31 Mayıs 2013 ayaklanmasından ve süregelen direnişten dolayı eskiden beri uyguladığı Goebbels propagandasının da suyunu çıkarmıştır. Öyle ki Goebbels bile mezarında parendeler atmıştır. Geri kalmış AKP propaganda makinesi günümüzün teknolojik şartları karşısında da ağır bir yenilgiye uğramıştır. Öte yandan yıllardır doz vererek uyuttukları halka karşı faşizmin dozunu da artırmıştır bu AKP. Bütün bunları ise ABD kaynaklı dış mihraklardan öğrendikleri ile kendi başına yapmıştır. Bugüne dek ne yaptılarsa ABD'li dış mihrakların kötü bir kopyası olarak yaptıkları için bunu da yüzlerine gözlerine buluşturmuştur AKP. Sosyal medyanın varlığından sonra terk edilen ve artık dededen kalma bir yönteme dönüşen ancak aptallara hitap eden ve halkın zekâsını

aptallaştırma gayesi güden klasik medyatik yalan propagandası ile batmakta olan gemisini kurtarmaya çalışmaktadır AKP. Fakat nafiledir. Faşizme müptela olan AKP koalisyon iktidarı adeta altın vuruş yapmıştır ve uyguladığı faşizm ile artık can çekmektedir. Camiye sığınan insanlara iftira atanlara son nefeslerinde bir bardak su verecek din büyüğü de yoktur.

Kibirli AKP artık kibirle yola çıkan *Titanik* gibidir. Buzdağının görünen kısmı olan Gezi Parkı'na çarpmıştır ve 'Gezi Parkı buzdağı' AKP gemisini burnundan kına kadar dipten boydan boya 'cart' diye yırtmıştır. Gemiye ilk terk edilen ise tahmin edileceği üzere yıllarca bu gemiye somun ve cıvata olan dombalak liberaller olmuştur.

Artık sadece uyduruk ılımlı İslam projesi değil siyasal İslam çağı da sona ermiştir. 21. Yüzyıl şartlarında yönetenler öyle veya böyle zekâ sahipleri olacaklardır. Bir burjuva eğitimi almamış olsa dahi ya da burjuva toplumu yüzünden baktan bir eğitim almış olsa bile gerçek eğitimlerini barikatlarda, grevlerde, meydanlarda, sokaklarda, parklarda, sosyal medyada ve alternatif medyada alan ve alacak olan beden ve zihnen emekçi sınıfı yakında dünyanın idaresini ele alacaktır. Bu değişimin ilk mühim direnişini ise Türkiye, Brezilya ve Mısır bir ayda vermiştir. Herkes müsterih olsun. Biraz zaman alacaktır ama alacaktır. Ne dedikse oldu dostlarım... Üstelik bütün faşistler yaptıkları zulümlerin hesaplarını 'seve seve' vereceklerdir. Dünya değiştikten sonra genetik evrim yüzünden burjuvanın düşük zekâlı olarak kategorize ettiği insanların da ne kadar zeki olduğunu göreceksiniz dostlarım. Çünkü sosyal devrimler sosyal evrimlere de geçiştirecektir.

Hem 'barışçıl protesto' ne demek kardeşim? 'Burjuva aptallık demokrasileri' işte böylesine eşyanın tabiatına ve zekâyı aykırıdır.

Onları hiç görmediniz ama yanınızdalar!

CANAN SAĞAR

Annesiyle babasının bir milyon dolarlık gülümseyişe sahip olduğunu söylediklerini anlatıyor Joan Baez ilk anı kitabı *Gün Doğumu*'nda.

Haziran Ayaklanması diye adını tarihe yazdıran Gezi Parkı direnişi tüm dünyada dayanışma eylemleriyle karşılaştı. Yeni Zelanda'dan İtalya'ya, Paris'ten Amerika'ya kadar Gezi Parkı direnişine destek eylemleri yapıldı. Tayyip Erdoğan diktatör kelimesini isminin başına yazdırırken direnen Türkiye umutlarımızı yeşertti.

İNGİLTERE

Gezi Parkı direnişinde İngiltere başbakanı David Cameron bir hayli sessiz kaldı. Ülke de yapılan protestolara ses çıkartmasalar da bu vahşi saldırıları kınayacak hiç bir ciddi tavır sergilemediler.

BBC 24 Haziran'da Ankara Belediye Başkanı İ. M. Gökçek'in muhabirlerine yönelik saldırgan tutumuyla ilgili endişelerini açıkladı. Protestoları gösterdiği için sosyal medyada ismi açıklanan kişiye saldırıldığını belirten BBC sözcülüğü, bağımsız ve tarafsız haber yaptıklarını ve muhabirlerinin bu şekilde hedef gösterilmesini kabul etmeyeceklerini ilan etti.

4 Haziran'da İngiltere Başbakanlığının önünde yaklaşık 2 bin Türk ve Kürt toplandı. Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in (UİB-DE) Britanya örgütü ISL (Uluslararası Sosyalist Birlik) de oradaydı. Dünya işçi sınıfını işgal ve gösterileri desteklemeye davet ettik. Orantısız ve acımasız saldırıların kınandığı eylemde, İstanbul ve Türkiye'nin pek çok yerinde ölümlerin gerçekleştiğini, binlerce insanın yaralandığını, gözaltına alındığını duyurduk. Sendikacı ve Uluslararası Sosyalist Birlik Martin Ralph, sendikacı ve Uluslararası Sosyalist Birlik üyesi Londra'da ki Türk ve Kürt protestoculara konuştu ve Britanya'daki işçi hareketinin gösterilere tam destek verdiğini söyledi.

1 Haziran'da Trade Union Council Congress House (Sendika Konseyleri) ulusal konferansında Türkiye'de ki gelişmelere dikkat çekti. Konferansa verilen bilgi alkışlarla karşılandı. Martin Ralph baskılara karşı sendikaların Türkiye'deki protestocuları desteklediğini ve Türkiye hükümetini ve İngiltere hükümetinin sunacağı herhangi bir desteği kınadıklarını belirtti. Ralph, Türk otoritelerinin ABD ve Avrupa Birliği ustalarına yaranmaya çalıştıklarını ve Türkiye'nin yatırım yapmak için güvenli bir yer olduğunu göstermeye çalıştıklarını da ekledi. Londra'daki protestocuların sendikalara gitmelerini önerdi. Toplantıda şu taleplere yer verdik:

1. Londra'da ISL (Uluslararası Sosyalist Birlik) Türkiye'deki direnişle dayanışma gösterisinde pankartına **RED** imzasını da attı. Londra'da yaşayan pek çok Kürt ve Türk, düzenlenen destek eyleminde **RED** kapakları taşıdı.
2. Arjantin'de Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'e bağlı PSTU Buenos Aires'teki Türkiye büyükelçiliği önünde büyük bir gösteri düzenledi.
3. UİB-DE'nin İspanya partisi Kızıl Hareket de Haziran Ayaklanması'na destek veren dayanışma eylemleri yaptı.
4. Brezilya'daki devrimci öğrenci konfederasyonu ANEL, "Burası artık Türkiye'dir!" pankartını açtı. Bütün eylemlerde Türkiye'yle dayanışma vurgusu yapıldı.
5. Portekiz'de de UİB-DE'nin partisi MAS liderliğinde dayanışma eylemleri vardı.

"Türkiye'de ve dünyada düzenlenen bütün gösterileri destekliyoruz. Protestocuların taleplerinin yerine getirilmesini istiyoruz. Gezi Parkı'ndaki yapılamı durdurulsun. Ve Türk hükümeti baskılara son vererek, gözaltındaki bütün tutsakları özgür bıraksın!"

BREZİLYA

Brezilya da diğer ülkeler gibi sessizlik içinde hayatın akışına devam ediyordu. Fakat, aniden yıllarca biriken suskunluk sokakta can buldu ve halk 'uyanış'a geçti. Binlerce insan her gün sokaklarda mücadele

etmeye başladı. Aslında isyanın başlama sebebi otobüslere gelen zam, fakat tabii ki insanların öfkesinin altında yatanlar çok daha derinde. 20 Haziran'da, başta Rio ve São Paulo olmak üzere pek çok kent yönetimi pes etti ve hareketin taleplerini kabul etti, yani ulaşım ücret artışını geri çekti. Ancak hareket devam ediyor, başta eğitim ve sağlık olmak üzere kamu hizmetlerinin geliştirilmesini talep ediyor.

Öte yandan, elbette Brezilyalı isyancılar Türkiye'ye selam göndermeyi ihmal etmiyor. UİB-DE'nin Brezilya partisi PSTU liderliğindeki öğrenci konfederasyonu

ANEL, gösterilerde Haziran Ayaklanması'na destek pankartlarıyla yürüyor.

PORTEKİZ

Yer: Largo de São Domingos (Rossio), Tarih: 19 Haziran, Saat: 18:30. UİB-DE Portekiz partisinin de içinde yer aldığı platform Türkiye'de başlayan ve tüm dünyada yankılanan Haziran Ayaklanması için Portekiz'in Lizbon şehrinde gösteri düzenledi. Platform, "Erdoğan hükümetinin özgürlük ve demokrasi karşıtı tutumlarına isyan eden insanlar günlerdir sokaklarda. Neredeyse iç savaş çıkmış durumda.

Protestocular Türk polisi tarafından şiddet uygulanarak bastırılmaya çalışıldı. Erdoğan Gezi Parkı'nın temizlenmesi için emir verdi ve uyguladıkları terör bütün şehirlere dağıldı. Hükümet polise bütün sokakları bastırmasını, tazyikli su, biber gazı, vs. kullanması talimatını verdi" diye bilgilendirici bir açıklama yaptı. Hükümetin düşmesi gerektiğini vurgulayan konuşmalara, Taksim Dayanışması tarafından yükseltilen taleplerin kabul etmesi çağrısı eşlik etti.

İSPANYA

UIB-DE'nin İspanya örgütü Corrienta Roja 15 Haziran'da Plaça de Sant Jaume'de Erdoğan hükümeti karşıtı direnişe destek olmak için gösteri yaptı. Türkiye'de barışçıl protestoculara polisin ve sistemin uyguladığı vahşi saldırıları kınadı. Dünyanın bütün bunları gördüğünü ve ancak diktatörlük rejimlerinin bu şiddeti uygulayacağını vurguladı. Konuşma ve ifade özgürlüğü karşısında noeliberal ve otoriter hükümete karşı Türkiye'nin her yanında mücadele başlatıldığını da dikkat çekti.

İstanbul'un Taksim Meydanı'ndan, Türkiye'nin bütün sol siyasi örgütlerine, sendikalara, sosyal hareketlere ve bütün işçi sınıfına bu mücadelede destek olmak için çağrıda bulunuldu. Çağrıda, "Baskılara son! İnsan hakları, ifade özgürlüğü ve sınırsız gösteri hakkı! Üç kişinin ölümü ve binlerce yaralıya sebep olan polis ve siyasi baskı uygulayan otoriteler yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır! Erdoğan'ın hükümeti defol!" ifadeleri yer aldı.

DÜNYA AYAKTA!

26 Haziran'da Brezilya'nın Belo Horizonte kentindeki Minerio stadyumunda göstericiler polisle çatıştı. Aynı gün Şili Santiago'da 100 binin üzerinde protestocu meydanlardaydı. Kolombiya Catatumbo'da protestolar bir aydır devam ediyor. 25 Haziran'da Costa Rica'nın farklı bölgelerinde protestolar başladı ve hükümete daha fazla yalan söyleyerek ülkeyi satmaması ihtarı çekildi. Yunanistan'da son bir kaç senedir sular durulmuyor ve Boliviya'da da işçi grevleri çoğalıyor. Enternasyonalizm hiç bu kadar yakıcı bir ihtiyaç olmamıştı. Şimdi örgütlenme zamanı, diktatörlükleri ve baskıcı rejimleri devirme zamanı...

Yaşasın isyan! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın Enternasyonal!

İsyanın Enternasyonal dersleri

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in Brezilya örgütü PSTU'dan (Birleşik Sosyalist İşçi Partisi) bir konuşumuz vardı geçtiğimiz günlerde. 17 yaşından beri devrimci mücadelenin içinde yer alan, diktatörlük döneminde Brezilya'da hapis yatan ve işçi mücadelelerinde önemli rol üstlenen Jose Weil, Ortadoğu'da çeşitli işçi örgütleriyle yürüttüğü görüşmelerin yanı sıra Türkiye'deki ayaklanmayı da takip etmek üzere İstanbul'daydı. Jose ile gerçekleştirdiğimiz uzun söyleşinin bir bölümünü yayınlanan, Türkiye'de yaşanan hareketi anlamak açısından yararlı olacağı görüşündeyiz:

Ortadoğu ve Batı Avrupa'da bir dizi ayaklanma yaşandı. Brezilya'da ve Türkiye'de de ayaklanmalar patladı, ve Mısır tekrar sahneye çıktı. Bütün bu hareketlerin karakterlerini tanımlayıp, ne yapacağımızı konuşmalıyız.

Bu hareketler özellikle gençlerin sokağa döküldüğü güçlü hareketler ve esas olarak gençler hükümetlere, rejimlere karşı mücadele ediyorlar. Bu olayların daha önce Portekiz'de ve İspanya'da yaşanan hareketlerin benzerleri olduğunu söyleyebiliriz. Yüksek işsizlik oranları yüzünden gençler sokaklara dökülüyorlar. Fakat bu gençlik oldukça tecrübesiz ve solda ideolojik olarak kendilerine referanslar bulamıyorlar. Kapitalist restorasyon ve Sovyet bloğunun çökmesi yaygın bir "Sosyalizm öldü, bitti" demagojisini mümkün kılmıştı; bu nedenle gençler kendilerini Sosyalizm ile ifade etmiyor. Sosyalist bilinçle değil, sadece bir tepki hareket ediyorlar. Ama diğer taraftan bu durum söz konusu hareketlerin ilerici olduğu gerçeğini değiştirmez; bunu görmeliyiz, anlamalıyız, buralara sınıf perspektifi ile müdahale etmeye çalışmalıyız.

İspanya'daki Öfkeli Hareketi örneği üzerinden bu müdahalenin nasıl olabileceğini tartışabiliriz. Söz konusu hareket, Brezilya ve Türkiye'de yaşanan hareketlerle bir çok benzerlik taşımakla birlikte esin kaynağı da oldu. Örneğin forumlarda alkışlananın yerine elleri havaya kaldırarak sallama İspanya'dan doğdu. Orada da kitleler siyasi partilere ve sendikalara karşı antipati duyuyordu, parti bayrakları eylemlerde sorun teşkil ediyordu.

İspanya'daki partimiz esas olarak işçilerden oluşuyor. Ve parti kadrolarımız hareketin içindeki gençlere oranla yaşlı kalyorlardı. Yoldaşlarımız bayraklarıyla eylemlere gittiğinde sorunlar yaşıyordu. Bütün bunlardan dolayı epey güçlük çektiler, ancak hareketin içine girmeyi başardılar. İsrarla iki öneri sundular: Birincisi hareketi örgütlemenin gereğini vurguladılar, ikincisi ise hareketin işçi sınıfı ile bağ kurma gereğini.

Partimizin müdahalesinin önemli sonuçları oldu. Geçen yaz İspanya'da bir madenci grevi yaşandı. Ülkenin kuzeyindeki Asturias'ta madenciler direnişe geçmişti. Tüm geleneksel sendikalar direnişe ihanet ettiler. Partimiz kendi sendikal örgütlenmesiyle ve muhalif sendikal hareketlerle bağ kurarak bir kampanya başlattı. Madrid'de "Madrid emekçidir, madencilerle dayanışmaya" sloganını yükselttik. Yaygın bir destek sağladı. Ancak bu öneri Öfkeli Hareketi'nin etkisiyle oluşan bütün forumlarda kabul görmedi, alternatif sendikaların ve bizim yoldaşlarımızın olduğu yerlerde ise öneri kabul gördü. Bazı bürokrat sendikacılar bile greve destek

vermek zorunda kaldı.

"Gerçek demokrasi, hemen şimdi!" diyen orta sınıfların bulunduğu forum-meclislerde öneriye itiraz edilmişti. "Madencileri destekleyemeyiz, çünkü madenler havayı kirletiyor, kapatılmalı zaten," diyenler oldu. Elbette konu bu değildi ve onların 'duyarlılıklarına' kulak asmayan epey bir emekçi de hareketin içindeydi. Böylelikle bu hareket içinde önemli bir sınıfsal müdahalede bulunmuş olduk. Madencilerin Madrid'e girişi büyük bir heyecan yarattı ve dev bir eylem gerçekleştirdik.

Partimiz bu süreç içinde pek çok gençle ve elbette genç işçiyle buluştu.

Bugün Brezilya'da yaşananlara gelirsek... 10 yıldır Lula'nın işçi Partisi iktidardaydı. (Şimdi Dilma başında.) Brezilyadaki en büyük sendikal hareket CUT, Topraksızlar Hareketi (MST) ve geleneksel öğrenci hareketi ile birlikteydiler. Bütün geleneksel sol partiler fiilen hükümeti savunuyordu ve ayaklanma başladıktan sonra da bu değişmedi. Geleneksel yapılar hükümeti karşılarına alma konusunda çok kararsızdı. Ancak iki parti hükümete karşı direk olarak tavır aldı. Bir sol seçim ittifakı olan PSOL ve bizim Brezilya partimiz PSTU... PSOL Bolşevik yapıya sahip bir parti değil. İçindeki farklı ekipler çoğu konuda dışarıya farklı tepkiler veriyorlar. Devlet Başkanı Dilma'nın isyancılar yönelik görüşme çağrısına PSOL içinden bir kişi yanıt verip görüşmeye giderken, parti içindeki diğer gruplar görüşmeye karşı çıktılar. Bizim partimiz ise görüşmeyi doğrudan reddetti.

Brezilya'da bizim liderliğinde olduğumuz CONLUTAS adlı sendikal konfederasyon işçi sınıfının azınlığını temsil ediyor olsa da, belli sektörlerde büyük güce sahip. CONLUTAS bu 10 yıl boyunca hükümetin uygulamalarına karşı durdu. Amazonlar'da yaşanan greve ve Pinherio'daki gibi evsizlerin işgallerine öncülük eden sendikamız işçi sınıfı içinde bu süreçte büyük prestij kazandı.

'Parti bayrakları olmasın' mı?

Fakat yaşanan bu son ayaklanma esas olarak işçi sınıfından değil gençlerden geldi. Hem orta sınıfın eğitilmiş gençleri hem de yoksul gençler ayaklanmaya katıldı. Çıkış sebebi otobüs bileti fiyatlarına yapılan artış gibi görünse de, hareketin motivasyonu farklıydı. Gençlik geleceksiz, eğitim ve sağlık gibi temel hizmetler ise can çekiyor. Buna rağmen 2014 Dünya Kupası finallerinin organizasyonu için milyar dolarlar harcanıyor.

Gençlik sokağa çıktığı vakit arkasında hiç bir örgüt yoktu. Sosyal medyadan çağrılar yapıldı. Harekete yine sol referans olmuyordu. Solun önemli bir kısmının iktidardaki işçi Partisi konusunda kafası karıştı, biz ise en başında sürece dahil olduk.

Hareketin içindeki "Partileri istemiyoruz," geri bilincine karşı savaştık. Bir kaç yerde ise aşırı sağcılar, faşistler de harekete katılmıştı. Genel ruh halini fırsat bilerek bize saldırmaya kalkıştılar. Partimiz kendisini fiziksel olarak savunmak, kortejlerini korumak durumunda kaldı; nihayetinde parti ve sendika bayraklarıyla alanlara çıkma sorununu hallettik.

Her şeye rağmen böylesi büyük bir hareketin içinde bulunmaktan mutluyduk ve bir anda kendimizi hareketin bu tavrına karşı örgütlemek zorunda

bulduk. İspanyol yoldaşlarımızın yaptığına benzer bir şey yapmak zorunda olduğumuzu gördük. İşçi sınıfını harekete nasıl dahil edeceğimizi düşünmeye başladık. CONLUTAS bu tavra uygun bir araç olarak desteğini sundu. Hareket hiçbir örgütlülüğe sahip değildi, yüzbinlerce insan çağrılarla bir araya geliyor ve gösteriler sonrası dağılıyordu; iki hafta geçtikten sonra da bu değişmedi. Örgütlenmemiz gerektiğini önerdik.

Bu önerinin iki olumlu sonucu oldu. CONLUTAS ve diğer sendikalar 27 Haziran için bir çağrı yaptı: Kısa süreli iş bırakma eylemi ve bu esnada ana yolları kapama. Belli başlı şehirlerde çok önemli sonuçlar alındı. Bundan sonra tüm sendikalara genel grev çağrısında bulunduk. Ardından haftalık iş saatlerinin düşürülmesi, ücretlerin artırılması ve parasız eğitim içeren taleplerimiz ile sürece dahil olduk.

İkinci kazanım: 11 Temmuz'da ülke genelinde pek çok sendikanın, hatta işçi Partisi hakimiyetindeki yerlere bile dahil olduğu genel grev ilan edildi...

İşçi sınıfının bu tip mücadelelere dahil olması çok önemlidir. Şunu net olarak söyleyebiliriz: Tüm sendikaların sürece dahil olması CONLUTAS sayesinde oldu. Öte yandan, Rio'da ve Belo Horizonte'de hareketin örgütlenmesi sorununu tartıştırdık. Neticede Rio'da 1000 kişiyi kapsayan bir örgütlenme komitesi yaratmayı başardık.

Bu hareketlerin bize bir kez daha gösterdiği bir gerçeklik var: Devrimci önderliğe olan ihtiyaç. Partilerimiz işçi sınıfının çoğunluğunu temsil etmiyor olmasına rağmen, her iki örnekte de harekete çok şey kattığımız açık. Ve bu süreçlerden güçlenerek çıkıyoruz. Devrimci önderliğin yaratılması gerektiği bilincine ulaşan pek çok emekçiyle buluşuyoruz. Ve devrimci önderliği sadece bir ülkede değil, tüm bu hareketlerin uluslararası niteliğini de dikkate alarak Enternasyonal düzeyinde inşa etme kavrayışımızın ne denli haklı olduğu bir kez daha açıkça görülüyor...

BİR MİLYON DOLARLIK GÜLEN KADIN

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Annesiyle babasının bir milyon dolarlık gülünseyse sahip olduğunu söylediklerini anlatıyor Joan Baez ilk anı kitabı *Gün Doğumu*'nda.

Bizim kuşağımız için Joan Baez yani Joanie, omuzlarını aşarak esmer bedeninden aşağı doğru uzanan kuzguni siyah saçlarıyla isyanın temsilcisi olan, ince, esmer genç bir kadındır. Kucağında tuttuğu kocaman gitarının tellerine uzun, açık kahve parmaklarıyla dokunan ve dupduru güçlü sesiyle dünyaya savaş karşıtı ezgileri haykıran cesur bir Hispanik Amerikalıdır. 1960-70'li yılların Amerikan emperyalizminin en çirkin yüzlerinden birisi olan Vietnam Savaşı'na karşı ABD egemenlerine meydan okuyan bir barış savaşçısıdır.

Köklü dinsel inançları olan bir aileden gelen Baez'in babası, kilisenin ikiye bölünmüşlüğünden rahatsız olduğu için papazlık yerine dünyayı kurtaracağını düşündüğü fen konusunda uzman olmayı seçmiş, x-ray mikroskobunu bulanlardan birisi olan Meksikalı bir bilim adamı, bir UNESCO çalışanıdır. İskoç anne Joan ise kürsüden notasız şarkılar söyleyen, tiyatro hayranı, yani oldukça 'çizgi dışı' bir Episkopalyen papazının kızıdır. 1967'de erkeklerin askere alınmalarını protesto ederek Oakland'daki Silahlı Kuvvetler Askerlik Merkezi'ne başvuru yapanları engellemek suçuyla Santa Rita cezaevinde kızı ve 70 kadınla birlikte bir ay tutuklu kalan barışsever ve direngen bir kadındır aynı zamanda.

Baez'in yaşam öyküsünü okuduğunuzda, anne-babasının yanı sıra, her ne kadar gitmekten hoşlanmadığını söylese de, babasının zoruyla gittiği Quaker toplantılarının yaşamında önemli izler bıraktığını görürsünüz. O toplantılarda tanıdığı Missouri'li zengin bir ailenin çocuğu olan Ira Sandperl, Gandhi'nin fikirlerinden etkileneceği Stanford'dan ayrılıp eğitimini üniversite dışında devam ettirmeye karar veren bir gençtir. Baez'i, Gandhi ve şiddet içermeyen mücadele ile tanıştıran odur. Şiddetsiz mücadeleyi "öldürmeyi onaylayan zihniyeti değiştirmek ve bu noktadan itibaren ekonomik, toplumsal, siyasal, kurumsal ve psikolojik seçeneklerin yaratılmasına çalışmak" olarak tanımlayan Ira'nın, yaşamının 'ebedi neşe'si olduğunu söyler ünlü şarkıcı. Ve daha sonraki yıllarda da bağları hiç kopmayacak ve birlikte mücadele edeceklerdir.

"Şarkı söylemek, sevmek ve onaylamak, uçmak ve yükselmek, dinleyen insanların kalplerine akmak, onlara yaşamın yaşamak için olduğunu, sevginin orada bulunduğunu, hiçbir şeyin bir vaatten ibaret olmadığını,

güzelliğin... aranıp bulunması gerektiğini söylemektir" diyor Baez müzik kariyerine Boston ve Cambridge'de kahvehanelerde şarkı söyleyerek başlar. İlk konserini 1957'de Cambridge'de Club 47'de verir. 1959 Newport Folk Festivalinde Bob Gibson'la yaptığı düet ve şarkılarıyla profesyonel yaşama ayak basar. Hemen ardından 1960'ta albüm çıkarmaya başlar. Popüleritesini inançları yolunda kullanan ünlü ABD'li sanatçılardandır. Baez hem şarkı söyler hem de insan hakları ve barış için, savaşı bir dünya için yürütür.

Albümlerinin bazılarının konusunu siyasal duruşu oluşturur. Örneğin, 1971'de yaptığı *Bangladeş'in Öyküsü* adlı albümün konusu 25 Mart 1971'de Pakistan ordusunun silahsız öğrencilerine yaptığı baskındır.

Yaşamındaki erkekler de hep savaş karşıtıdır. İlk eşi, tek çocuğu Gabriel'in babası ve askerlik yapmayı reddederek cezaevine giren ünlü bir anti-Vietnam protestocusu olan David Harris de, şarkılarını okuduğu ve yoğun bir duygusal ilişki yaşadığı Bob Dylan da. Adını ilk kez 15 yaşındayken duyduğu ve 1965 *Alabama Yürüyüşü*'nde yaşamında yer alarak şarkılarıyla destek verdiği, en iyi arkadaşları arasında yer alan Martin Luther King de.

Sadece sivil itaatsizlik eylemleri için değil, güvenli çalışma koşulları ve hakça ücret isteyen Kaliforniyalı göçmen tarım işçileri ve Birleşik Tarım İşçileri sendikası yararına da konser verir Baez. 1963'teki *İş ve Özgürlük için Washington Yürüyüşü*'ne ve ABD üniversitelerindeki konuşma özgürlüğü hareketlerine katılır. Pete Seeger'ın *Yeneceğiz* isimli, "bir gün elele yürüyeceğiz / bir gün hepimiz özgür olacağız / bir gün hiç korkmayacağız / bir gün hiç yalnız olmayacağız / bir gün tüm dünyayla birlikte olacağız" dizelerini içeren şarkısıyla onlara destek olur. 1987'de İsrail-Filistin barışı için konser vermek üzere Ortadoğu'da görürüz

onu. "Barışı ortadan kaldırmak suçunu işlemekten 11 gün hapis yattım; halbuki amacım savaşı ortadan kaldırmaktı" (Joan Baez'nin 1967'de *Pop Chronicles* dergisine verdiği bir röportajdan)

Yaşamının belki de en ses getiren eylemi, Aralık 1972'de, Noel arifesinde bir barış heyetiyle Kuzey Vietnam'ın Hanoi kentine gitmesidir. Savaşın etkilerini ilk elden görmek ve Hanoi'deki ABD savaş esirlerine elden mektup iletmek için gider kente. Ne var ki, Noel'den itibaren 11 gün boyunca, Hanoi ve Hayfong, ABD B-52'leri tarafından yoğun bir bombardımana tutulur. 11 gün boyunca otelin sığınagında sabaha dek dua ederek ya da şarkı söyleyerek titreyip durur Baez. Ama bu arada da bombardımanı kaydeder teybine. ABD'ye dönüşünde, *Oğlum, şimdi neredesin?* isimli bir albüm yapar. Otelde ve sığınakta kaydedilen konuşmalar, bombalama ve siren seslerinin bulunduğu albümde bir piyano eşliğinde söylemektedir şarkısını...

40 yıl sonra aynı otele giden Baez 1972'de otelde çalışmış ve aynı zamanda bombardımanda ölenler için mezar kazma görevini de üstlenmiş emekli birkaç çalışanla görüşür. Otel yönetiminin koruduğu sığınagın duvarlarına elini dayar ve Bob Dylan'ın bestelediği, 1960'larda ABD'de sivil haklar gösterilerinin ünlü ezgisini, "... esir olmadan gideceğim mezarıma / Ve evime, Tanrının yanına gideceğim ve özgür olacağım / Artık ağlamayın benim için, ağlamayın / ... esir olmadan gideceğim mezarıma / Ve evime, Tanrının yanına gideceğim ve özgür olacağım / Benim için şarkı söyleyin, şarkı söyleyin..." dizelerinin bulunduğu *Ey Özgürlük (Oh, Freedom)* şarkısını söyler.

1981'de Şili, Brezilya ve Arjantin'e giden şarkıcının her üç ülkede de konserleri yasaklanır. Dikta yönetimlerinin korkusu, Baez'in konserleri sırasında halklara insan hakkı ihlallerini anlatması halinde kitlelerin

ayaklanmasıdır. Konserlerinin yasaklanması yetmez, bu ülkelerde gözetimde tutulur ve ölüm tehditleri alır. *There but Fortune* filmi bu döneme aittir ama dikta rejimlerini destekleyen ABD'nin iliştilmiş medyasının ilgi göstermediği film 1982'de sadece PBS televizyonunda gösterilebilecektir.

1989'da Çin şarkısıyla Tienanmen olaylarını protesto eder. Sonra da Kamboçya rejimini. Irak Savaşı'na da karşı çıkar Baez. 2003'te San Francisco'da gösterilere katılır ve 2005'teki savaş karşıtı protestoda Cindy Sheenan'ın yanında yer alır. Baez'i gay ve lezbiyen hakları, ölüm cezasının kaldırılması ve çevre hakları konularında da protesto konserlerinde görürüz.

Bilimsel sosyalizm ile mayalanmayan bir isyan ile nereye kadar?

Sadece sivil itaatsizlik ve iktidar amacı olmayan bir 'şiddetsiz' başkaldırı düşüncesi Baez'in bazen farklı yönleri savrulmasına yol açar. Vietnam Komünist Partisi ve Ho Şi Min önderliğinde savaş sonrasında kurulan devrimci hükümet Baez'in eleştirilerinden payını alır. 1970'lerde ABD'nin Vietnam politikasına karşı çıkan Baez'in eylemlerini ve baskıcı Latin Amerika rejimlerinde şarkıcının başına gelenleri görmemeyi seçen ABD medyasının dört büyük gazetesi, bu eleştiri metnine büyük puntolarla geniş yer verir.

1989'da Havel'in *Turuncu Devrim*'ini de güçlü bir şekilde destekler sanatçı. Yine 1993'te Uluslararası Mülteciler Örgütü'nün daveti ve Soros Vakfı sponsorluğunda Bosna ve Hersek bölgesine gider ve Sarayev'o da konser veren ilk sanatçı olur.

Belki de en sıkıntılısı, o tarihe dek siyasal örgütlerden ve partilerden uzak durmayı seçmiş Baez'in 2008'de Barack Obama'yı desteklemesidir. 3 Şubat 2008'de *San Francisco Chronicle*'a bir mektup yollayan Baez, "Yaşamım boyunca parti politikalarından uzak durmaya çalıştım ama şimdi bu duruşu değiştirmem gerektiğini düşünüyorum. Washington'un kirletilmiş sularını doğru yönetebilecek, yoksulların durumunu düzeltebilecek ve zenginleri servetlerini paylaşmaya ikna edebilecek bir kişi varsa, o Barack Obama'dır" diye yazar. Obama'yı Martin Luther King'e benzettiğini söyler bir konserinde. Chris Brummitt ile yaptığı 4 Ekim 2013 tarihli röportajda ise yaptığı seçimden dolayı epey düş kırıklığına uğramış görünmekte ve bir özeleştiri yapma gereksinimini duymaktadır. "... daha fazlasını beklemek aptallıktı. Eğer o görkeme, konuşma yeteneğine ve inatçılığa sahip olan Obama aday olmasaydı bir hareketin başına geçebilirdi. Oval Ofis'e girdiğinde her şey sona ermişti" der.

Yıllarca ABD'nin emperyalist politikalarını protesto eden Joan Baez'in, emperyalizmin Ortadoğu'daki yayılma politikaları ve iç politika konusunda

halefi Bush'tan en ufak bir farkı olmayan Obama'yı desteklemesi elbette yadırganacak bir durumdur. Ve büyük bir olasılıkla, 1970'lerden başlayarak günümüze dek birçok yerde olduğu gibi ABD'de de revaçta olan 'örgüt dışı', 'siyaset dışı' konumlanışın bu öngörüsüzlükte payı büyüktür. Bilimsel sosyalizmin rehberliğinden uzak, sınıf merceğinden yalıtılmış olarak savunulan insan hakları, sivil itaatsizlik, barış eylemleri, Baez gibi siyasi yanı ağır basan insanları bile yanlış kararlar vermeye itebilmektedir. ABD'nin Vietnam'ı bir Amerikan kolonisi yapmak istediğini, bir milyon Vietnamlı çocuğu öldürdüğünü, ekonomik ve ırksal adaletsizliğin ancak yeni bir kaynak dağılımı ile mümkün olabileceğini ve demokratik bir sosyalizmin ABD için iyi olabileceğini söyleyen Martin Luther King ile, Irak savaşıyla yıpranmış Amerikan kapitalizminin yaşamını uzatmaktan başka bir varlık nedeni olmayan, saldırgan ve yayılmacı ABD siyasetinin 'demokrat' temsilcisi, Amerikan yurttaşlarını bile insansız hava araçlarıyla öldürmekten çekinmeyen, Libya fatihi aday Obama'ya benzetmek ancak böyle bir sınıflar üstü değerlendirmeye mümkün olabilir.

Bu duruma gelinmesinde, ABD'de 1945'lerde Amerikan hükümetinin yürüttüğü McCarthy hareketinin sanatçıları komünist örgütlenmeden uzak tutabilmek için uyguladığı olağanüstü baskının payı da yadsınamaz. Komünizm/ sosyalizm ve bu görüşleri benimsemiş olan örgütlenmeler öcü olarak gösterilmiş, bu amaçla Hollywood sanatçıları başta olmak üzere ünlü sanatçılar sorgulanmış, sosyalizme sempatiyle bakan sanatçılar açlığa ve işsizliğe mahkûm edilmiş, yurtdışına sürülmüş, bazıları bu baskılara dayanamayarak yaşamına son vermeyi seçmiştir. ABD egemen sınıfı, toplum üzerinde çok etkin bir güç olan sanatın, kitlelerin sosyalist görüşle buluşmaları konusunda sağlayabileceği destekten ürkmüştür. Aynı zamanda, sanatçıların sol/ sosyalist/komünist örgütlere üye olmaları halinde bu yapıların toplumsal meşruiyetlerinin güçlenmesinden de çekinmiştir. Belki de asıl amaç, Amerikan emekçilerinin örgütlenmesinin engellenmesi ve o dönemde ABD toplumunda da oldukça etkin bir düşünce olan düzen değişikliği talebinin yok edilmesidir. Toplumun siyasetten uzak durması, sermaye sınıflarının çıkarlarının yolunun açılmasından başka bir anlam taşımaz.

Egemenleri gerçekten korkutan her zaman örgütlü halkın gücü olmuştur. ABD ya da Türkiye'de ya da dünyanın bir başka ülkesinde, biçimi ne olursa olsun, ancak örgütlü ve programlı bir hareket eşit, özgür ve onurlu bir yaşamın önünü açabilir. Baez örneği, Gezi olayları bağlamında özellikle beslenmeye çalışılan örgütsüzlük, siyaset dışı kalma gibi söylemlerin sonunda varacağı noktayı göstermesi bakımından da ilgi çekicidir.

Selam 70'lerin Baez'ine! Bizim Baez'imize!

Bu gerçekler içimizdeki Baez'i, 1970'lerin o isyankâr esmer güzeli şarkıcısını silemez.

ABD ve dünyadaki o büyük 68 başkaldırısında Bob Dylan'ın 'Esen Rüzgârda' (Blowing in the Wind) şarkısını dünyaya haykıran Baez'i silemez.

Gezi'ye; "Sevgili Türkiye halkı, kültürünüzdeki çok renkliliği, toprağımızdaki güzelliği, insanımızdaki iç zenginliğini canlı tutmak için verdığınız mücadeleye ve bu yürekli ve barışçıl mücadeleyi sürdüren vatandaşlara, avukatlara, doktorlara, gençlere, ailelere, öğrencilere, inançlı insanlara olan desteğimi tüm kalbimle ifade etmek istiyorum. Dünya sesinizi duydum ve ben de buradan sizleri selamlıyorum" diyerek seslenen Baez 70'lerde Hanoi'ye giden ve ABD politikalarını protesto eden Baez bizim Baez'imizdir. Selam ona!

LGBT'den AKP'ye teşekkür!

JANSET KARAVİN

30 Haziran Pazar, LGBT Onur Günü Yürüyüşü vardı; biliyorsunuz. İlki 2003'te 30 kişinin katılımıyla yapılmıştı ve bugün artık yüz binler yürüyorlar İstanbul'da.

Devletin cinsiyet kimlikleri üzerinden yaptığı dayatmalara hatta baskı ve aşağılamalara karşı duruş olarak, LGBT'nin varlığını ortaya koyuşu olarak Onur Haftası ve özellikle Onur Haftası'nın sonunda düzenlenen bu yürüyüş çok anlamlı.

Direniş ve LGBT Hareketi

İleri görüşlülükten dem vurulup duruluyor ya hani, hemen anımsatmak isterim ki, Onur Haftası için bu senenin teması 'direniş' olarak belirlenmişti Gezi Parkı olayları patlak vermeden ve Direniş başlamadan aylar evvel.

Pastadan pay almak değil niyetim LGBT adına; Direniş'te bulunanlar tanık olmuşlardır alanlarda, barikatlarda, eylemlerde LGBT nerededir? Nerededir? Sokaktadır. Hep sokaktaydık zaten bizler. İtildiğimiz için oradaydık; biz, şimdi şimdi görmeye başladığımız bu baskı ve dayatma rejimiyle 80 darbesinde ve sonrasında yaşanan süreçlerde de, 90'larda da ve AKP iktidarında da mücadele ediyorduk.

Direnışı tek boyut üzerinden değerlendirerek 'bu politiktir' etiketi yapıştırmayı maharet zanneden AKP iktidarı on yıllardır LGBT'ye uyguladığı baskı ve şiddetin politik olduğunu bir türlü kabul etmezken, Direniş sürecinde LGBT'nin yeri ve oluşan mücadele algısına katkısı politiktir.

Yıllardır söylüyoruz; lgbt cinayetleri politiktir. Onlarca isim sayıp dökmek mümkün burada; kimi ailesi tarafından kurşunlanmış, kimi bıçaklanarak hatta nasıl bir 'nefretse' bu, kafası kesilerek Ratledilmiş.

Hrant Dink cinayetiyle bir lgbt'nin öldürülüşü arasında politik duruş bakımından hiçbir fark yoktur.

Eylemlerde, Onur Yürüyüşlerinde hep işitebileceğiniz bir sloganı vardır lgbt'nin: 'Ya hep beraber, ya hiç birimiz, kurtuluş yok tek başına.'

Yaşam biçimine doğrudan müdahalelere başlamış olan bu iktidar ve aslında Türkiye'nin yüzlerce yıllık devlet politikalarını oluşturan bu köhnemiş zihniyetin ister 'mütedeyyin,' ister 'dindar,' ister 'köktenci, ister 'Kemalist,' ister 'vatansever,' diye tabir edin bütün bu biçimlerine, her dönem ve süreçte karşı durmaya çabalayan en yalnızlaştırılmış, itilmiş topluluğudur lgbt.

'Babamız bizi sevmeyi' hem de hiç Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

sevmeydi.

Tıpkı Kürt hareketinin Direniş sürecine getirdiği ulusalcı ivmenin kırılışı gibi feminist ve lgbt (birbirinden ayrıştırılması bana çok da doğru gelmese de ayrı ayrı anıyorum her ikisini'de) bloğunun katkısı da Direnişin 'heteroseksist' ivmelenişini çelmelemiştir. Barışçıl ve şiddet karşıtı bir direnişin vazgeçilmez unsurlarından biri olması gerektiğini; daha doğrusu mu oluşması arzulanan yenilikçi politika algısında alması gereken yer ve cinsel kimliği her ne olursa olsun, hangi inanç ve siyasi düşüncüyü savunuyor olursa olsun toplumun her kesiminin özgürlükleri, yaşam biçimi garantisi olarak sorumlulukları bu süreçte göstermiştir lgbt hareketi.

Nerede mi? Barikatlarda, Gezi'de, alanlarda, sokaklarda ve dahası bütün bu yaşananları düşünme, değerlendirme, yön verme eylemlerinde.

Kısa ama basit ve anlaşılır olsun dilediğim sözlerime son vermeden evvel son olarak tarihe not düşmek istediğim bir olgu daha var. Hepimize 'çapulcu,' 'marjinal,' haftasını yakıştırdılar. Bizi

cinsiyetlerimize, cinsiyet kimliklerimize hatta sosyal farklılıklarımıza bile bakmadan. Oysa kimimiz işçiydik, kimimiz işveren, kimimiz işsiz. Kimimize öğrenciydik, bazıımız profesör. Bazımız okul yüzü görmemiştik hatta. Müslümandık, Hristiyanlık, Ermeniydik, Türkük, Kürtük, erkekük, kadındık, transseksüeldik, geydik-lezbiyendik, heteroseksüeldik, anneydik, babaydik, kardeşük, çocuktuk ama hepimiz marjinal oluverdik.

Toplumsal ortaya en uzaktaki her iki uçtaki (hakikaten marjinal denilebilecek) yaşam biçimi seçimlerini yaşayan insanların özgür oldukları bir ülkede emin olun ki herkes o ülkeyi sever.

Direniş sürecinde ilk defa kendimi ötelenmiş, itilmiş, 'marjinalleştirilmiş' hissetmedim. Bu sebeple müsaadenizle Tayyip Erdoğan ve köhnemiş zihniyetini paylaşıp, dillendiren herkese teşekkür ederim; ayrımcılığı parlatarak, bütün bu güzel insanlara karanlığın üstüne yürüme cesareti verdikleri için.

Düşülke 1 Temmuz 2013

TİPOLOJİ SERİSİ -2-

REDHACK

RED Dergisi'nin bir önceki sayısında yazmaya başladığımız serinin ikinci yazısı bu yazı... Çevremizde olup bitenleri, yaşamın bizlere, yani 'halk'a getirdiklerini bambaşka çerçevelerden değerlendirirken kendine saygın sıfatlar bulanların ele alındığı bu yazı serisinin amacı bu değerlerin içini boşaltanları tarif etmektir.

Dini alet edenleri anlatmıştık önceki yazımızda, şimdi isterseniz bir halkın kendini yeniden var etme, elinden alınmış haklarını direne direne ve büyük bedeller ödeyerek almasının mücadelesini verenlere saygı göstermeden, o mücadelenin üzerine basanlara kısa bir bakış atalım.

En başından söylenmeli ki; *Tipoloji* serisinin en lezzetsiz tipleridir... Yarın görürsünüz... "Kürdüm, doğruyum," diye bağırıp, ampül icad etmiş Edison tavrıyla dolanmazlarsa, ne dersiniz deyin. Bu yazıyı Kürtlüğe hakaret ediyor diye yaymaya çalışmazlarsa şaşarız... Oysa şu saate kadar söylediklerimizi dinleme, okuma fırsatı olmayanlar içindir bu yazı. Bunu en başından söylüyoruz çünkü büyük ozan Ahmede Xanê, "Sen de söyleseydin biraz, benim gönlüm bu kadar yorulmazdı," diyor dizelerinde.

Bu tipler Kürtçe bilmediklerini, asimile edildiklerini bahane edip okumamışlardır Mem û Zîn'i (Onlar Destanı). Oysa farklı dillerde çevirileri vardır. Bunlar Xanê okumazlar da başka şeyler okurlar mı sanıyorsunuz? Okudukları 'önderlik' kitaplarını da bizlerin okumamış olduğu varsayımından hareket edecek kadar da saftırlar.

Bunlar "Türk'ü, Kürdü, Laz'ı..." diye başlayan cümlelere çemkirmeyi marifet sayıp bu sıralamayı aynı şekilde yapan, ayırım gözetmeksizin tüm gençleri kucaklayan Musa Anter'i (Apê Musa) savunduklarını söylerler üstelik. Yoldaşlarını katledenlerle işbirliği yapanları, Musa Anter'i bir başına uluorta gömülmeye mahkum edenleri görmezden gelecek kadar da yiğittirler. Sormazlar hiç kendilerine Laz, Çerkez, Arap, Abhaz ve diğerleri niye bu sıralamada kendilerinden daha geride diye... *Tipoloji* serisinin sonraki yazısında anlatacağımız KABZAGİLLER ve MESAILER'le öyle çok ortak yanları vardır ki... Bunlar da devrimci, sosyalist geçinip feodalitenin iliklerine işleyen nüvelerini kazıyamamıştır.

Sadakatle bağlı oldukları hareketin tarihsel sürecindeki yolda bırakmaları ve adam satmalarla yüzleşmeyi ayıp sayarlar. Sanırlar ki 35 yıllık mücadele bunu dile getirmeye yetip gidecektir. Kendi hareketlerini eleştirmek ve geliştirmek gibi bir hasletleri olmadığı gibi saygı beklentileri de had safhadadır. Sayın GANDHI, Sayın MANDELA demediğinde bozulup; zaten saygın olanın saygı beklentisi içinde olmadığını da bilmezler.

Yıllarca Kürt halkına sistematik dayatmalar

ve zulümlerde bulunanlar bu hareketi farklı şekillerde tanımlasalar diye telaşa düşenlerdir bu grup. Bunlar için sokak ortasında katledilen #Şerzan, dağ başında suçsuz günahsız #Ceylan, Roboskê'de katledilen 34 can ve 12 yaşında 13 kurşunla can vermiş #UğurKaymaz için yaptığın hack eylemleri bir şey ifade etmez.

Bunlar çok hassastır... "DÖvlet bizi dövdi" şiarı üzerinden herkese ezberlerini dikte edebileceklerini zannederler. Bu cümleyi ver bunlarına, aksaniyla alay edildiğini söylemekten geri durmayacaktır emin ol. Aynı adamı Laz fıkrası anlatırken görsen yaşadığın güne lanet edersin diğer yandan.

Bunların öyle "yahu Deniz Gezmiş bu topraklarda 2 kardeş kavim yaşar demiş", "Kaypakkaya gibi bir önderin Kürt halk mücadelesi için söyledikleri orta yerde duruyor" demelerini beklemeyin, çünkü demezler.

Kendi devrimci zorunu her şeyin ötesinde görür ama yarın #30Mart1972'nin Mahir ve yoldaşlarının katledilişinin yıldönümüymüş ne gam... Bakın sosyal medya hesaplarına bir not bile göremezsiniz. Bunlar sosyalizmi, solu Türk SOLU, Kürt SOLU diye ayırmaya başladılar mı İskandinav SOLU'na kadar giderler örneğin. Çünkü devrimci önderlerin Deniz'in, Mahir'in 500 sayfalık savunma metinlerinden cımbızla cümle ayıklamak hobileri arasındadır.

#REDHACK'in ölüm oruçlarında gün sayanlarla birlikte direnmesini ise 2 şekilde yorumlarlar. Bu destek onların gözünde ya 'eziklik' ya da 'Kürt sempatisi'ne denk düşer.

Oysa bizlerin gerçekliği bambaşkadır: Halkların kendi kaderini tayin hakkını şiar edinenlerin ve bu uğurda her şeyi göze alanların bu şekilde adlandırılması ancak faşistlerin ekmeğine yağ sürer. Filistin Milli Takımı oyuncusu #MahmoudSarsak ölüm orucundayken yaptığımız eylemleri bilmeleri ise mucize olur zaten... Meselenin etnik köken ve inanç ekseninde olmadığını isterseniz de anlatamazsınız... Biz denedik, arzu ederseniz bir de siz deneyin.

Kürt halkına duyduğumuz sempati diğer tüm halklara duyduğumuz sempatiden bir adım ötede ya da geride değildir ve olmayacaktır. Çünkü bizler REDHACK olarak halkların kardeşliği vurgusunu 'Halkların Eşitliği' şiarından hareketle yapan, bu eşitlikte Kürtlük/ Türklük vs. gözetmeyenleriz. İrsal karmaşalar için söylenebilecek bir şey varsa o da ancak, LANET OLSUN'dur.

Onurlu bir barış vurgusu yaptığımızda; bilek güreşinde galip gelen edasıyla hakaret ederler sadece. Çünkü bu tipler #KCK

yargılamalarına mesnet teşkil eden sahte delil ve suçlamalara isyan ederken #Balyoz #Ergenekon #DevrimciKarargah #Redhack vb. davalarda üretilen delillere sessiz kalmayı içlerine sindirebilmektedir. Bu dünya üzerinde yapılacak tüm yargılamaların adil olması gibi bir telaşları yoktur.

Çünkü adalet anlayışları Özel Yetkili Mahkeme salonlarından #KCK duruşmalarından dövlük çıkartılan onurlu avukat kardeşimiz #Ercan'ın bile savunamayacağı noktada durur.

Bunlar Kürt hassasiyeti üzerinden bunca saldırgan tutum sergilerken KABZAGİLLER'le bire bir aynı tutum içindedirler. Onlar nasıl kendilerine "Yahu acaba REDHACK içerisinde Kürtler var mıdır?" diye sormuyorsa, KABZAGİLLER de "Acaba içlerinde Türkler var mıdır?" diye sormayı akıl edemezler.

'Ulusalçılık' için yeter şart

Senin Türklere verdiğin her bir mesaj onlar için Ulusalçı, CHP'li, TSK'lı olman için kafidir.

Melih Gökçek zihniyetiyle cümleler kurarlar 'CHP beslemesi', 'Türk Solu'... Gerçek manada 'Sol'un tek bir çatı olduğunu bunun Türk'ü Kürd'ü olmadığını bilemeyecek kadar da acizdirler. İnanmadığımız bir parlamenter yapının içinde yer alan birkaç onurlu örnek dışında CHP ile temasımız olmadığını bildikleri halde bu ajitasyonu yapmaktan geri durmazlar. Ama isterler ki CHP tabanındaki işçiyi, köylüyü, demokrati, sosyalisti de dışlayalım.

MESAILER nasıl REDHACK yanımızda dur, uzaktan kumandanı bize ver" beklentisindeyse bunlar da aynen öyledir. Anlamadıkları ve hiç bir zaman anlamayacakları ise, öyle bir kumandanın olmadığıdır.

Tipoloji Serisi'nin ilk yazısında bahsettiğimiz BUGÜN SÜNNET YARIN 'DENİZ'GİLLER nasıl "İsrail-Mossad beslemesi" demeye MOSSAD EYLEMİMİZE RAĞMEN devam ediyorsa, bu tipler de Roboskê eylemi, Ceylan, Dilan, Şerzan, UğurKaymaz eylemlerimizi görmezden gelmeye devam edecektir, emin olun.

Yargılanan askerlerin Fırat'ın öte yanında yaptıkları zulümleri yargılamak için ellerinde bunca adil ve nesnel deliller varken, buhları aramak yerine zulmün maşası olmuş 'Özel Yetkili' savcılarının yan koltuğunda oturmayı yeğlerler. Çünkü Ermeni tehcirinde yapılanlarda şanlı bir tarih yatmadığını söyleyebilen onurlu Kürt kardeşlerimizin aksine onların hakim sınıf oluşturma ve o saflarda yer alma telaşlarının adıdır Kürt olmak.

Sen dönüp sosyalizmin ve İNSAN çatısının

yeterli olduğunu, diğer yaşam modellerinin de en az islam kadar değerli olduğunu söylediğinde Alevilik üzerinden laf sokma telaşına düşerler.

Tüm dünyanın "Ez kurbana Kurdan" (kürtlere kurban) olmasını isterken, böyle bir sevgi sözünü getirip ırkçı bir eksene oturturken, "Yahu kimse kimseye kurban olmasın, zaten kurbanlık ve kulluk kalsın ortadan diye yola çıkmadı mı?" demeyi akıl edemezler. Uludere'de devrilen minibüsteki askerlere dizini veren o şefkatli annemin duruşu onurludur ama biz, "Niye ölüyor Anadolu evlatları onlar ana kuzusu değil mi?" dediğimizde faşistizdir bu tipler için.

Camilerde yapılan asimilasyon sayılmayan goldür onlar için... Demir leblebidir. REDHACK'i düşman ilan etmeleri için "#Muratizol neden gece vakti gömüldü 30 kişiyle" diye sorman yeterli. Bunları sorduğunda sana anlatmak ve seninle tartışmak yerine küfretme aczine düşerler. İletişimi kestiğinde ise mağdur edebiyatı ve ajitasyon klişeleri hazırır: "Mesele Kürtlük olunca tabiiiii konuşmazsınız!"

Sanırsın ki ülkenin diğer tüm kesimleri, ötekiler sorunlarını aşmış bir tek bu sorun kalmıştır. Kan dursun, halkların demokratik tüm talepleri bir an önce karşılansın diye verdığın mesai onlara yetmez... MESAILER'le ittifak kuracak olurlarsa biz müzakere zemini hazırlarız.

Meseleyi anlamış, çözümsemiş gibi davrandıklarına bakma... Bunlar "KÜRT, KÜRT" diye bağırırlarken ve meselenin Kürtlük olmadığını kapı gibi gösteren Uludere Alt Komisyonu imzaları, 12 Eylül yönetimine kendi halkını satan ZEVCAN aşireti Süleyman, Mehmet Metiner diye bir şey varken (Az geldiyse 80 bin korucu ilave edebiliriz AKP'ye yaltaklanarak işlerini düzeltten işadamlarına ek olarak). REDHACK Olarak Faili Meçhulleri de onlardan çok dile getirmişizdir, İnsansız Hava Aracı düşürüldüğünde onların görüntülerini de.

Bunları Kürtlük adına değil insanlık onurumuzun gereği olduğu için dile getirdik. Kürt halkını sevmek ve eşitlik mücadelesinde, barış iradesi koyanlarla omuz omuz olmak için bu saldırgan ve cahil güruha ihtiyacımız yok.

Biz gider o dağlarda çayımızı içeriz emin olun. Kürt aydınları ve halkların eşitliğini savunan yoldaşlarımızı incitmek için tek bir cümle kurmadık ama ısrarla bu kötü niyetlere sırf Kürtlük üzerinden omuz vermeyi tercih edeceklerse bizimle hiç bir ortak paydaları kalmamıştır. Eşit bireyden bu kadar korkan, kendini tüm ırkların üzerinde ve ötesinde görenler her kavmin içerisinden çıkmıştır, çıkacaktır... Ama çıkmasın artık diye böyle bir zihniyet için bundan fazla yazmak israftır. Lice'de yaşananlar karşısında verdiğimiz tepkileri tabir yerindeyse Kürt Yalakalığı olarak adlandırılan ve Kürt olduğunu iddia edenlerle ortak bir paydada buluşmamız ne denli zor bir kez daha anladık.

Ama bizler bir kez daha değil, milyonlarca kez haykıracağız: #REDHACK.... Yaşasın Halkların Eşitlik ve Bağımsızlık Mücadelesi

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://redhack.org>